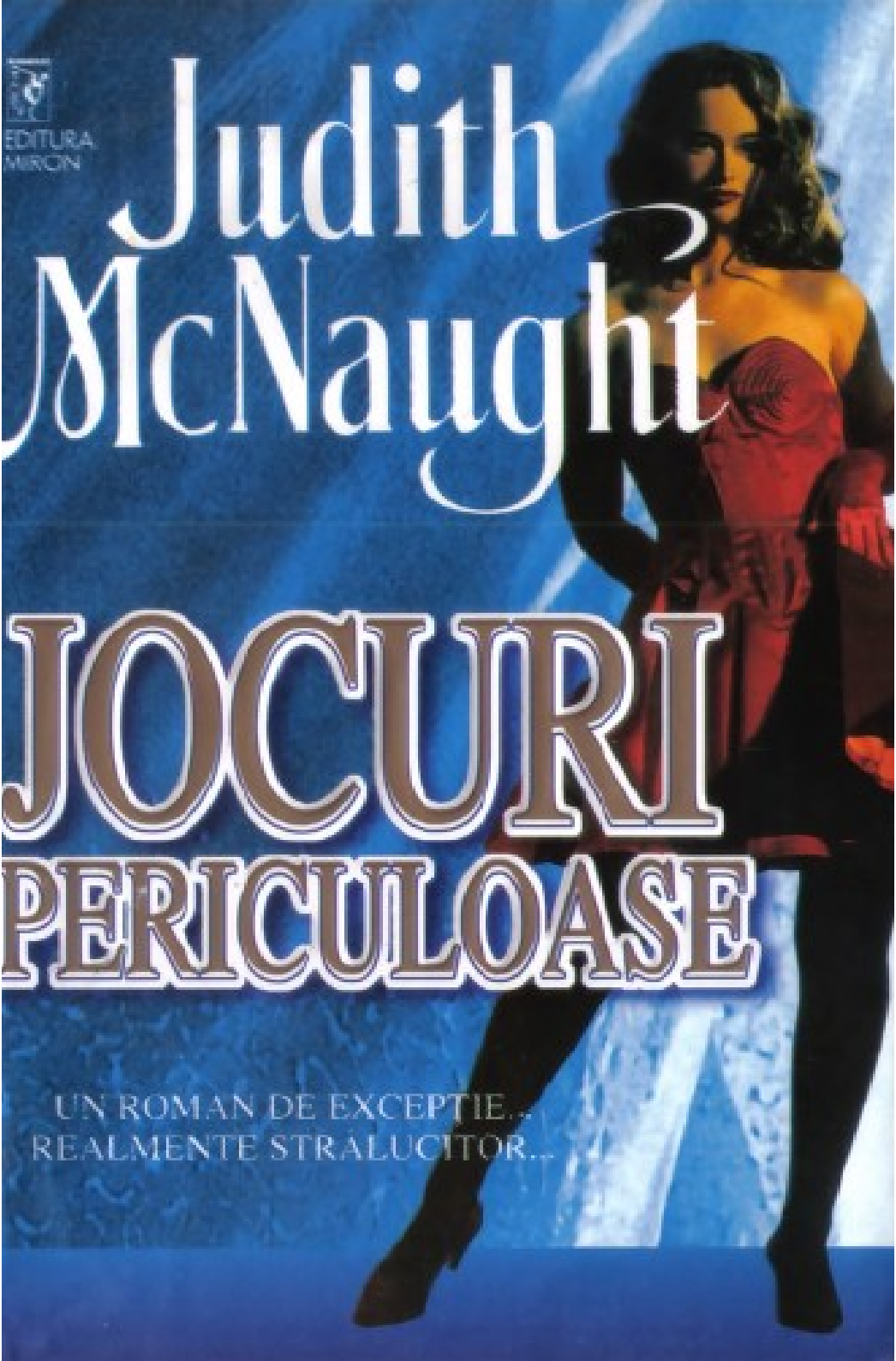

EDITURA MIRON
Judith McNaught
JOCURI PERICULOASE
UN ROMAN DE EXCEPȚIE...
REALMENTE STRĂLUCITOR...

JOCURI PERICULOASE

JUDITH McNAUGHT

CAPITOLUL 1

Philip Whithworth îşi ridică privirea, iar atenţia îi fu atrasă de foşnetul paşilor pe frumosul covor oriental care se întindea de-a lungul biroului său de preşedinte.

Lăsându-se uşor pe spătarul fotoliului confortabil, din piele maro, îl privi pe vicepreşedinte, care se îndrepta spre el. Vicepreşedintele îşi sprijini pumnii strânşi pe suprafaţa lustruită a biroului de mahon al lui Philip. Se vedea că este nervos.

— Sinclair a venit cu oferta cea mai bună, zise el. National Motors i-a acordat lui contractul pentru furnizarea de aparate de radio pentru maşinile fabricate de ei. Inspiră, apoi expiră şuierând. Nemernicul ne-a luat un contract de cincizeci de milioane de dolari, doborându-ne preţul cu doar un procent!

O uşoară contracţie a muşchilor mandibulei aristocratice a lui Philip Whithworth îi trăda

furia interioară când spuse:

— Aceasta este a patra oară într-un an când ne ia de sub nas un contract important. Ce coincidenţă, nu-i aşa?

— Coincidenţă! repetă vicepreşedintele. Nu e nicio coincidenţă. Philip, şi o ştii prea bine! Cineva din departamentul meu se află pe statele de plată ale lui Nick Sinclair. Vreun nenorocit care ne spionează şi află suma oferită de noi în oferta sigilată pentru licitaţie, apoi îi vinde informaţia lui Sinclair, ca el să poată să facă un preţ mai mic decât al nostru cu câţiva dolari. Doar şase oameni de-ai mei cunoşteau preţul pe care îl stabiliserăm noi pentru această licitaţie; iar unul dintre aceştia şase este spionul.

Philip îşi găsi un loc confortabil în fotoliu, iar părul său încărunţit atinse partea de sus a spătarului.

— Am făcut nişte investigaţii asupra celor şase oameni şi astfel am aflat că trei dintre ei îşi înşală nevestele.

— Pe atunci investigaţiile nu au fost destul de documentate. Vicepreşedintele îşi îndreptă spatele şi-şi trecu degetele prin păr, apoi lăsă mâna în jos. Uite ce e, Philip, sunt de acord că Sinclair este fiul tău vitreg, dar va trebui să faci ceva pentru a-l opri. Vrea să te distrugă. Ochii lui Philip Whithworth deveniră glaciali.

— Niciodată nu l-am considerat ca fiu vitreg al

meu, nici soţia mea nu-l recunoaşte de fiu. Acum, spune-mi exact la ce te gândeşti că ar trebui să fac pentru a-l opri?

— Strecoară şi tu un spion de-al tău la firma lui şi află cine e omul de legătură infiltrat la noi. Nu-mi pasă ce faci, dar, pentru Dumnezeu, fă ceva! Tocmai când Philip îşi pregătea răspunsul, se auzi bâzâitul liniei de interior de pe biroul său, iar el apăsă enervat pe buton.

— Da, ce este, Helen?

— Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule, spuse secretara, dar a venit o domnişoară,

Lauren Danner, care spune că are întâlnire cu dumneavoastră pentru angajare.

— Aşa este, oftă el, ezitând. Am convenit cu ea să o primesc la interviu pentru un post la noi. Eliberă butonul şi reveni la discuţia cu vicepreşedintele care, deşi preocupat, îl privea curios.

— De când te ocupi de interviuri pentru angajări, Philip?

— Este un interviu de complezenţă, îi explică Philip cu un oftat. Tatăl ei este o rudă îndepărtată de-a mea, un văr de-al şaselea, parcă, dacă-mi amintesc bine. Danner este una din rudele dezgropate de mama mea, acum câţiva ani, când era preocupată de arborele nostru genealogic. De fiecare dacă când localiza un nou lot de posibile rude le invita la noi acasă

pentru, o mică vizită de sfârşit de săptămână", ca să le întrebe despre străbunii lor, să afle dacă erau într-adevăr rude cu noi, apoi să hotărască dacă merita să le treacă în concerte-şi pe fiică, în locul lui. Doamna Danner a murit într-un accident de maşină acum câţiva ani, iar după acest eveniment nu am mai primit nicio veste de la el, însă săptămâna trecută m-a sunat să mă roage să o primesc pe fiica lui, Lauren, la un interviu pentru o slujbă. Spunea că nu a găsit nimic pe măsura ei în Fenster, Missouri, unde locuiesc acum.

— Destul de mare îndrăzneala de a te suna, nu-i aşa?

Faţa lui Philip căpătă o expresie de resemnare şi plictiseală.

— Îi voi acorda fetei cinci minute din timpul meu, apoi îi voi face bagajul. Nu avem niciun post pentru cineva cu diplomă în muzică. Chiar dacă am fi avut, nu aş fi angajat-o pe Lauren Danner. Nu am întâlnit un copil atât de enervant, revoltător, nemanierat şi prost crescut în viaţa mea.Pe atunci avea vreo nouă ani, era dolofană, pistruiată şi avea o coamă roşcată şi părea că nu se piaptănă niciodată ca lumea. Purta nişte ochelari enormi cu rame groase şi, să mă ierte Dumnezeu dacă acea copilă nu ne privea de sus pe noi…

Secretara lui Philip Whithworth o privea pe

tânăra care era îmbrăcată cu un deux-pieces bleumarin, la care purta o bluză albă, stil englezesc şi se aşezase chiar în faţa ei.

Avea părul strâns într-un coc elegant, iar în jurul obrajilor nişte zulufi care îi încadrau frumuseţea pură şi plină de viaţă. Cu pometii uşor proeminenți, cu nasul mic şi bărbia frumos arcuită, aspectul ei era completat de nişte ochi deosebit de atrăgători. Sprâncenele arcuite şi genele lungi, întoarse, alcătuiau un cadru excepţional pentru ochii luminoşi, de un albastru limpede, spre turcoaz.

— Domnul Whithworth vă va primi peste câteva minute, o anunţă secretara deosebit de politicoasă, încercând să nu o privească prea cercetător.

Lauren Danner îşi ridică ochii de pe revista pe care se prefăcea că o citeşte şi zâmbi.

— Vă mulţumesc, zise ea, apoi îşi coborî privirea, încercând să-şi stăpânească emoţia şi teama de a-l întâlni pe Philip Whithworth între patru ochi.

Cei paisprezece ani care trecuseră nu atenuaseră amintirea dureroasă a celor două zile petrecute la minunata proprietate Grosse Pointe, unde întreaga familie Whithworth şi chiar servitorii o trataseră pe Lauren şi pe mama sa cu un dispreţ revoltător…

Se auzi telefonul pe biroul secretarei, iar

Lauren simţi un curent electric parcurgându-i întreaga fiinţă. Cum-se întrebă ea disperată- aterizase ea în această situaţie imposibilă? Dacă ar fi ştiut dinainte că tatăl ei voia să-i telefoneze lui Philip Whithworth, ar fi încercat să-l împiedice. Dar, până ce ea a aflat, telefonul fusese dat, iar interviul stabilit. Când a încercat să protesteze, tatăl ei i-a spus calm că Philip Whithworth îi datora un serviciu şi că, dacă Lauren nu are anumite motive serioase pentru a nu se duce la Detroit, o ruga să fie prezentă la interviul aranjat de el.

Lauren lăsă revista necitită pe genunchi şi oftă. Desigur, ar fi putut să-i spună tatălui său cum se purtaseră cei din familia Whithworth acum paisprezece ani.

În acel moment, banii erau principala preocupare a acestuia, iar lipsa lor adăuga riduri adânci chipului său şi aşa palid. De curând contribuabilii din Missouri, cuprinşi de o puternică recesiune economică, respinseseră prin vot o mult aşteptată şi necesară creşterea a taxelor de şcolarizare.

Ca rezultat, mii de profesori au fost concediaţi, cum s-a întâmplat şi cu tatăl lui Lauren. Peste trei luni, se întorsese dintr-o altă încercare nereuşită de a găsi de lucru, de data aceasta de la Kansas City. Îşi aşezase servieta pe masă şi le zâmbise cu tristeţe lui Lauren şi mamei sale

vitrege.

— Nu cred că unui profesor îi este chiar atât de uşor să-şi găsească de lucru în zilele noastre, nici chiar ca administrator, spusese el cu o faţă obosită şi deosebit de palidă. Îşi masase uşor pieptul în partea stângă, în dreptul încheieturii braţului şi adăugase trist: Lucru care pare destul de bun, fiindcă nu mă simt în stare să ţin nicio mătură în mână. Apoi, fără prea multe alte cuvinte, se prăbuşise, victimă a unui atac de cord foarte grav.

Chiar dacă tatăl ei îşi revenea acum, acel moment nu a schimbat prea mult cursul vieţii ei. Nu, se corectă Lauren, ea fusese pe cale de a şi-l schimba. După ani de studiu conştiincios şi exerciţii permanente în faţa pianului, după ce dobândise diploma în muzicologie, se hotărâse deja că îi lipsea acea ambiţie oarbă şi înclinaţia necesară reuşitei ca pianist concertant. Moştenise talentul muzical al mamei sale, dar nu şi devotamentul neobosit faţă de arta ei.

Lauren voia mai mult de la viață decât muzica, într-un fel, chiar muzica o privase de foarte multe lucruri cu care viaţa te înzestrează. Cu şcoala, studiul, exerciţiile şi munca pentru a-ţi putea plăti şcoala şi întreţinerea, nu avusese niciodată timp să se odihnească sau să se distreze.

Până la vârsta de douăzeci şi trei de ani

călătorise prin multe oraşe din Statele Unite ca să cânte la concursuri, dar tot ceea ce reuşise să vadă în aceste locuri erau doar camere de hotel, săli de repetiţii şi săli de spectacole.

Cunoscuse mulţi bărbaţi, dar nu avusese niciodată timp pentru mai mult de o scurtă întâlnire. Obţinuse burse, premii şi diplome, dar îi lipseau totuşi banii pentru plata cheltuielilor şi avea nevoie mereu să-şi ia încă o slujbă cu o jumătate de normă.

Totuşi, după ce investise atât de mult din viaţa ei în muzică, i se părea greşit să irosească acest timp şi să renunţe la tot pentru o altă carieră. Boala tatălui ei şi notele de plată mari care se adunaseră o forţaseră până la urmă să ia hotărârea pe care o amânase de mult timp.

În aprilie bătrânul îşi pierduse postul şi, odată cu el, şi asigurarea medicală; în iulie îşi pierduse şi sănătatea. În anii trecuţi o sprijinire financiar cu şcoala şi lecţiile; acum venise rândul ei să-l ajute.

La gândul acestei responsabilităţi, Lauren simţea că întreaga greutate a lumii stătea pe umerii ei. Avea nevoie de o slujbă şi de bani, iar aceştia îi trebuiau acum. Se uită împrejurul ei la biroul de primire unde se afla, complet îmbrăcat în pluş, şi simţi o vagă dezorientare încercând să se imagineze lucrând într-o corporaţie atât de mare.

Nu conta prea mult-dacă salariul ar fi fost destul de bun, avea de gând să accepte orice post i s-ar fi oferit. Posturile bune, cu posibilităţi de avansare, erau practic inexistente în Fenster, Missouri, iar cele care erau totuşi disponibile erau prost plătite în comparaţie cu slujbele asemănătoare din metropole, cum era, de exemplu, Detroit.

Secretara puse receptorul în furcă şi se ridică.

— Domnul Whithworth vă poate primi, domnişoară Danner. Lauren o urmă şi intră pe o uşă frumos încrustată, din mahon. Când secretara o deschise, Lauren spuse repede o rugăciune, insistând ca Philip Whithworth să nu o mai ţină minte din timpul vizitei aceleia de demult, apoi păşi în biroul lui.

Anii de practică în sălile de concerte, pline de spectatori, o învăţaseră să-şi ascundă nervozitatea, iar acum experienţa aceasta îi permitea să se apropie de Philip Whithworth cu o înfăţişare deschisă şi liniştită, iar când el se ridică, o privi cu mirare nedisimulată, lucru evident, după expresia întipărită pe trăsăturile sale aristocratice.

— Probabil că nu vă mai amintiţi de mine, domnule Whithworth, spuse ea politicos, apoi întinse mâna spre el, peste birou-sunt Lauren Danner.

Philip Whithworth îi strânse mâna cu hotărâre,

iar în glasul lui se putea recunoaşte uimirea.

— De fapt, îmi amintesc de dumneata foarte bine, Lauren; erai pe atunci, cum se spune, un… copil… de neuitat.

Lauren zâmbi, surprinsă de umorul lui candid.

— Sunteţi foarte amabil. Aţi fi putut spune în loc de, neuitat „, revoltător”. Cu aceste cuvinte se declară armistiţiul, iar Philip Whithworth dădu politicos din cap şi-i făcu semn spre un scaun tapiţat în catifea aurie, din faţa biroului său.

— Te rog, ia loc.

— V-am adus un curriculum vitae, spuse Lauren şi scoase un plic din geantă, apoi se aşează.

El deschise plicul şi scoase paginile dactilografiate, dar ochii îi rămaseră asupra trăsăturilor chipului ei pe care îl studie cu de-amănuntul.

— Asemănarea cu mama dumitale este uimitoare, spuse, după câteva minute. Era italiancă, nu-i aşa?

— Bunicii mei s-au născut în Italia, îi explică Lauren. Mama s-a născut aici.

Philip încuviinţă.

— Părul parcă vi s-a mai deschis, dar altfel semănaţi perfect cu mama.

Acum îşi mută privirea pe foile de hârtie şi adăugă imparţial: Era o femeie extraordinar de

frumoasă.

Lauren se sprijini pe spătarul scaunului, puţin uimită să afle că, în ciuda atitudinii sale reci şi indiferente de acum paisprezece ani, Philip Whithworth era încă de părere că Gina Danner era frumoasă.

Iar acum îi spunea lui Lauren că, după părerea lui şi ea era. În timp ce citea datele ei, Lauren îşi lăsă ochii să hoinărească prin imensul birou splendid din care Philip Whithworth îşi conducea imperiul. Apoi îl studie şi pe el. Pentru un bărbat de cincizeci de ani, era foarte atrăgător.

Deşi părul îi încărunţise, faţa bronzată era neridată, iar trupul său bine proporţionat nu prezenta semne supraponderale.

Îmbrăcat într-un costum impecabil, cu o croială modernă şi, cum stătea în faţa biroului impunător, era parcă înconjurat de o aură de bogăţie şi putere, pe care Lauren o găsi impresionantă. Văzându-l acum, cu ochii unui adult, nu i se mai părea atât de distant şi de snob precum şi-l amintea ea. De fapt, părea foarte distins, elegant şi sociabil. Atitudinea faţă de ea era cu siguranţă curtenitoare şi avea un deosebit simţ al umorului. Luându-le pe toate împreună, Lauren simţi că prejudecata faţă de el, resimţită în toţi aceşti ani, fusese poate injustă.

Philip Whithworth trecu la a doua pagină a prezentării ei, iar Lauren se trezi surprinsă. De

ce oare i se schimbase dintr-o dată părerea despre el? se întreba ea puţin emoţionată.

Într-adevăr, fusese amabil şi cordial cu ea acum-şi de ce nu ar fi fost? Nu mai era o fetiţă de nouă ani; devenise o tânără atrăgătoare care-i făcea pe bărbaţi să întoarcă ochii după ea, de încântare.

Îl judecase oare greşit pe Philip Whithworth în toţi aceşti ani? Sau acum se lăsa influenţată de evidenta lui bogăţie şi de aspectul sofisticat al acestui bărbat?

— Deşi rezultatele dumitale universitare sunt uimitoare, sper că îţi dai seama că diploma în muzicologie nu are nicio valoare în lumea afacerilor, spuse el.

Lauren îşi îndreptă atenţia spre subiectul adus în discuţie.

— Ştiu asta. Am absolvit universitatea, secţia de muzică, fiindcă îmi place foarte mult, dar îmi dau seama că în acest domeniu nu există viitor pentru mine. Cu o demnitate calmă îi explică pe scurt motivele pentru care îşi abandonase cariera de pianist, inclusiv îi povesti despre sănătatea tatălui ei şi de situaţia financiară a familiei.

Philip ascultă cu atenţie, apoi mai aruncă o privire peste curriculum.

— Am reţinut că la colegiu ai urmat şi nişte cursuri de business.

Când făcu o pauza, Lauren se gândi că o avea totuşi în vedere pentru o slujbă.

— De fapt, îmi mai trebuie doar câteva cursuri şi îmi pot obţine diploma şi în business.

— În timp ce urmai cursurile colegiului înţeleg că lucrai după ore, pe timpul verii, ca secretară, continuă el preocupat. Tatăl dumitale nu mi-a spus despre asta la telefon. Poţi dactilografia şi stenografia la fel de bine cum ai menţionat în curriculum?

— Da, spuse Lauren, dar când auzi de menţionarea carierei sale de secretară, entuziasmul ei păli.

Philip se aşează mai confortabil pe fotoliu, iar după ce se gândi câteva minute, păru că a ajuns la o concluzie.

— Pot să-ţi ofer un post de secretară, Lauren, un loc de muncă unde ai multe posibilităţi şi răspundere pe măsură. Mai mult de atât nu-ţi pot oferi decât când vei obţine diploma în business.

— Dar nu vreau să fiu secretară, oftă Lauren. Un zâmbet amar apăru în colţul buzelor lui Philip când văzu cât de descurajată era.

— Spuneai că principala ta grijă în acest moment sunt banii-iar noi ducem acum o acută criză de secretare calificate, în postul executiv. Din acest motiv cererea este foarte mare, iar salariul pe măsură. De exemplu, secretara mea

are un venit aproape la fel de mare ca un manager executiv de nivel mediu.

— Dar, chiar şi aşa… încercă ea să protesteze. Domnul Whithworth ridică o mână în semn de tăcere.

— Lasă-mă să termin.Ai lucrat pentru preşedintele unei firme producătoare mici. Într-o companie mică toată lumea ştie ce fac ceilalţi şi de ce o fac. Din nefericire, în corporaţii mari, aşa ca a noastră, numai directorii executivi din funcţiile principale şi secretarele lor au o imagine globală asupra activităţii. Vrei să-ţi dau un exemplu care să te facă să înţelegi la ce mă refer?

Lauren încuviinţă, iar el continuă:

— Să presupunem că eşti contabilă la departamentul nostru de radio şi că ţi se cere să pregăteşti un analiză a costului aparatelor de radio pe care le producem. Timp de câteva săptămâni tu pregăteşti raportul fără să ştii de ce o faci. Motivul ar putea fi intenţia noastră de a închide secţia de aparate de radio; sau acela că intenţionăm să extindem acest departament; sau poate că am. Pregătit o campanie publicitară ca să reuşim să vindem mai multe aparate. Tu nu ştii ce am planificat noi şi nu ştie nici superiorul tău, sau superiorul acestuia. Singurii oameni care sunt la curent cu asemenea informaţii confidenţiale sunt directorii de departamente,

vicepreşedinţii şi-conchise el cu un zâmbet accentuat-secretarele lor! Dacă începi cu postul de secretară la noi, vei avea ocazia să-ţi faci o imagine globală asupra corporaţiei şi astfel vei putea face o alegere când va veni vorba de cariera pe care o vei avea de urmat şi finalitatea acesteia.

— Nu aş putea să fac şi altceva într-o firmă atât de mare ca a dumneavoastră care să fie retribuit la fel de bine ca o secretară? întrebă Lauren.

— Nu, spuse el hotărât. Nu se poate până ce nu-ţi vei obţine diploma în business.

Lauren oftă în sinea ei, dar ştia că nu avea de ales. Trebuia să facă rost de cât de mulţi bani putea.

— Nu face faţa asta tristă, spuse el, munca nu va fi plictisitoare. Ce mai, secretara mea ştie mai multe despre planurile noastre viitoare decât mulţi dintre directorii mei executivi. Secretarele executive se confruntă cu tot felul de informaţii confidențiale. Ele sunt...

Se opri şi o privi în tăcere pe Lauren, iar când reîncepu să vorbească, tonul său avea o nuanţă triumfătoare şi calculată:

— Secretarele executive se confruntă cu informaţii deosebit de confidenţiale, repetă el şi un zâmbet straniu îi apăru pe chipul său de aristocrat. O secretară! şopti el. Niciodată o secretară nu poate fi suspectată! Nici măcar nu

le fac verificări, cei de.la interne. Lauren, spuse el încet, iar ochii îi luceau ca două topaze-sunt pe cale de a-ţi face o ofertă deosebită. Te rog, nu pune întrebări până ce nu asculţi tot ce am de spus. Acum, ce cunoşti despre spionajul industrial sau despre acela din corporaţii?

Lauren avu o presimţire că atârna deasupra unei prăpăstii periculoase.

— Îndeajuns încât să ştiu că oamenii fac închisoare pentru asta şi eu nu vreau să fiu amestecată în aşa ceva, domnule Whithworth.

— Sigur că nu, spuse Philip calm. Te rog, spune-mi Philip; totuşi, suntem rude, iar eu îţi spun Lauren. Lauren clătină din cap, stingherită.

— Nu-ţi propun să spionezi o altă corporaţie, te rog să spionezi în corporaţia mea. Să-ţi explic. De câţiva ani o companie numită Sinco a devenit concurentul nostru principal. De fiecare dată când participăm la o licitaţie pentru un contract se pare că Sinco ştie cât vom oferi noi şi oferta lor este cu un procent mai scăzută. Într-un fel necunoscut ei află suma pe care noi o includem în plicul sigilat cu oferta, apoi îşi reduc preţul lor aşa încât să fie puţin mai scăzut decât al nostru şi ne iau contractul direct de sub nas. Astăzi s-a întâmplat din nou.La noi sunt numai şase persoane care ar fi putut informa Sinco despre preţul ofertei noastre, iar una dintre ele este precis trădătorul. Nu vreau să concediez cinci

directori executivi loiali numai ca să mă scap pe mine însumi de un trădător lacom. Dar dacă Sinco va continua să ne ia contractele astfel, va trebui să concediez oamenii. Eu angajez douăsprezece mii de oameni, Lauren. Douăsprezece mii de oameni depind de Whithworth Enterprises pentru existenţa lor. Douăsprezece mii de familii depind de această corporaţie ca să poată avea un acoperiş deasupra capetelor şi de mâncare pe masă. Tu ai putea să-i ajuţi să-şi păstreze slujbele şi casele. Nu te rog decât să faci o cerere pentru postul de secretară la Sinco astăzi. Numai Dumnezeu ştie că vor avea nevoie de mai mult personal care să se ocupe de munca pe care au furat-o de la noi. Cu aptitudinile tale şi cu experienţa ta cred că te vor considera bună pentru postul de secretară al unui director executiv.

Împotriva judecăţii ei sănătoase, Lauren totuşi întrebă:

— Dacă obţin postul, atunci ce se va întâmpla?

— Atunci îţi voi da numele celor şase persoane, iar tot ce va trebui să faci este să asculţi dacă cineva de la Sinco le pomeneşte vreodată numele. Se aplecă în faţă şi-şi încrucişă braţele peste birou. Este un lucru de durată, Lauren, dar, sincer, sunt îndeajuns de disperat ca să încerc orice. Acum, iată partea mea de afacere: aveam de gând să-ţi ofer un post de secretară la

noi, cu un salariu foarte atrăgător…

Cifra pe care a menţionat-o o uimi pe Lauren şi ea nu ascunse acest fapt. Era cu mult mai mare decât câştigase tatăl ei ca profesor. Ce mai, dacă se limita la o sumă pentru ea, ar fi putut să-şi susţină familia şi pe ea însăşi.

— Văd că eşti mulţumită, râse Philip. Salariile în oraşele mari precum Detroit sunt imense în comparaţie cu acelea din oraşele mai mici. Acum, dacă astăzi după-amiază fac cererea la Sinco şi ei îţi oferă postul de secretară, vreau să-l accepţi.

Dacă salariul de acolo va fi mai mic decât cel pe care ţi-l ofer eu, compania mea îţi va trimite un cec lunar care să compenseze diferenţa. Dacă reuşeşti să afli numele trădătorului nostru, sau altceva care mă interesează pe mine, îţi voi oferi o primă de zece mii de dolari. Dacă peste şase luni începând de acum nu ai reuşit să afli nimic important, atunci poţi să-ţi dai demisia de la Sinco şi să vii să lucrezi pentru noi. Imediat după ce-ţi vei termina cursurile pentru diploma în business îţi voi oferi oricare alt post pe care îl doreşti la noi, cu condiţia să-i poţi face faţă. O privea cu ochii lui mari şi negri, analizându-i chipul tulburat. Te deranjează ceva, observă el. Ce anume?

— Totul mă deranjează, recunoscu Lauren. Nu-mi plac intrigile, domnule Whithworth.

— Te rog, spune-mi Philip. Măcar fă asta pentru mine. Oftă şi se sprijini de spătar. Lauren, ştiu că nu am niciun drept să te rog să faci cerere la Sinco. Poate că vei fi uimită dacă afli că sunt conştient de cât de neplăcută a fost vizita ta la noi acum paisprezece ani. Fiul meu, Carter, era la o vârstă dificilă. Mama mea era obsedată de arborele nostru genealogic, iar soţia mea şi cu mine… ei bine, regret că nu am fost mai primitori.

În alte condiţii, Lauren l-ar fi refuzat, însă, viaţa ei era într-o criză atât de mare, iar responsabilităţile ei financiare ajunseseră într-un impas. Era tulburată, nesigură şi incredibil de copleşită.

— Bine, spuse ea încet. O voi face.

— Foarte bine, zise Philip hotărât. Luă receptorul şi formă numărul de la Sinco, cerându-l pe responsabilul de personal, apoi i-l dădu lui Lauren ca să stabilească o întâlnire. Speranţa ascunsă a lui Lauren ca firma să o refuze îi fu imediat spulberată. De la cel cu care vorbea află că Sinco tocmai obţinuse un contract important şi avea nevoie de secretare cu experienţă. Responsabilul urma să lucreze după program în acea zi, aşa că o rugă să vină imediat.

După aceea Philip se ridică, îi întinse mâna şi i-o strânse pe a ei.

— Îţi mulţumesc, spuse simplu. Se gândi o clipă, apoi adăugă: Când vei completa formularul pentru cerere dă-le adresa din Missouri, dar telefonul acesta unde te poate găsi. Scrise un număr de telefon pe o notiţă şi i-o dădu. Servitorii mei răspund la telefon cu un simplu:, Alo", îi explică el.

— Nu, sări Lauren. Nu vreau să vă creez probleme. Eu… ar fi mai bine să stau la un motel.

— Nu te condamn pentru ceea ce simţi, răspunse el, iar Lauren se simţi nepoliticoasă pentru refuzul ei-dar vreau să mă revanşez pentru vizita de demult. Lauren renunţă, învinsă.

— Sunteţi foarte sigur că doamna whithworth nu va avea nimic împotrivă?

— Carol va fi încântată.

Când uşa se închise în spatele lui Lauren, Philip Whithworth ridică receptorul şi formă numărul din biroul fiului său, vizavi pe culoar.

— Carter, spuse el. Cred că suntem pe cale să introducem un cui în armura lui Nick Sinclair. Îţi mai aminteşti de Lauren Danner…?

CAPITOLUL 2

Până ce Lauren a ajuns la serviciul personal de la Sinco se făcuse deja ora cinci, iar ea ajunsese la concluzia că îi era imposibil să facă spionaj pentru Philip Whithworth.

Aflându-se la volanul maşinii, numai la gândul

că ar face asta, îi transpiraseră mâinile şi inima îi bătea cu putere. Cu toate că ar fi vrut să-l ajute pe Philip, intrigile şi riscurile implicate o împietreau. Totuşi, nu voia să-şi recunoască laşitatea faţă de el.

În timp ce completa interminabilele formulare şi chestionare cerute de Sinco îi trecu prin minte că modul cel mai potrivit de a acţiona ar fi să se ţină de promisiunea făcută lui Philip şi anume de a face cererea pentru slujbă, apoi trebuia să facă tot posibilul să nu primească postul. În consecinţă, în mod intenţionat nu reuşise la testele de dactilografie şi stenografie, apoi omise să scrie pe formulare notele pe care le obţinuse la colegiu, încununarea intenţiei de a nu obţine slujba avu loc când dădu răspunsul la ultima întrebare care figura pe cererea ei.

În instrucţiuni era menţionat să facă o listă, în ordinea preferinţelor, cu trei funcţii pentru care credea că este calificată pentru Sinco.

Lauren scrise, preşedinte „, ca primă alegere, director de personal”, drept următoarea şi, secretară", pentru cea de-a treia.

Directorul de personal, domnul Weatherby, cel care îi verificase testele, rămase stupefiat de acestea. Le puse deoparte şi luă încă o dată cererea, iar ea observă cum ochii îi rămân aţintiţi pe ultima pagină, unde enumerase, printre cele trei preferinţe şi postul domnului

Weatherby însuşi. Citind, faţa i se aprinse de furie, nările îi luară foc, iar Lauren trebui să-şi muşte buza de jos ca să-şi ascundă satisfacţia.

Poate că era făcută pentru intrigi şi subterfugii, se gândi ea zâmbind amuzată, dar el se ridică în picioare şi o informă rece că nu întrunea standardele de angajare ale firmei Sinco pentru nicio funcţie.

Când Lauren ieşi din clădire descoperi că sumbra după-amiază de august se adâncise, devenind o noapte răcoroasă şi întunecoasă prea devreme. Tremură de frig şi îşi lipi de corp blazerul bleumarin.

Traficul din centru de pe Jefferson Avenue era ca o mare de faruri albe şi lumini roşii de stopuri, vâjâind în sus şi în jos, în ambele direcţii.

Lauren aşteptă lumina verde la semafor, când simţi picături reci de ploaie căzând în jurul ei.

Se crea o breşă în trafic, iar Lauren reuşi să traverseze bulevardul cu multe benzi de circulaţie şi ajunse pe trotuarul opus, la o intersecţie, tocmai când şirul sălbatic de maşini reîncepu să se scurgă.

Cu respiraţia întretăiată şi udă de ploaie, Lauren se uită în sus la clădirea întunecată în construcţie, chiar din faţa ei. Garajul unde îşi lăsase maşina era la patru blocuri distanţă de ea, dar, dacă ar fi mers prin zona şantierului

viitorului zgârie-nori, ar fi ajuns mai repede.

O rafală de vânt rece, venind dinspre Detroit River îi înfăşură fusta în jurul picioarelor şi o ajută să se decidă. Neluând în seamă semnul cu, Trecerea oprită" se aplecă pe sub sforile întinse în jurul zonei în construcţie.

Merse cât de repede putu, peste terenul accidentat şi privi cele câteva luminiţe ce se vedeau la etajele clădirii, altfel întunecoase. Avea cel puţin optzeci de etaje.

Era construită din sticlă şi oglindă în exterior, iar aceasta reflecta luminile oraşului. În clădire, unde se vedeau lumini, ferestrele deveneau transparente şi Lauren văzu în interior cutii de toate mărimile aşezate unele peste altele în viitoarele birouri, ca şi când ocupanţii se pregăteau să-şi ia în primire spaţiile.

Aproape de clădire vântul nu mai sufla chiar atât de tare dinspre râu, aşa că se adăposti cât putu de bine la umbra imensei construcţii.Pe când mergea repede se gândi că era singură, femeie, în întuneric şi că putea cădea victimă criminalităţii ridicate din oraş. Gândul îi dădu fiori reci pe şira spinării.

Deodată se auziră paşi apăsaţi în spatele ei, iar inima începu să-i bată mai repede. Grăbi pasul şi sesiză că paşii urmăritori se înteţiră de asemenea. Intră în panică şi o rupse la fugă. Tocmai când trecea pe lângă intrarea principală,

una dintre uşile imense de sticlă se deschise şi doi bărbaţi ieşiră din clădire.

— Ajutor! strigă ea. Este cineva… Piciorul i se izbi de un colac de sârmă care i se înfăşură în jurul gleznei strângând-o. Lauren zbură prin aer, ţipând îngrozită, cu braţele în vânt, apoi ateriza cu faţa în jos, la picioarele celor doi.

— Împiedicato! sări unul dintre ei îngrijorat, apoi se lăsară amândoi pe vine şi priviră. Ce naiba vrei să faci?

Sprijinindu-se în palme, Lauren îşi ridică privirea îndurerată şi-l studie pe bărbatul care i se adresase.

— Dau o probă la circ, îi răspunse sec. Şi, pentru un bis, obişnuiesc să mă arunc de pe pod.

Celălalt bărbat începu să râdă zgomotos, apoi o ajută să se ridice.

— Cum te cheamă? întrebă el, iar când Lauren îi spuse numele, adăugă îngrijorat: Poţi să mergi?

— Încă vreo câteva mile, îl asigură ea ezitând. Toţi muşchii din corp i se crispară, iar glezna stângă o durea îngrozitor.

— Atunci cred că poţi să mergi în clădire ca să vedem cât de rău te-ai lovit, spuse el cu amuzament în glas. O luă de mijloc şi o sprijini de el.

— Nick, zise celălalt bărbat. Cred că ar fi mai bine să chem o ambulanţă cât timp tu rămâi cu

domnişoara Danner.

— Vă rog, nu chemaţi ambulanţa! îi imploră Lauren.Mă simt mai mult jenată, decât rănită, adăugă ea disperată, când bărbatul pe care-l chema Nick o conducea în holul întunecos. Acum se gândi la gestul necugetat de a merge într-o clădire părăsită cu doi necunoscuţi, dar, când ajunseră în hol, celălalt aprinse nişte lumini şi toate îndoielile lui Lauren fură spulberate; acesta era de vârstă mijlocie, părea cumsecade şi era îmbrăcat în costum cu cravată.

Chiar şi în lumina difuză părea mai degrabă un director realizat, decât un gangster. Lauren îl privi pe Nick al cărui braţ era încă în jurul taliei ei. Purta blugi şi o jachetă de doc. Judecând după profilul său, putea avea în jur de treizeci de ani şi nu avea în înfăţişare altceva decât un aspect decent. Nick îi spuse celuilalt peste umăr:

— Mike, cred că este o trusă de prim-ajutor într-una dintre camerele de serviciu.

Caut-o şi adu-o, te rog.

— Da, spuse Mike intrând pa uşa deasupra căreia se găsea casa scărilor.

Lauren privi holul imens. Totul era din marmură albă: pereţii, podelele, chiar şi pilonii discreţi care susţineau tavanul înalt. Zeci de vase cu copăcei şi plante luxuriante enorme erau aliniate pe un perete, aşteptând parcă să fie duse la locurile lor, în holul spaţios.

Când ajunseră la lifturi, Nick o strânse mai bine şi apăsă pe un buton.

Uşa lucioasă de aluminiu se deschise, iar Lauren păşi înăuntrul cabinei complet luminate.

— Te duc într-un birou mobilat unde vei putea să te aşezi şi să te odihneşti până ce te vei simţi în stare să mergi fără susţinere, îi explică el.

Lauren zâmbi şters şi-i aruncă o privire recunoscătoare, dar îngheţă imediat. Lângă ea, acum cu trăsăturile bine luminate, stătea unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi pe care-i văzuse vreodată. Uşile liftului se închiseră simultan, iar Lauren îşi mută privirea de pe faţa lui.

— Mulţumesc, zise şoptit, trăgându-se din strânsoarea braţului lui, pot să stau în picioare.

El apăsă pe butonul al optzecilea, iar Lauren simţi impulsul tipic feminin de a-şi aranja părul- oricum gestul ar fi fost prea evident şi inutil. Se întreba dacă mai avea pe buze ceva ruj sau dacă era murdară pe faţă, dar se abţinu.

Pentru o tânără sensibilă se comporta prosteşte faţă de nimic altceva decât un chip masculin atrăgător.

Oare chiar atât de frumos poate fi? se întreba ea. Îl mai privi o dată, dar cu discreţie. Foarte firesc îşi ridică ochii spre luminatorul de deasupra uşii unde becurile indicând etajele se aprindeau şi se stingeau alternativ.

Cu multă grijă îşi lăsă privirea să-i alunece într-

o parte… Nick privea numerele cu capul uşor dat pe spate, iar profilul i se distingea clar.

Nu numai că era mai frumos decât la prima vedere, dar era şi foarte înalt, lat în umeri, cu o musculatură atletică. Avea părul negru spre castaniu-închis, era tuns îngrijit şi la modă. Fiecare trăsătură a sa emana putere, de la sprâncenele frumos arcuite, până la bărbia uşor arogantă şi maxilarul proeminent. Avea gura frumos conturată şi buzele senzuale. Lauren tocmai studia linia buzelor lui când liftul se opinti, parcă amuzat de descoperirile ei. Spre uimirea tinerei, ochii verzi ai bărbatului se opriră asupra ei. Surprinsă în mijlocul acelei admiraţii amănunţite a înfăţişării lui, Lauren spuse primul lucru care-i veni în minte:

— Mie… mi-e frică de lifturi, improviza ea în grabă. Încerc să mă concentrez asupra altor lucruri, ca să nu mă gândesc la înălţime.

— E foarte înţelept, remarcă el, dar tonul său. Ironic făcu evidentă înţelegerea lui că nu a admira pentru teama de lifturi, ci mai degrabă pentru ingenuitatea cu care inventase o minciună atât de plauzibilă.

Lauren se văzu surprinsă între amuzamentul produs de observaţia lui concretă şi faptul că roşise, nereuşind să-l păcălească deloc. Reuşi să nu râdă şi nici să nu roşească şi rămase cu ochii aţintiţi pe uşa liftului până ce acesta se deschise

la etajul al optzecilea.

— Stai puţin să aprind luminile, spuse Nick.

În doar câteva secunde neoanele din plafon se aprinseră şi întregul etaj se inundă de lumină; la stânga se găsea un birou de primire şi patru birouri foarte mari, despărţite prin panouri imense din lemn de nuc.

Nick o sprijini de cot, iar Lauren păşi pe mocheta verde-smarald, apoi o conduse în partea opusă şirului de lifturi. Această a doua jumătate a etajului avea încă o parte pentru recepţie, în mijlocul căreia se găsea un birou mare, circular. Lauren zări un birou elegant la dreapta recepţiei. Era deja dotat cu dulapuri şi cu un birou pentru secretariat din lemn şi crom. Îl compară în minte cu biroul ei din metal, de la locul de muncă unde avea o jumătate de normă. Acela se afla în mijlocul unui birou cu alte trei persoane. Era greu de crezut că acest lux spaţios era destinat numai unei simple secretare. Când rosti această idee cu glas tare, Nick o privi râzând.

— Secretarele bine pregătite se mândresc cu funcţia lor, iar salariile lor se ridică în fiecare an.

— Din întâmplare şi eu sunt tot secretară, îi spuse Lauren în timp ce treceau pe lângă recepţie către nişte uşi masive din lemn de trandafir. Tocmai am fost vizavi la Sinco pentru a-mi căuta o slujbă, după care te-am întâlnit pe

dumneata.

Nick deschise ambele uşi, apoi se dădu înapoi şi o pofti pe Lauren în timp ce-i studia mersul şchiopătat.

Lauren îşi dădu seama de privirea lui argintie asupra genunchilor care o usturau, iar după ce ajunse în mijlocul încăperii, începu să studieze totul. Ce văzu o uimi.

— Bunule Dumnezeu! exclamă ea. Ce este aici, oricum?

— Acesta, începu Nick zâmbind de expresia ei total nelămurită, e biroul preşedintelui. Este printre puţinele birouri complet aranjate.

Fără grai, Lauren privi cu ochi mari şi uimiţi prin încăperea uriaşă. Peretele imens din faţa ei era din sticlă de sus şi până jos şi oferea o imagine de vis a Detroit-ului noaptea cu toată splendoarea sa strălucitoare şi fantastică, întinzându-se pe câteva mile distanţă. Ceilalţi pereţi erau îmbrăcaţi în panouri de trandafir lustruit.

Zeci de metri pătraţi de mochetă bej acoperea podeaua, iar în dreapta se găsea un frumos birou din acelaşi lemn de trandafir. Şase scaune cromate, cu spătare înalte, tapiţate în verde, erau aşezate în faţa biroului, iar pe partea cealaltă în birou erau trei canapele moi, cu aceeaşi tapiţerie, aşezate în formă de, U"; în mijlocul lor se afla o sculptură un lemn șlefuit.

— Îţi ia răsuflarea, pur şi simplu, spuse ea în şoaptă.

— Eu pregătesc ceva de băut până când Mike vine cu trusa, spuse Nick.

Lauren se întoarse privind amuţită şi mergând spre un perete unde pipăi lemnul lucios. Un panou era rabatabil, iar în spatele acestuia se afla un băruleţ luminat discret din spate.Pe rafturile din sticlă erau ordonate şiruri de pahare de cristal Waterford de toate mărimile.

Când nu primi niciun răspuns la oferta lui de a bea ceva, o privi peste umăr.

Ea îşi ridică ochii spre el şi văzu că încerca să ascundă ceva.

Evident că era foarte amuzat de reacţia ei de uimire la opulenţa biroului, iar această senzaţie o făcu să-şi dea seama de ceea ce până acum ignorase; în vreme ce ea era atrasă de frumuseţea lui masculină, el părea, evident, indiferent de prezenţa ei ca femeie. După şase ani în care suportase admiraţia bărbaţilor, fluierăturile şi privirile lor flămânde, în sfârşit întâlnise un bărbat pe care voia cu disperare să-l impresioneze şi nu se întâmpla nimic.

Puţin tulburată şi profund dezamăgită, Lauren încercă să lase problema aceasta deoparte. Se spune că frumuseţea stă în ochii deţinătorului, dar, în aparenţă, ochii lui Nick nu aveau nimic interesat în ei când se uita la ea.

Acest lucru nu ar fi fost atât de îngrozitor dacă măcar nu i s-ar fi părut atât de nostimă!

— Dacă vrei să te speli, este o baie acolo, îi făcu el semn cu capul spre peretele din spatele barului.

— Unde? întrebă Lauren scurt, urmând direcţia semnului său.

— Mergi drept înainte, iar când ajungi la perete apasă pe el. Buzele lui încercau un alt zâmbet, iar Lauren îl privi disperată şi făcu ce i se spusese.

Când degetele îi atinseră lemnul fin de trandafir, se deschise un panou în spatele căruia, în toată splendoarea sa, era ascunsă o cameră de baie, iar Lauren intră.

— Iată trusa de prim-ajutor, spuse cel pe care-l chema Mike şi intră în birou.

Lauren închise uşa pe jumătate, dar se opri când îl auzi vorbind pe un ton scăzut.

— Nick, de vreme ce sunt avocatul corporaţiei, te sfătuiesc să chemi un doctor în seara aceasta să o consulte pe fată, ca să vadă dacă nu cumva s-a lovit. Dacă nu insişti, s-ar putea ca vreun avocat să o sfătuiască să dea în judecată compania pentru că a ologit-o şi atunci să vezi cum putem plăti câteva milioane pentru asta.

— Nu mai face atâta caz pentru nimica toată, îl auzi pe Nick replicând. Este o fată cu ochii mari care s-a cam speriat din cauza unei căzături

buclucaşe. O călătorie cu ambulanţa ar putea s-o sperie mai rău.

— Bine, renunţă Mike, oftând. Am cam întârziat la o întâlnire în Troy, aşa că trebuie să plec. Dar, pentru Dumnezeu, nu-i da nimic tare de băut. Părinţii ei te-ar putea da în judecată pentru încercare de seducere a unei minore şi… Simţindu-se tulburată şi jignită de cuvintele, fată cu ochi mari", Lauren închise uşa. Se încruntă întorcându-se spre oglinda care se afla deasupra chiuvetei, apoi îşi înăbuşi un râs nervos.

Faţa îi era mânjită de dâre de noroi şi var, bluza îi era pe jumătate descheiată şi îi ieşise din fustă; şuviţele de păr îi atârnau rebele pe frunte; iar blazerul îi spânzura neglijent pe umărul stâng.

Arăta, se gândi ea, ca o caricatură a propriei persoane, apoi râse isteric; parcă ar fi fost o vagaboandă în zdrenţe murdare. Dintr-un oarecare motiv se trezi cu intenţia de a arăta complet diferit când va ieşi din baie. Se dezbrăcă repede de blazer, anticipând mirarea lui Nick când va rămâne şocat de înfăţişarea nouă, curată şi impecabilă.

Se spălă repede pe mâini şi pe faţă, iar inima îi bătea cu putere spunându-şi că făcea asta pentru a fi ea, ultima, cea care va râde şi nu pentru că ardea de nerăbdare ca el să o găsească atrăgătoare. Trebuia să se grăbească; dacă

pierdea prea mult timp înăuntru, transformarea nu va mai fi la fel de percutantă. Îşi scoase repede ciorapii rămânând cu gura căscată când văzu gaura imensă din genunchi şi se şterse cu un prosop care-i era la îndemână.

De îndată ce constată că era destul de curată, goli conţinutul poşetei pe poliţa de la chiuvetă şi scoase o pereche de ciorapi de rezervă pe care îi avea din întâmplare la ea. Îi netezi pe picioare, apoi îşi scoase acul de păr eliberându-și podoaba blond-şaten şi îşi perie bine părul des cu foarte mare grabă. După ce termină, buclele rămaseră pe umeri într-o mare unduioasă şi strălucitoare, prelungindu-se până pe spate.

Se rujă discret, îşi dădu cu puţin fard de obraz, apoi băgă totul în poşetă şi se privi în oglindă.

Era proaspătă în obraji, iar ochii îi scânteiau de nerăbdare. Bluza albă rămăsese puţin şifonată, dar gulerul îi evidenţia linia înaltă a gâtului şi-i accentua sânii frumos conturaţi. Mulţumită, se întoarse cu spatele la oglindă, îşi luă blazerul, poşeta şi ieşi închizând în spatele ei panoul cu un declic uşor.

Nick era la bar, cu spatele la ea. Fără să se întoarcă, îi spuse:

— A trebuit să dau un telefon, dar aduc imediat băuturile.Ai găsit înăuntru tot ce aveai nevoie?

— Da, mulţumesc, zise Lauren lăsând din mână

poşeta şi jacheta.

Rămase tăcută, în picioare, lângă canapea şi-i urmărea mişcările rapide şi eficiente cu care lua paharele de cristal de pe raft, apoi scoase o tavă cu cuburi de gheaţă din congelatorul compact cu frigiderul ascuns în bar.

Îşi scosese canadiana de doc şi o azvârlise pe un scaun. Cu fiecare mişcare a braţelor materialul subţire al cămăşii bleu se arcuia pe piele dezvăluindu-i musculatura bine clădită, umerii laţi şi spatele trapezoidal.

Lauren îşi lăsă privirea să-i alunece pe linia şoldurilor înguste continuate cu nişte picioare lungi, puse în evidenţă de blugii pe care-i purta. Când îi vorbi, Lauren tresări vinovată de analiza amănunţită pe cafe o făcea şi îşi ridică ochii spre părul său negru.

— Mi-e teamă că în bar nu avem băuturi răcoritoare sau limonada, Lauren, aşa că ţi-am pregătit un pahar de tonic cu gheaţă.

Lauren îşi domoli un hohot de râs când auzi de limonadă şi îşi împreună mâinile la spate cu demnitate. Suspansul şi aşteptarea se înălţau în sufletul ei când el luă whisky-ul, turnă într-un pahar, luă apoi şi paharul ei şi se întoarse cu faţa. Făcu doi paşi în direcţia ei şi rămase îngheţat.

I se împreunară sprâncenele într-o expresie uimită, iar ochii i se îngustară nelămuriţi în timp

ce parcurgea cu privirea cascada blond-şatenă care-i încadra chipul, căzând într-un abandon asimetric pe umeri şi pe spate.

Se uită uimit la faţa ei remarcând ochii de culoarea turcoazului scânteietor, surâzători şi vioi, cu care îl privea acum printre genele grele şi ondulate, nasul fin, obrajii frumos conturaţi şi buzele senzuale.

Apoi privirea îi căzu pe sânii cărnoşi, pe talia bine marcată şi pe picioarele lungi.

Lauren sperase să-l facă să o remarce ca femeie, iar acum o observase cu siguranţă. Spera să şi spună ceva frumos, dar el tăcu.

Se întoarse pe loc, merse la bar şi goli conţinutul unuia dintre pahare în chiuveta nichelată.

— Ce faci? întrebă Lauren. Vocea lui răsună a ironie şi amuzament:

— Adaug nişte gin în apa tonică. Lauren izbucni în râs, iar el o privi peste umăr, zâmbind uşor. Doar de curiozitate, câţi ani ai?

— Douăzeci şi trei.

— Şi ai făcut cerere pentru un post de secretară la Sinco-înainte de a te arunca la picioarele noastre în această seară? accentua el ultima parte a întrebării în timp ce adăugase puţin gin în tonicul ei.

— Da. Aduse paharul şi îi făcu semn să se aşeze pe canapea.

— Ia loc, nu este bine să stai în picioare cu glezna ta.

— Nu mă doare, sincer, protestă ea, dar se aşează ascultătoare.

Nick rămase în picioare în faţa ei privind-o curios.

— Şi Sinco ţi-a oferit vreun post? Era atât de înalt, încât Lauren trebui să-şi lase capul mult pe spate ca să-l poată privi în ochi.

— Nu.

— Aş vrea să mă uit puţin la glezna ta, zise el. Puse paharul pe măsuţa scundă, se aşeză în genunchi şi începu să-i desfacă bareta fină a sandalei. Simpla atingere uşoară a degetelor lui pe gleznă îi trimitea fulgere de-a lungul piciorului şi se încordă şocată.

Din fericire, el nu observă reacţia ei, iar cu degetele îndemânatice îi palpa glezna, rotindu-i-o uşor.

— Şi eşti bună ca secretară?

— Fostul meu şef era de părere că da. Cu capul încă în jos îi spuse:

— Secretarele bune au întotdeauna căutare. Biroul de personal de la Sinco te va contacta până la urmă şi-ţi va oferi un post.

— Mă îndoiesc, spuse Lauren cu un zâmbet sincer. Mi-e teamă că domnul Weatherby, şeful de personal de la Sinco nu mă găseşte prea strălucită, explică ea.

Nick ridică dintr-o dată capul şi ochii săi de bărbat reflectau completa admiraţie pentru trăsăturile ei distinse.

— Lauren, cred că eşti la fel de strălucitoare ca o monedă nouă, şlefuită. Weatherby trebuie să fie orb.

— Desigur că este! îl tachina ea, altfel nu ar fi purtat o haină cenuşie cu cravată galbenă. Nick râse.

— Chiar aşa?

Lauren încuviinţă şi acest moment de apropiere deveni pe dată încărcat cu o profundă şi inexplicabilă candoare. Acum îi zâmbi şi recunoscu în el mai mult decât un bărbat frumos. Vedea în ochii lui un amestec de cinism, căldură şi umor; experienţa cu greu dobândită i se imprimase pe trăsăturile cizelate ale feţei.

Lauren îl găsi nespus de atrăgător. Nu se putea spune că nu avea şi o putere sexuală magnetică. Fiecare centimetru al trupului său vânjos emana acest lucru, atrăgând-o spre el.

— Nu pare umflată, comentă el aplecându-se încă o dată spre glezna ei. Te doare?

— Foarte puţin. Oricum, mai puţin decât demnitatea mea rănită.

— În acest caz, până mâine, glezna şi demnitatea ta se vor restabili complet.

Încă în genunchi, Nick o apucă de călcâi cu mâna stângă şi se întinse să ia sandaua cu mâna

dreaptă. Tocmai când era pe cale să i-o pună în picior se uită la ea, iar zâmbetul lui lasciv îi dădu lui Lauren un fior. O întrebă:

— Nu era parcă o poveste despre un bărbat care căuta femeia al cărei picior se potrivea într-un condur de cristal? Ea dădu din cap, iar ochii îi străluceau.

— Cenuşăreasa.

— Ce mi se întâmplă dacă pantoful acesta se potriveşte?

— Te vei transforma într-un broscoi chipeş, chicoti ea.

El începu să râdă şi rămaseră câteva clipe cu privirile unite, iar în străfundul argintiu al ochilor lui se zări o licărire, o flăcăruie a atracţiei sexuale pe care o stinse imediat. Glumele luaseră sfârşit. Îi încheie sandaua, apoi se ridică.

Îşi luă paharul, îl bău iute şi-l puse la loc pe masă. Lauren simţi că era un semnal prematur că minutele lor împreună se apropiaseră de sfârşit.

Îl privi cum ia telefonul din colţul măsuţei şi formează un număr din patru cifre.

— George, spuse el în receptor, sunt Nick Sinclair. Tânăra domnişoară pe care o urmăreai fiindcă încălcase proprietatea noastră şi-a revenit din căzătură. Vrei să aduci maşina de control în faţa clădirii şi să o conduci până la

locul unde şi-a lăsat maşina? Bine, ne întâlnim jos în cinci minute.

Inima lui Lauren se opri. Cinci minute. Şi Nick nu era acela care o va conduce la maşină! Avea sentimentul disperat că nici măcar nu o va întreba unde putea să ia legătura cu ea. Acest gând era atât de deprimant, încât îi ucise orice urmă de jenă că fusese urmărită de un paznic ceva mai devreme.

— Dumneata lucrezi pentru compania care construieşte acest zgârie-nori? întrebă ea, încercând să amâne despărţirea şi să mai afle câte ceva despre el.

Nick se uită impacientat la ceas.

— Da.

— Îţi place munca în construcţii?

— Îmi place să construiesc, răspunse el scurt Sunt inginer.

— Şi vei fi trimis altundeva când se va termina construcţia aceasta?

— Îmi voi petrece o mare parte din timp aici, în următorii câţiva ani, spuse el.

Lauren se ridică şi îşi luă blazerul, iar gândurile i-o luaseră razna. Poate că, având peste tot sisteme computerizate, care operau încălzirea centrală şi funcţionarea lifturilor în clădirea gigantică, firma angajase un inginer pentru a se ocupa de toate aceste facilităţi.

Nu că ar fi contat prea mult pentru ea ce

meserie avea el, se gândi cu un sentiment de teamă. Oricum, probabil că nu-l va mai vedea vreodată.

— Bine, atunci îţi mulţumesc pentru tot. Sper ca preşedintele să nu descopere că ai dat o raită prin bufetul lui cu băuturi.

Nick o privi cu un zâmbet în colţul gurii.

— Au dat deja alţii raite prin acest dulap. Vor trebui să-l încuie ca să pună capăt situaţiei.

Pe drumul spre lift, Nick părea grăbit şi preocupat. Poate că avea stabilită vreo întâlnire, se gândi Lauren. Cu vreo femeie frumoasă, cel puţin manechin, dacă te luai după aspectul său atrăgător. Desigur, poate că era însurat, dar nu purta verighetă şi nu părea genul de om însurat.

O maşină albă cu inscripţia Global Industries-Departamentul de pază trăsese în faţa clădirii, iar un paznic în uniformă aştepta la volan. Nick o conduse spre maşină şi îi ţinu portiera deschisă, iar ea se aşeză pe locul de lângă şofer. Încercă să o adăpostească de vântul rece cu propriul lui trup, apoi îşi sprijini antebraţul pe capota maşinii şi se aplecă să-i vorbească prin geamul pe jumătate coborât.

— Îi cunosc pe cei de la Sinco; o să sun pe cineva să văd dacă Weatherby poate fi convins să se răzgândească.

Lauren se înveseli la auzul veştii, lucru care-i dădu de înţeles că o plăcuse îndeajuns ca să

încerce să intervină pentru ea, dar când se gândi cum făcuse intenţionat greşeli la teste, clătină din cap mâhnită.

— Nu te deranja. Nu se va răzgândi, i-am făcut o impresie oribilă.

Oricum, mulţumesc pentru intenţie. Peste zece minute Lauren plătise paznicului de la parcare şi ieşise deja cu maşina pe bulevardul scăldat de ploaie.

Încercând să-l uite pe Nick Sinclair îşi aminti drumul pe care trebuia să meargă, după indicaţiile secretarei lui Philip şi se gândea la apropiata reîntâlnire cu familia Whithworth.

În mai puţin de jumătate de oră avea să reintre pe poarta reşedinţei de la Grosse Pointe. Amintiri ale umilitorului weekend din trecut, la domiciliul lor elegant, cu paisprezece ani în urmă, îi invadară memoria şi se cutremură de groază şi jenă. Prima zi nu fusese chiar atât de rea; se distrase mai mult de una singură.

Partea mai urâtă începuse după prânz, a doua zi. Carter, adolescentul familiei Whithworth apăruse în uşa camerei lui Lauren şi o anunţase că mama lui îi dăduse instrucţiuni să o scoată afară din casă, fiindcă aştepta nişte prieteni şi nu voia ca ei să o vadă pe Lauren.

Restul după-amiezii, Carter reuşise să o facă să se simtă cât se putea de nefericită, insignifiantă şi terorizată.

În afară de faptul să îi spunea, Patru ochi „, fiindcă purta ochelari, se referea la tatăl ei, care preda la o universitate din Chicago, ca la, profesorul de şcoală”, iar la mama ei, pianistă concertantă, ca la, cântăreaţa de pian".

În timp ce o conducea pe Lauren într-un tur al grădinilor lor, din greşeală" îi pusese piedică, iar ea căzuse într-un boschet de trandafiri spinoşi.

Peste o oră, după ce Lauren se schimbase de rochia evident murdară şi sfârtecată, Carter se scuzase într-un mod lamentabil şi se oferise să-i prezinte câinii familiei.

Părea atât de sincer şi de nerăbdător să i-i arate, încât Lauren ajunsese la concluzia că întâmplarea cu boschetul fusese chiar un accident.

— Şi eu am un câine acasă, îi mărturisi ea cu mândrie, grăbindu-se să ţină pasul cu el pe pajiştea tunsă care se întindea în spatele proprietăţii. O cheamă Fluffy şi este albă, adăugase ea pe când se apropiau de un gard în spatele căruia se găsea adăpostul pentru câini, încercuit de un gard de lanţuri de trei metri înălţime. Lauren se bucură când îi văzu pe cei doi dobermani, apoi se uită la Carter care scotea lacătul de la portiţă. Cea mai bună prietenă a mea are tot un doberman. Se joacă mereu cu noi şi e tare vesel.

— Şi aceştia doi ştiu şmecherii, îi mărturisi

Carter, apoi deschisese poarta şi o lăsase pe Lauren să între prima. Ea păşise în interior fără teamă.

— Bună căţeluşilor, spuse ea cu blândeţe, apropiindu-se de animalele tăcute şi atente. Când întinse mâna să le mângâie, poarta se închise în spatele ei cu un declic, iar Carter dădu o comandă scurtă:

— Pază, băieţi! Pază! Amândoi câinii se încordară instantaneu şi îşi rânjiră caninii albi şi înspăimântători, în timp ce mârâiau feroce spre Lauren, iar aceasta îngheţă.

— Carter, strigă ea dându-se înapoi până când se lovi cu spatele de gard. De ce fac aşa?

— Dacă aş fi cumva în locul tău nu m-aş mişca, se amuză Carter din spatele lanţurilor de împrejmuire. Dacă faci o mişcare, îţi vor sări la gât şi-ţi vor sfâşia vena jugulară. Spunând aceasta ţopăi vesel şi dădu să plece fluierând.

— Nu mă lăsa aici! ţipă Lauren. Te rog, nu mă lăsa aici! Peste treizeci de minute, când o găsi grădinarul, nu mai striga. Scâncea înăbuşit, isteric, iar ochii îi ieşiseră din orbite privindu-i pe cei doi câini care mârâiau fioroşi.

— Ieşi de acolo! strigă bărbatul către ea, apoi deschise poarta şi intră furios în ţarc. Ce s-a întâmplat cu tine, de ce îi întărâţi? tună el luând-o de mână şi târând-o practic afară din împrejmuire.

După ce închise poarta, Lauren văzu că omul nu se temea deloc de ei şi reuşi să bâiguie, simţindu-şi coardele vocale ieşite din starea de paralizie de mai înainte.

— Erau gata să-mi sfâşie gâtul, şopti ea răguşit, iar lacrimile mari i se prelingeau pe obraji.

Grădinarul o privea în ochii albaştri, pietrificaţi de groază şi se mai domoli.

— Nu ţi-ar fi făcut niciun rău. Sunt dresaţi să dea alarma şi să alerteze în caz că intră vreun străin pe proprietate, speriindu-l, atâta tot. Pot face mult mai mult fără să muşte. Lauren îşi petrecu restul după-amiezei întinsă în patul ei, punând la cale o mulţime de moduri de a răzbuna pe Carter, dar, gândindu-se cât de grozav ar fi să-l vadă târându-se în genunchi în faţa ei cerându-i scuze şi îndurare, îşi dădu seama că, orice planuri şi-ar fi făcut ea în acest sens, toate ar fi fost nerealizabile.

Până când mama ei a urcat în cameră să o ia la cină, Lauren se resemnase cu faptul că va trebui să-şi reprime mândria şi să se comporte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Nu avea niciun rost să-i povestească mamei ei despre Carter, fiindcă Gina Danner era o americancă de origine italiană şi avea acel devotament tipic italian faţă de familia sa, indiferent cât de distantă şi de superficială ar fi

părut din afară această relaţie, de familie".

— Ai avut o zi bună, iubito? o întrebă mama ei în timp ce coborau scara şerpuitoare care dădea spre sufragerie.

— A fost bună, mormăi Lauren, întrebându-se cum îşi va înăbuşi pornirea de a-i trage lui Carter Whithworth un şut în fund.

În capătul scărilor menajera anunţa că la telefon era un anume domn Robert Danner.

— Du-te înainte, îi spuse Gina fiicei sale cu zâmbetul ei blând şi se duse către telefonul aflat pe o măsuţă lângă scări. În pragul uşii arcuite ce dădea în sufragerie Lauren ezită.Sub un candelabru strălucitor familia Whithworth era deja aşezată împrejurul unei mese enorme.

— Intenţionat i-am spus femeii Danner să coboare la ora opt îi spunea mama lui Carter soţului ei. Acum este opt şi două minute. Dacă nu are destul bun-simţ ca să fie punctuală, atunci vom mânca fără ea. Făcu un semn discret majordomului, care începu imediat să pună supa în bolurile de porţelan fin de pe masă.

— Philip, am fost cât de îngăduitoare se cuvine, continuă femeia, dar refuz să-i mai am pe aceşti sărăntoci de nimic ca oaspeţi în casa mea. Îşi întoarse capul cu o frumoasă coafură către bătrâna care stătea la stânga ei. Mamă Whithworth, chestia aceasta trebuie să înceteze. Deja cred că ai adunat destule informaţii ca să-ți

aduci la bun sfârşit proiectul.

— Dacă ar fi fost aşa, cu siguranţă nu aş mai fi avut nevoie de aceşti oameni aici. Ştiu că sunt foarte prost crescuţi şi că ne-au pus la toţi nervii la încercare, dar va mai trebui să-i suporţi încă puţin, Carol.

Lauren rămase în pragul uşii, iar ochii îi scânteiau revoltaţi. Una era ca ea să fie supusă unor jigniri din partea lui Carter, dar nu le va permite acestor oameni oribili şi viciaţi să-şi bată joc de strălucitul ei tată şi de frumoasa şi talentata ei mamă! Mama ei o ajunse la intrarea în sufragerie.

— Îmi pare rău că te-am făcut să mă aştepţi, spuse ea, luând-o de mână pe Lauren.

Niciunul dintre membrii familiei Whithworth nu se învrednici să-i adreseze vreun cuvânt, ci continuară imperturbabili să-şi soarbă supa din faţă.

Cuprinsă de o inspiraţie de moment, Lauren îi aruncă o privire pe furiş mamei ei, care tocmai despăturea şervetul de masă şi îl punea pe genunchi, îşi lăsă cu umilinţă capul în jos, îşi împreună mâinile sub bărbie şi, cu o voce ca de copil începu:

— Domnul nostru, te rugăm să binecuvântezi aceste bucate. Te rugăm, de asemenea, să-i ierţi pe oameni pentru ipocrizia lor, căci aceştia se cred mai buni decât ceilalţi numai pentru că au

mai mulţi bani. Îţi mulţumesc, Doamne! Amin! Evitând privirea mamei sale, luă încet lingura de supă în mână. Aceasta-pe care Lauren presupunea că o putea numi supă-era rece. Majordomul care stătea deoparte o observă când aşeză lingura la loc.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară?

— Supa mea este rece, explică ea, sfidându-i privirea aceea trufaşă. Deja nu o mai deranja.

— Băi, dar eşti proastă! i-o trânti Carter lui Lauren care tocmai ridicase paharul cu lapte. Este o supă franţuzească şi se mănâncă rece. Paharul îi, alunecă" din mână lui Lauren, iar farfuria lui Carter fu împroşcată cu lapte, acesta vărsându-se chiar şi pe faţa de masă în dreptul lui.

— Oh, îmi pare atât de rău, spuse ea înfrângându-şi un zâmbet, în timp ce Carter şi majordomul încercau să strângă mizeria. A fost doar un accident.

— Carter, tu ştii doar cum au loc accidentele „, nu-i aşa? Să le spun şi celorlalţi despre, accidentele” pe care le-ai avut astăzi? Ignorându-i privirea ucigătoare, Lauren se întoarse cu faţa la părinţii lui: Carter a suferit o mulţime de accidente azi., Accidental „mi-a pus piedică în timp ce-mi arăta grădina şi eu am căzut în tufele de trandafiri. Apoi, când îmi arăta câinii, accidental” m-a încuiat în ţarcul lor şi…

— Refuz să-ţi mai ascult revoltătoarele şi rău - intenționatele acuzaţii, i-o tăie scurt Carol Whithworth lui Lauren, cu chipul ei frumos şi îngheţat.

Lauren găsi curajul de a-i întâlni privirea glacială fără să clipească.

— Îmi cer scuze, doamnă, zise ea pe un ton răutăcios. Nu credeam că, dacă vorbesc despre cum mi-am petrecut ziua, pot fi considerată nepoliticoasă. Toţi membrii familiei Whithworth o priveau uluiţi, iar ea ridică lingura: Desigur, adăugă, nici eu nu ştiam că e politicos să-ţi numeşti oaspeţii, sărăntoci de nimic".

CAPITOLUL 3

Obosită şi abătută, Lauren opri maşina în faţa casei în stil Tudor, cu trei etaje, a familiei Whithworth.

Descuie portbagajul şi scoase o valiză. Condusese douăsprezece ore încontinuu, numai ca să ajungă la întâlnirea cu Philip Whithworth din acea după-amiază. Trecuse prin două interviuri pentru slujbe, căzuse în noroi, îşi murdărise hainele şi îl cunoscuse pe cel mai irezistibil bărbat cu care se întâlnise vreodată.

Apoi, prin greşelile intenţionate făcute la testele date la Sinco, îşi spulberase orice şansă de a lucra alături de acesta… A doua zi era vineri şi urma să şi-o petreacă în căutarea unui

apartament.

De îndată ce va găsi unul liber, urma să plece iar la Fenster ca să-şi aducă şi restul lucrurilor. Philip nu-i spusese când avea nevoie de ea ca să înceapă lucrul la compania lui, dar se putea întoarce în două săptămâni să-şi ia postul în primire. Uşa principală fu deschisă de un valet burtos, în uniformă, pe care Lauren îl recunoscu imediat ca fiind unul dintre martorii spectacolului dat de ea în sufragerie cu paisprezece ani în urmă.

— Bună seara, spuse el, dar Philip Whithworth îl întrerupse. Păşind în holul enorm, cu pardoseala de marmură, directorul executiv exclamă:

— Lauren, eram îngrijorat peste măsură din pricina ta! De ce a durat atât de mult?

O privi atât de speriat, încât Lauren se simţi jenată pentru că se preocupase de venirea ei, dar era şi mai necăjită fiindcă îl dezamăgise nedându-şi silinţa să obţină un post la Sinco.

În câteva cuvinte, îi explică apoi că anumite lucruri, Nu merseseră prea bine" la interviu.

Dădu în grabă câteva amănunte despre căzătura pe care o suferise în faţa clădirii firmei Global Industries şi-l întrebă dacă mai avea timp să se schimbe înainte de cină.

Sus, în camera unde o conduse valetul, făcu repede un duş, îşi perie părul şi se schimbă într-

o fustă strâmtă de culoarea piersicii şi o bluză de aceeaşi culoare.

Philip era în picioare când ea se apropie de intrarea cu boltă din sufragerie.

— Eşti foarte rapidă, Lauren, îi spuse el conducând-o spre soţia lui, de a cărei personalitate glacială şi amintea foarte bine. Carol, cred că o ţii minte pe Lauren.

În ciuda prejudecăţii ei, Lauren trebui să recunoască uimită că, păstrându-şi aceeaşi siluetă zveltă şi părul blond, elegant coafat, Carol Whithworth rămăsese o femeie frumoasă.

— Desigur că mi-o amintesc, spuse Carol cu un zâmbet politicos care nu se prea potrivea cu ochii ei verzui. Ce mai faci, Lauren?

— Cu siguranţă că Lauren face foarte, foarte bine, mamă, interveni Carter Whithworth zâmbind curtenitor şi veni lângă ele. Privirea lui leneşă şi scrutătoare trecu în revistă silueta ei bine formată şi ochii albaştri extrem de vioi, graţia ei feminină. Lauren rămase nepăsătoare la reîntâlnirea cu călăul ei din copilărie. Acceptă paharul de vişinată pe care Carter i-l turnă, se aşează pe canapea şi-l privi uluită când văzu că se aşează lângă ea, în loc să stea pe scaunul lui. Te-ai schimbat, cu siguranţă, repetă el cu un zâmbet admirativ.

— Şi tu, răspunse cu prudenţă Lauren. Carter îşi întinse foarte natural braţul pe spătarul

canapelei, în spatele umerilor ei.

— După câte îmi amintesc, nu ne-am înţeles prea bine, cugetă el.

— Nu, nu ne-am înţeles. Lauren aruncă o privire plină de subînțelesuri în direcţia lui Carol, care observase tentativa de a o curta, abordată de fiul ei; ochii îi erau goi şi de nepătruns, iar întreaga înfăţişare avea o aură de detaşare regală.

— De ce nu ne-am înţeles? insistă Carter.

— Eu... nu-mi amintesc prea bine.

— Eu da, zâmbi el. Eram nesuferit şi nepoliticos cu tine. Lauren aprecie cu consternare sinceritatea cu care îi vorbise şi resentimentele faţă de el începură să se evapore.

— Da, aşa erai.

— Iar tu, rânji el, te-ai purtat ca o puştoaică nesuferită la cină. Lauren se lumină la faţă şi, clătinând uşor din cap, răspunse:

— Da, ai, dreptate. Astfel avusese loc o tentativă de armistiţiu. Carter se uită la valetul care tocmai intrase pe uşă, apoi se ridică în picioare şi-i oferi braţul lui Lauren.

— Cina este gata. Mergem? Tocmai terminaseră şi ultimul fel, când valetul intră în sufragerie.

— Mă scuzaţi, dar domnişoara Danner este aşteptată la telefon de către un domn Weatherby, de la Sinco Electronics Company.

Philip Whithworth izbucni în râs.

— Adu telefonul la masă, te rog, Higgins. Convorbirea fu scurtă, fiindcă Lauren asculta mai mult decât vorbea. După ce închise telefonul, se ridică uimită şi se uită zâmbind la Philip.

— Haide, spuse el, spune-ne. Carol şi Carter ştiu foarte bine ce vrei să faci ca să mă ajuţi.

Lauren rămase puţin derutată când află că şi cei doi erau în cunoştinţă de cauză despre viitorul ei în clandestinitate, dar le spuse:

— Se pare că bărbatul care m-a ajutat azi, când am căzut, are un prieten foarte influent la Sinco. Acest preţios prieten l-a sunat pe domnul Weatherby acum câteva minute şi, drept rezultat, domnul Weatherby şi-a amintit de un post de secretară pe care-l consideră potrivit pentru mine. Mâine mă duc la interviu.

— Ţi-a spus cu cine vei avea interviul?

— Parcă spunea că este vorba de un anume domn Williams.

— Jim Williams, murmură Philip, zâmbind larg. Să fiu al naibii.La scurt timp după asta, Carter plecă în camera lui, iar Carol se duse la culcare. Philip o rugă pe Lauren să mai rămână în sufragerie cu el.

— E posibil ca Williams să-ţi spună să începi lucrul imediat, începu el după ce toţi părăsiseră camera. Nu vrem să existe niciun obstacol în

calea obţinerii acestui post. Cât de repede te poţi duce acasă şi să te întorci cu lucrurile ca apoi să începi imediat?

— Nu pot să plec până nu-mi găsesc un apartament aici, îi aminti Lauren.

— Da, ai dreptate, fu el de acord. Se gândi câteva clipe, apoi spuse: Ştii, acum câţiva ani am cumpărat un apartament pe Bloomfield pentru o mătuşă de-a mea. Stă în Europa de câteva luni deja şi intenţionează să mai rămână acolo încă un an.Ar fi o plăcere pentru mine să stai în apartamentul ei.

— Nu… nu aş putea, spuse Lauren repede. Deja ai făcut prea multe pentru mine; nu pot să accept să-mi găseşti şi o locuinţă.

— Insist, spuse cu blândeţe şi hotărâre. Oricum, mi-ai face un serviciu, fiindcă a trebuit să-i plătesc paznicului complexului de apartamente o sumă frumuşică în fiecare lună numai ca să aibă grijă de el. Astfel am economisi amândoi nişte bani.

Lauren se trăgea involuntar de mâneca bluzei. Tatăl ei avea nevoie de fiecare bănuţ pe care ea i-l putea trimite şi asta cât mai repede.

Dacă nu ar cheltui bani cu chiria, i-ar putea trimite şi pe aceştia. Tulburată şi nesigură, îl privi pe Philip, dar acesta scosese deja un stilou şi o foaie de hârtie din buzunarul de la haină şi scria ceva.

— Iată adresa şi numărul de telefon ale apartamentului, zise el şi-i dădu foaia. Când vei completa documentele de angajare mâine, la Sinco, dă-le şi această informaţie. Astfel nimeni nu va face nicio legătură între mine şi tine.

Un presentiment ciudat îi dădu fiori lui Lauren amintindu-şi de rolul dublu pe care îl avea de jucat dacă urma să lucreze pentru Sinco.

Mintea începu să tragă semnale de alarmă pentru omenire. Nu, nu putea să facă aşa ceva. Tot ce va putea face era să încerce să afle numele persoanei trădătoare care-l spiona pe Philip la firmă. Văzută din acest unghi, misiunea ei nu numai că era justificată, dar devenea şi onorabilă.

O clipă se simţi chiar virtuoasă-până ce-şi reaminti sieşi de adevăratul motiv pentru care devenise atât de nerăbdătoare să lucreze la Sinco: Nick Sinclair lucra chiar vizavi de ea şi căuta o ocazie să fie aproape de el.

Glasul lui Philip îi întrerupse şirul gândurilor.

— Dacă mâine ţi se va oferi un post de secretară la Sinco, acceptă-l şi pleacă imediat în Missouri. Dacă până mâine la prânz nu am nicio veste de la tine, voi şti că ai primit postul şi voi aranja să ţi se pregătească apartamentul într-o săptămână.

CAPITOLUL 4

A doua zi de dimineaţă, la ora unsprezece şi cincizeci de minute, Lauren fu norocoasă şi găsi un loc de parcare chiar peste drum de birourile Sinco, în faţa clădirii firmei Global Industries.

Cu un amestec de teamă şi presentiment, coborî din maşină, îşi netezi fusta bej, îşi aranja blazerul de aceeaşi culoare şi traversă, îndreptându-se spre domnul Weatherby.

În ciuda zâmbetului acestuia formal şi neprimitor, domnul Weatherby era vădit iritat.

— Zău, domnişoară Danner, o primi el în biroul său, aţi fi putut să economisiţi destul timp de-al dumneavoastră, de-al meu şi al câtorva altor persoane, dacă mi-aţi fi spus pur şi simplu ieri, când aţi venit, că sunteţi prietenă cu domnul Sinclair.

— Domnul Sinclair v-a sunat să vă spună că sunt prietenă cu el? întrebă Lauren mirată.

— Nu, zise Weatherby, încercând să-şi ascundă enervarea. Domnul Sinclair l-a sunat pe preşedintele firmei noastre, domnul Sampson. Acesta l-a sunat pe vicepreşedintele executiv, care l-a sunat pe vicepreşedintele administrativ, care la rândul său a vorbit cu şeful meu. Aseară şeful meu mi-a dat telefon acasă şi m-a anunţat că am ofensat şi am judecat-o greşit pe o domnişoară Danner, care este da fapt foarte strălucită şi, pe deasupra, prietenă personală a domnului Sinclair. Apoi mi-a închis telefonul.

Lauren nu putea să creadă că stârnise o asemenea furtună.

— Îmi pare nespus de rău că v-am pricinuit atâtea necazuri, zise ea cu remuşcare. Nu a fost în întregime vina dumneavoastră-totuşi, am picat la teste.

El dădu din cap cu totul de acord.

— I-am spus şefului, meu că nu ştiaţi cu care capăt al creionului trebuia să scrieţi, dar mi-a răspuns că lui nu-i pasă dacă bateţi la maşină cu degetele de la picioare. Smulgându-se de pe scaunul pe care stătea, adăugă: Vă rog să veniţi cu mine, vă duc la domnul Williams. Este vicepreşedintele nostru executiv, iar secretara lui pleacă în California. Vrea să daţi un interviu pentru postul acesteia.

— Domnul Williams este vicepreşedintele executiv care l-a sunat pe vicepreşedintele administrativ, care l-a sunat pe… Lauren începu să se bâlbâie.

— Exact, o întrerupse domnul Weatherby.

Lauren îl urmă copleşită de ideea neplăcută că deşi o detesta, domnul Williams îi va oferi postul fiindcă fusese intimidat de superiorul său. Peste câteva minute renunţă la această idee preconcepută. James Williams era un bărbat la vreo treizeci de ani şi avea aerul că, dată fiind autoritatea lui, nu va permite nimănui să-l considere ca pe o marionetă.

Îşi ridică privirea de pe hârtiile pe care le citea când domnul Weatherby intrase cu Lauren în biroul său şi dădu din cap spre un fotoliu din piele din faţa mesei sale imense de lucru.

— Luaţi loc, i se adresă lui Lauren, iar lui Weatherby îi spuse telegrafic: închide uşa după ce ieşi.

Lauren făcu după cum i se indicase şi aşteptă până ce Jim Williams se ridică şi veni lângă birou. Se sprijini de el şi, împreunându-şi braţele la piept, o privi pătrunzător pe Lauren din cap până-n picioare.

— Deci dumneata eşti Lauren Danner? întrebă el distant.

— Da, recunoscu Lauren. Mi-e teamă că da. Chipul bărbatului se lumină de un surâs care-l domoli pe dată trăsăturile dure, tipice pentru un om de afaceri.

— După această remarcă înţeleg că ştii ce balamuc ai cauzat aseară?

— Da, oftă Lauren. În cele mai neplăcute şi înfiorătoare detalii.

— Poţi să-mi spui pe litere cum se scrie, înfiorătoare"?

— Da, răspunse ea uimită.

— Cât de repede baţi la maşină-când nu eşti sub tensiunea unei probe?

Lauren roşi.

— Cam o sută de cuvinte pe minut.

— Steno?

— Da. Fără să-şi dezlipească privirea de pe faţa ei întinse mâna pe birou şi luă un creion şi o planşetă cu foi, apoi i le dădu în mână spunându-i:

— Scrie, te rog, ce-ţi voi dicta. Lauren îl privi înmărmurită, apoi îşi reveni şi începu să scrie după dictarea lui rapidă:, Dragă domnişoară Danner, ca asistentă administrativă a mea, vei avea de îndeplinit o sumedenie de îndatoriri secretariale şi va trebui să lucrezi eficient şi discret ca legătură a mea directă cu personalul din subordinea mea. În toate circumstanţele vei adera la politica de firmă, indiferent de gradul dumitale de apropiere cu domnul Nick Sinclair. Peste câteva săptămâni ne vom muta în clădirea cea nouă, iar dacă vei încerca să profiţi de legătura dumitale cu domnul Sinclair, fie prin nerespectarea îndatoririlor, fie prin desconsiderarea regulamentului de comportament faţă de restul angajaţilor, te voi concedia pe loc şi te voi conduce personal spre ieşire. Dacă, pe de altă parte, vei arăta interes şi iniţiativă, te voi delega cu cât de multă responsabilitate vei dori să accepţi şi căreia îi vei putea face faţă. Dacă toate aceste puncte vor întruni aprobarea dumitale, te vei prezenta la biroul meu peste două săptămâni, începând de luni, la ora 9:00 a. m.".Ai întrebări, Lauren?

Lauren îşi ridică ochii spre el.

— Vreţi să spuneţi că am obţinut postul?

— Depinde dacă vei putea dactilografia mesajul dictat fără greşeli şi într-un timp destul de scurt.

Lauren era prea uluită de oferta lui lipsită de orice îndoială şi de sentimentul că o să facă greşeli de dactilografie, aşa că se întoarse de la maşina de scris şi intră în biroul lui ezitând.

— Iată mesajul, domnule Williams. El privi foaia, apoi se uită la ea.

— Foarte rapid. Cum de a crezut Weatherby că eşti o încuiată?

— Eu i-am creat această impresie, spuse Lauren cu precauţie.

— Vrei să-mi povesteşti şi mie cum s-a întâmplat?

— Nu cred. A fost o... simplă neînţelegere.

— Foarte bine, s-o lăsăm aşa. Acum, ai mai vrea să discutăm despre ceva? Da, cu siguranţă, despre salariul dumitale.

Îi menţionă că va avea un salariu de douăzeci de mii de dolari pe an, mai puţin decât îi oferise Philip, dar acesta îi promisese să-i plătească diferenţa.

— Ei, primeşti postul?

— Da, spuse Lauren zâmbind cu timiditate. Da şi nu.Aş dori să lucrez pentru dumneavoastră, desigur, fiindcă am sentimentul că aş avea multe de învăţat. Dar nu doresc postul pe care mi-l

oferiţi, dacă singurul motiv pe care îl aveţi în vedere pentru mine este că... că...

— Îl cunoşti pe Nick Sinclair? Lauren dădu din cap afirmativ.

— Nick nu are niciun amestec în treaba asta. Îl cunosc de mulţi ani şi suntem prieteni buni. Oricum, prietenia nu se amestecă în problemele de afaceri. Nick are slujba lui, iar eu pe a mea. Nu intenţionez să-ţi spun cum îşi face el meseria şi nu ţin cont de influenţa lui asupra alegerii de către mine a unei secretare.

— Atunci de ce v-aţi hotărât să-mi acordaţi acest interviu? Mai ales că am căzut la probe? Ochii bărbatului licăriră.

— Ah, asta era. Păi, de fapt, fosta mea secretară, pentru care am un deosebit respect, l-a scos din minţi pe Weatherby din primul moment. Când am auzit ieri că o tânără în căutarea unui post de secretară nu s-a certat cu el m-am gândit că poate eşti o Theresa numărul doi. Nu eşti, dar cred că vom lucra bine împreună, Lauren.

— Vă mulţumesc, domnule Williams.Ne vedem de luni în două săptămâni.

— Poţi să-mi spui Jim. Lauren zâmbi şi-i strânse mâna întinsă amabil.

— În acest caz, spune-mi Lauren.

— Cred că am făcut-o deja.

— Da. Jim schiţă un zâmbet.

— Foarte bine pentru tine, nu te lăsa intimidată de mine. Lauren ieşi din clădirea întunecoasă la lumina orbitoare a soarelui dintr-o frumoasă zi de august. Când aştepta culoarea verde la semafor, atenţia îi fu involuntar atrasă de clădirea firmei Global Industries, de peste drum. Oare Nick era acolo şi lucra? se gândi ea. De-abia aştepta să-l revadă.

Semaforul arăta acum verde, iar ea traversă bulevardul larg spre maşina parcată. Dacă Nick ar fi dorit să o revadă, cu siguranţă că i-ar fi cerut numărul de telefon.

Poate că era timid. Timid! Lauren clătină din cap amuzată şi puse mâna pe mânerul portierei. Nick Sinclair nu era nicidecum timid!

Cu ochii lui şi farmecul, languros probabil că era obişnuit cu femeile care luau iniţiativa şi-l invitau undeva…

Uşile de sticlă ale clădirii se deschiseră larg şi inima lui Lauren se opri în loc când Nick apăru afară. Într-o clipă de efuziune Lauren se gândi că o văzuse lângă maşină şi că venea spre ea, dar el o luă dreapta şi se îndreptă către colţul clădirii.

— Nick! strigă ea involuntar. Nick!

El privi peste umăr, iar Lauren îi făcu semn cu mâna, grozav de fericită când îl văzu îndreptându-se către ea cu paşi repezi.

— Ghici unde am fost? zâmbi ea.

În ochii lui verzui licărea o scânteie plăcută

când îi văzu părul blond, lucios, prins într-un coc elegant, apoi costumul bej, bluza de mătase şi sandalele maron-roşcat.

— Ai dat o probă pentru spectacolul cu prezentatoare de modă Bonwit Teler? o tachina el zâmbind.

Lauren radie la auzul complimentului, dar îşi ţinu firea.

— Nu, vin de peste drum, de la Sinco Electronics şi mi-a fost oferită o slujbă mulţumită ţie. El păru că nu remarcă referinţa la ajutorul lui.

— Şi ai acceptat-o?

— Am acceptat-o! Salariul este nemaipomenit; domnul pentru care voi lucra este grozav, iar postul pare interesant şi promiţător.

— Deci eşti mulţumită? Lauren dădu afirmativ din cap… apoi aşteptă, sperând că o va invita undeva. Însă el păşi şi-i deschise portiera ca să se urce în maşină.

— Nick, zise ea înainte ca fărâma de curaj să o părăsească definitiv. Vreau să sărbătoresc. Dacă ştii undeva un local bun unde se pot servi sandvişuri şi ceva rece de băut, te invit la prânz.

O clipă nespus de lungă Nick ezită, apoi zâmbi radios.

— Este cea mai bună ofertă pe care am primit-o astăzi.

Nick se urcă la volan.La o distanţă de câteva

blocuri ieşi de pe bulevardul Jefferson şi trase maşina într-o parcare din spatele unei clădiri mici, proaspăt renovate, din cărămidă, cu trei etaje.Pe firma de la uşa din spate, făcută din lemn negru, era încrustat cu auriu un nume simplu: La Tony. În interior, era o lumină difuză care se împrăştia în sala restaurantului cu podele din lemn de stejar, cu mese lustruite şi curate, cu vase din alamă şi farfurii ornamentale agăţate într-un aranjament discret pe pereţii de cărămidă.

Lumina soarelui pătrundea prin ferestrele cu vitralii colorate, iar fetele de masă dintr-un material în carouri alb cu roşu completau atmosfera intimă a localului. Un chelner care stătea la uşă îl salută politicos pe Nick.

— Bună dimineaţa, spuse el, apoi îi conduse spre singura masă liberă. Nick îi ţinu scaunul lui Lauren, iar ea îi privi pe ceilalţi consumatori. Era printre puţinele femei din restaurant, dar bărbaţii prezenţi erau oameni de categorii foarte diferite. Majoritatea lor purtau costum şi cravată, iar trei dintre ei, printre care şi Nick, pantaloni obişnuiţi şi cămăşi sport.

Apăru un chelner mai bătrân la masa lor, îl salută pe Nick cu respect, dar bătându-l amical pe umăr:

— Ce bine-mi pare că te văd, prietene, spuse, apoi le dădu amândorora două meniuri cu

coperţi tari, din piele.

— Luăm specialitatea casei, Tony, i se adresă Nick, iar când Lauren îl privi încurcată, adăugă: Specialitatea sunt sandvişuri franţuzeşti cu sos- dacă eşti de acord?

De vreme ce ea îl invitase la masă, Lauren se gândi că o întreabă dacă poate comanda ceva mai scump decât un sandviş obişnuit.

— Te rog, comandă orice preferi, insistă ea cu graţie. Sărbătorim angajarea mea şi pot să-mi permit orice fel de meniu.

— Crezi că o să-ţi placă să locuieşti în Detroit? întrebă el după ce Tony, care era proprietarul, după toate probabilităţile, plecă. Cred că e o mare schimbare pentru o tânără care vine dintr-un orăşel din Missouri.

O tânără care vine dintr-un orăşel? Lauren rămase contrariată. De obicei nu dădea această impresie nimănui.

— De fapt, am locuit într-o suburbie din Chicago până la moartea mamei mele, când aveam doisprezece ani. După aceea m-am mutat împreună cu tatăl meu în Fenster, Missouri- oraşul unde a crescut el. A obţinut un post de profesor la şcoala unde a învăţat când era copil. Deci, precum vezi, nu sunt chiar o, tânără dintr-un orăşel", totuşi.

Nick nu-şi schimbă expresia feţei.

— Ai fost singurul copil la părinţi?

— Da, dar tata s-a recăsătorit când eu aveam vârsta de treisprezece ani. Datorită mamei mele vitrege m-am ales şi cu o soră vitregă, cu doi ani mai mare decât mine şi cu un frate vitreg, cu un an mai în vârstă.

Parcă percepând tonul dezgustat al explicaţiei când îi pomeni despre fratele vitreg, o întrebă:

— Credeam că fetiţelor le-ar plăcea ideea de a avea un frate mai mare. Ţie nu?

Lauren îşi reprimă un zâmbet.

— Oh, mi-a plăcut mult ideea cu un frate mai mare. Din nefericire, la acea vreme nu-mi plăcea de Lenny. Ne-am urât reciproc din prima clipă. El mă tachina la nesfârşit, mă trăgea de cozi şi-mi fura banii din dormitor. M-am răzbunat pe el spunându-le tuturor celor din oraş că este homosexual-lucru pe care nu l-a crezut nimeni, fiindcă până la urmă s-a dovedit că era un desfrânat!

Nick începu să râdă, iar Lauren observă că, atunci când zâmbea, la colţurile ochilor îi apăreau mici riduri. În contrast cu tenul măsliniu al pielii, ochii erau de o culoare argintiu-metalică.Pe sub sprâncenele negre şi genele arcuite şi dese, se vedeau doi ochi licărind de inteligenţă şi umor, iar buzele cărnoase şi trandafirii exprimau o senzualitate masculină debordantă.

Lauren simţi aceleaşi impulsuri care o

înfioraseră şi cu o seară înainte şi îşi plecă uşor privirea emoţionată pe linia robustă a gâtului.

— Dar sora ta vitregă? întrebă Nick. Ce fel de fată era?

— Minunată. Nu trebuia decât să meargă pe stradă şi băieţii înnebuneau după ea.

— A încercat să-ţi fure vreun prieten? Lauren surâse amuzată şi-l privi în ochi.

— Nu prea avea ce prieteni să-mi fure-cel puţin până la vârsta de şaptesprezece ani.

Nick îşi ridică o sprânceană neîncrezător, iar ochii i se plimbau acum pe liniile perfecte ale feţei ei studiindu-i ochii de culoarea turcoazului strălucitor care se distingeau de sub genele lungi şi stufoase, apoi se opriră pe părul de culoarea mierii.

Razele de soare care pătrundeau prin fereastra din dreptul mesei îi scăldau obrajii într-o lumină blândă.

— Îmi vine greu să te cred, spuse el în cele din urmă.

— Crede-mă pe cuvânt, e adevărat, se confesă Lauren, alungându-i complimentul cu un zâmbet. Îşi amintea clar că era o fată timidă, iar amintirile nu erau prea triste, dar nu le putea acorda prea mare importanţă acum, mai ales că, pe atunci, ca şi acum, nu punea mare preţ pe frumuseţea exterioară.

Tony aşează două farfurii pe faţa de masă alb-

roşie şi în fiecare dintre ele se găsea o bucată crocantă de pâine franţuzească, tăiată pe lungime, la mijlocul căreia aburea o bucată de friptură de vacă apetisantă. Lângă fiecare farfurie aşează un bol cu suc de vacă.

— Este delicios, încercaţi-l, o sfătui el. Lauren gustă şi spuse încântată:

— Da, e foarte bun.

— Mă bucur, aprecie el, iar obrajii rotunzi pe care se profila o mustaţă îngrijită radiau de un zâmbet patern. Atunci îl lăsaţi pe Nick să plătească! Are mai mulţi bani decât dumneavoastră. Bunicul lui mi-a împrumutat bani ca să cumpăr acest local, mărturisi el, apoi plecă grăbit să dojenească un picolo.

Au mâncat în tăcere, iar din când în când Lauren punea întrebări despre restaurant şi proprietarul acestuia.

Din cât de puţine amănunte îi oferea Nick despre el, reuşi să afle că familia lui şi cea a lui Tony fuseseră foarte apropiate de trei generaţii. Cândva tatăl lui Nick lucrase pentru tatăl lui Tony, totuşi situația lui financiară s-a dezechilibrat, iar bunicul lui Nick i-a oferit o sumă considerabilă drept împrumut lui Tony.

Când tocmai terminaseră de mâncat, Tony veni la masa lor să ia farfuriile. Lauren se gândi că serviciul la acest restaurant era desăvârşit. Stătuseră numai treizeci de minute, spre

dezamăgirea ei, în vreme ce sperase să petreacă în compania lui Nick cel puţin o oră.

— Acum ce-aţi zice de un desert? întrebă Tony cu privirea fixată pe Lauren. Pentru dumneavoastră am canoli-sau specialitatea mea, spumoni.La mine nu veţi mânca spumoni pe care-l cumpăraţi de la magazin, spuse el mândru. Este adevărat, îngheţată de mai multe feluri şi culori, aranjată straturi-straturi. Iar înăuntru pun…

— Bucăţi de fructe şi multă nucă, îl completă Lauren zâmbind. Aşa îl făcea mama.

Tony rămase cu gura căscată şi o privi mai atent. După câteva minute dădu din cap hotărât.

— Sunteți italiancă! exclamă cu un zâmbet, fermecat.

— Numai pe jumătate, îl corectă Lauren. Cealaltă jumătate este irlandeză.

În numai zece secunde Tony scosese de la ea numele, acela al mamei sale şi al familiei acesteia şi află că se muta la Detroit unde nu cunoştea pe nimeni.

Lauren regretă că nu putu să-i pomenească de Philip Whithworth, dar, de vreme de Nick îi cunoştea pe cei de la Sinco, se gândise că nu trebuia să rişte o confesiune despre legătura ei cu Philip de faţă cu el.

Îl asculta pe Tony râzând bucuroasă. Trecuse mult timp de când nu mai fusese în Chicago, la

verii ei şi era foarte plăcut să asculte accentul italian, atât de bine cunoscut.

— Lauren, dacă cumva ai nevoie de ceva, vino la mine, o sfătui Tony bătând-o uşor pe umăr, la fel ca pe Nick. O tânără frumoasă într-un oraş mare are nevoie de nişte rude la care să apeleze când dă de vreun necaz. Aici vei găsi întotdeauna ceva de mâncare-o masă bună, italienească, o lămuri el. Ce spui de spumoni acum?

Lauren se uită pe rând la Nick, apoi la Tony care aştepta nerăbdător.

— Mi-aş dori o porţie de spumoni, spuse ea pofticioasă, neluând în seamă protestele stomacului plin, voind să prelungească prânzul. Tony surâse, iar Nick îi făcu cu ochiul, conspirativ.

— Lauren este o fată în creştere, Tony.

Lauren se înnegri la faţă de exasperare şi tulburare la auzul cuvintelor lui şi o clipă trasă cu degetul un cerc pe masă, puţin nervoasă.

- Nick, pot să te întreb ceva? zise ea şoptind.

— Desigur. Atunci îşi încrucişa braţele pe masă şi-l privi cu săgeţi de foc.

— De ce vorbeşti despre mine de parcă aş fi o adolescentă naivă? Nick strânse din buze reţinându-şi un zâmbet.

— Nu mi-am dat seama că fac asta. Cred, însă, că trebuie să-mi amintesc mereu că eşti tânără,

că vii dintr-un orăşel din Missouri şi că, probabil, eşti foarte naivă.

Lauren rămase stupefiată de răspunsul lui.

— Sunt femeie în toată firea şi faptul că am crescut într-un orăşel nu are nimic de-a face cu asta! Se opri. Tony le servi îngheţata, iar când acesta se întoarse cu spatele adăugă iritată: Şi nu ştiu ce ţi-a dat de înţeles că aş fi naivă, dar nu sunt.

Zâmbetul ironic din ochii lui Nick dispăru imediat şi, sprijinindu-se de spătarul scaunului-o studie apreciativ.

— Nu eşti?

— Nu, nu sunt.

— În acest caz, atacă el perfid, ce planuri ai pentru weekend-ul ăsta?

Inima lui Lauren bătea mai tare ca oricând, de încântare, dar întrebă precaută:

— La ce te gândeşti?

— La o petrecere. Câţiva prieteni de-ai mei dau o petrecere la ei acasă, lângă Harbor Springs. Voiam să plec spre ei când ne-am întâlnit astăzi. De aici se fac aproximativ cinci ore cu maşina şi ne vom întoarce duminică.

Lauren intenţionase să plece direct la Fenster în acea după-amiază.Pe de altă parte, drumul dura o zi cu maşina la dus şi o zi la întoarcere, deci putea să-şi facă bagajele în mai puţin de o săptămână. Mai avea două săptămâni până ce va

începe serviciul, deci nu se punea problema de timp şi voia cu disperare să plece cu Nick.

— Eşti sigur că prietenii tăi nu vor avea nimic împotrivă dacă vin cu tine?

— Nu, de ce ar avea? Oricum se aşteptau să vin însoţit.

— În cazul acesta, mi-ar face plăcere să vin, zâmbi Lauren. Practic, valiza mea e deja în portbagajul maşinii.

Nick se uită după Tony şi-i făcu semn să aducă nota de plată. Acesta i-o aduse şi o puse pe masă în faţa lui, dar Lauren o acoperi cu mâna şi, hotărâtă, o trase spre ea.

— Eu fac cinste cu prânzul, declară ea, ascunzându-şi cu greutate şocul când văzu totalul-suma era cam piperată pentru cât mâncaseră. Îşi căută portofelul, dar Nick scoase câteva bancnote şi le puse pe masă, iar ea privi uimită cum Tony le adună. Văzându-i dezamăgirea, Tony o ciupi uşor de bărbie, de parcă ar fi fost o fetiţă de opt ani.

— Să mai vii pe aici, Laurie. Pentru tine se va găsi întotdeauna o masă liberă şi ceva bun de mâncare.

— La preţurile acestea, îl tachina ea, sunt surprinsă că mesele sunt ocupate. Tony se aplecă la urechea ei.

— Mesele mele nu sunt niciodată neocupate. De fapt, nici măcar nu poţi face o rezervare

dinainte, dacă nu ai numele pe lista mea. Îi voi spune lui Rico să treacă şi numele tău pe lista noastră. Ridică mâna spre trei băieţi tineri şi deosebit de chipeşi, bruneţi, iar aceştia veniră imediat la masa lor. Erau îmbrăcaţi în chelneri. Aceştia sunt fiii mei, îi prezentă Tony cu mândrie. Ricco, Dominic şi Joe. Ricco, să treci pe listă numele lui Laurie.

— Nu, te rog nu te deranja, îi replică Lauren prompt.

Tony nu o băgă în seamă.

— O tânără şi frumoasă italiancă precum eşti tu are nevoie de o familie care să o apere şi să o îndrume într-un oraş mare ca Detroit-ul. Să vii la noi în vizită-locuim deasupra restaurantului. Ricco, Dominic-comandă Tony cu glas sever-când va veni Laurie, să fiţi cu ochii pe ea, Joe, tu să fii cu ochii pe Ricco şi pe Dominic! Tony îi explică lui Lauren: Joe este însurat.

Abţinându-se cu greu să nu râdă, Lauren îi privi pe cei patru, gardieni" numiţi cu recunoştinţă în ochi.

— Eu pe cine ar trebui să fiu cu ochii? întrebă ea în glumă.La unison cele patru feţe bronzate ale italienilor se întoarseră acuzator spre Nick, care stătea tolănit pe scaunul lui şi îi privea pe toţi cu un aer teribil de amuzat.

— Lauren mi-a spus că poate să-şi poarte singură de grijă, zise el, apoi se ridică. Îi anunţă

că trebuie să dea un telefon, iar, în timp ce se duse la aparat, Lauren merse în capătul holului la toaletă. Când ieşi îi recunoscu spatele vânjos şi umerii atletici cum stătea la telefonul de la intrare. Vocea baritonală se auzea de-abia perceptibil, dar un cuvânt ajunse până la ea, clar ca un clopoţel de alarmă:, Ericka".

Ce moment nepotrivit să vorbească la telefon cu altă femeie, se gândi Lauren. Oare aşa era? spusese că gazdele îl aşteptau cu cineva, deci el aranjase să meargă cu o prietenă cu mult timp înainte. Deci contramanda o întâlnire!

Nick se urcă în maşina ei sport, model Pontiac Trans Am, porni motorul, apoi privi becul de avertizare a cărui lumină roşie se aprinsese pe bord.

— Nu cred să fie vreo problemă cu generatorul, îi explică precipitat Lauren.Pe drum m-am oprit şi am făcut o verificare la un service. Nu i-a găsit nimic în neregulă, cred că poate fi doar un scurtcircuit la lumina de avertizare. Maşina nu are decât şase luni.

— Hai să o luăm spre nord să vedem cum merge, propuse Nick după o scurtă pauză. Astfel nu vei fi singură pe autostrada spre Missouri, în caz că generatorul se va strica.

— Minunat, acceptă ea.

— Mai spune-mi câte ceva despre tine şi familia ta, începu el după ce ieşiră din parcare.

Lauren se uita în faţă, încercând să-şi mascheze emoţia. Firava pânză de păianjen a decepţiei pe care o ţesuse până atunci se mărea deja şi se complica. De vreme ce Nick cunoştea oameni de la Sinco, iar ea omisese intenţionat să scrie pe cerere diploma de colegiu absolvit, acum ezita să-i spună că în ultimii cinci ani terminase colegiul. Privea prin parbriz minunata clădire din sticlă a Renaissance Center-ului şi oftă.

Deşi era sinceră în felul ei, îl minţise deja în privinţa vârstei, fiindcă de-abia peste trei săptămâni urma să împlinească douăzeci şi trei de ani. Îi mai spusese lui Nick că nu avea prieteni, nici rude în Detroit. Acum avea de gând să, uite" cu grijă de ultimii cinci ani din viaţa ei.

— Am pus o întrebare prea grea? glumi Nick. Zâmbetul lui făcu minuni asupra ei.

Inima începu să-i bată cu putere.Ar fi dorit să ridice mâna şi să traseze cu degetul conturul acelor buze senzuale. Gulerul cămăşii lui era descheiat la gât, iar ea ar fi simţit nevoia să-i atingă firele de păr aspre şi ondulate care ieşeau din adâncul V de deasupra celui de-al treilea nasture. Mirosul îmbietor al coloniei lui îi frământa simţurile, invitând-o să se apropie.

— Nu ar fi prea multe de spus. Fratele meu vitreg, Lenny, are acum douăzeci şi patru de ani, e căsătorit şi are familia lui. Sora mea vitregă,

Melissa, are douăzeci şi cinci şi s-a măritat în aprilie. Soţul ei este mecanic şi lucrează pentru un distribuitor de la firma Pontiac, de unde am cumpărat această maşină.

— Dar tatăl tău şi mama ta vitregă?

— Tata este profesor. Este strălucit şi deştept. Mama mea vitregă este foarte cumsecade şi îl iubeşte mult.

— Dacă tatăl tău este profesor, sunt uimit că nu te-a îndrumat spre un colegiu şi că te lasă să lucrezi ca secretară.

— Ba a încercat, zise Lauren tangenţial, mulţumită că Nick era preocupat doar cu schimbarea benzilor de circulaţie şi că era atent la o curbă destul de strânsă, la capătul căreia intrau pe autostrada Interstate 75. Drumul drept îl ducea chiar prin centrul oraşului, apoi peisajul se schimbă de la zonele industriale, unde se vedeau mici grupuri de locuinţe, supermagazine şi porţiuni cu case mult mai înstărite. Dar hainele tale de schimb? întrebă ea. Nu ai nevoie să-ți faci valiza?

— Nu. Îmi ţin nişte haine într-o casă din Harbor Springs.

Adierea care pătrundea prin geamul coborât îi ciufulea părul aspru, de culoarea cafelei. Deşi era tuns şi pieptănat întins pe părţi, îl avea destul de lung ca să-i atingă marginea gulerului de la cămaşă, îndeajuns de lung, reflecta Lauren

visătoare, încât degetele unei femei să poată trece prin el.

Degetele ei.

Îşi dezlipi ochii de pe profilul lui şi îşi puse pe nas ochelarii de soare, apoi îşi întoarse capul spre peisajul care trecea vijelios pe marginea şoselei. De-abia remarcă terminarea zonei suburbane şi apariţia întinderilor de câmp deschis.

Cu siguranţă că Nick radia experienţă sexuală şi o virilitate care nu-l înşela niciodată. Chiar şi acum Lauren sesiza infima distanţă dintre coapsa lui musculoasă şi pulpa ei şi felul în care umerii lui puternici păreau că o domină. Toate amănuntele înfăţişării lui exterioare şi felul în care o privea o avertizau că acest bărbat ar putea fi foarte periculos pentru liniştea ei sufletească.

Periculos? Acceptul invitaţiei de a pleca departe cu el la sfârşit de săptămână fusese un gest necugetat din partea ei-la fel cum necugetată era şi atracţia inexplicabilă pe care o simţea faţă de el. Şi acesta era un sentiment absurd şi tulburător, recunoscu în sinea ei.

Dar era oare periculos? Dacă Nick era un ucigaş maniac care intenţiona să o omoare, să-i mutileze corpul, apoi să o îngroape în pădure? Dacă ar fi făcut aşa, nimeni nu ar fi ştiut vreodată ce se întâmplase cu ea, fiindcă nimeni

nu ştia că era cu el-cu excepţia lui Tony şi a fiilor lui, iar Nick ar fi putut spune că, pur şi simplu, o ştia plecată în Missouri.Ar fi fost crezut, practic, Nick ar fi scăpat de pedeapsa pentru crimă.

Lauren aruncă o privire piezişă spre profilul lui perfect desenat, apoi zâmbi. Instinctul ei despre oameni nu o dezamăgise niciodată până atunci şi ştia tot din instinct, că nu era în pericol fizic.

Următoarele trei ore trecură într-o atmosferă încântătoare. Maşina înghiţea milele parcurse, iar briza înmiresmată le mângâia feţele şi le răscolea părul în timp ce ei vorbeau ca doi prieteni despre toate şi despre nimic.

Lauren observă că Nick vorbea destul de evaziv despre el, în afară de faptul că tatăl său murise când Nick avea doar patru ani şi că bunicii lui care îl crescuseră muriseră în urmă cu câţiva ani.

Se opriră în oraşul Grayling, despre care Nick spunea că se găseşte la o oră şi jumătate de mers cu maşina faţă de destinaţia lor, care era Harbor Springs. Nick intră într-o băcănie, iar când ieşi, Lauren văzu că ducea în mâini două cuti de Coca-cola şi un pachet de ţigări. După ce mai merseră vreo câteva mile opri iar la o măsuţă dintr-o parcare şi coborâră amândoi.

— Nu-i aşa că e o zi minunată? Lauren îşi lăsă capul pe spate şi privi dantela de norişori plutind deasupra capetelor, pe cerul de un albastru

strălucitor. Nick o urmărea cu o expresie blândă. Neluându-i în seamă atitudinea blazată spuse: Acasă cerul nu pare niciodată atât de albastru şi e mult mai cald. Cred că asta se întâmplă din cauză că Missouri este mult mai la sud.

Nick deschise cutiile de Coca şi-i dădu ei una. Se aşeză la un capăt al mesei, iar Lauren încercă să înnoade conversaţia de acolo de unde o întrerupseseră cu câteva minute în urmă.

— Spuneai că tatăl tău a murit când aveai patru ani şi că te-au crescut bunicii tăi. Ce s-a întâmplat cu mama ta?

— Nimic, răspunse el. Îşi puse o ţigară între buze, aprinse un chibrit făcându-şi palmele căuş, ca o apărătoare ca să-şi poată aprinde ţigara. Când se aplecă în faţă,

Lauren privea desimea părului negru care-i împodobea capul, apoi îl privi în ochi.

— Nick, de ce nu-ţi place să vorbeşti despre tine?

El făcu ochii mici din pricina fumului care ieşea din ţigară.

— Să vorbesc? Doar am vorbit despre atâtea preţ de o sută de mile.

— Dar nu despre ceva personal. Ce s-a întâmplat cu mama ta. Nick râse.

— Ţi-a spus cineva că ai ochii incredibili de frumoşi?

— Da, dar ocoleşti întrebarea mea?

— Ştii că eşti vorbăreaţă? continuă el neluându-i în seamă remarca.

— Ceea ce nu este surprinzător, fiindcă tata e profesor de engleză, după cum ştii deja. Lauren oftă, exasperată de intenţionatele lui ocolişuri.

Nick îşi ridică ochii spre cer şi rămase cu privirea pierdută peste copaci şi peste şoseaua pustie, apoi se uită la Lauren.

— Nici nu mi-am dat seama cât de crispat eram în urmă cu trei ore, apoi am început să mă relaxez cu adevărat. Aveam nevoie de o ieşire ca aceasta.

— Ai lucrat mult?

— În ultimele două luni aproape şaptezeci. De ore pe săptămână. Ochii ei expresivi se umplură de înţelegere, iar Nick îi zâmbi-era acel zâmbet cald şi îmbătător care-i înteţea lui Lauren bătăile inimii.

— Ştii că eşti o companie foarte odihnitoare? întrebă el calm. Lauren nu putea spune că se simţea flatată de remarcă, de vreme ce ea îl considera electrizant, iar el o găsea odihnitoare.

— Îţi mulţumesc, voi încerca să nu te adorm până ce ajungem la Harbor Springs.

— Poţi să mă adormi… după ce vom ajunge acolo, îi sugeră el. Inima lui Lauren izbea cu putere în coaste.

— Vreau să spun că sper să nu te fi plictisit.

— Crede-mă, nu m-ai plictisit. Vocea lui deveni

joasă şi senzuală. De fapt, voiam să fac ceva încă de aseară, când m-am întors spre tine cu paharul de tonic şi te-am văzut stând acolo, încercând să nu râzi de şocul pe care mi l-ai provocat.

Chiar şi în starea ei de nervozitate, Lauren ştia că avea de gând să o sărute. Îi luă cutia de Cola din mâna moale şi o puse încet pe masa din spate, apoi o trase cu un gest senzual între pulpele lui. Şoldul ei se atinse de coapsa lui musculoasă trimiţându-i un fior alarmant prin întreg sistemul nervos. Mâinile lui se ridicară încet pe braţele ei până ce o cuprinse de umeri.

Neajutorată, privea cum buzele lui moi coborau duios spre gura ei. O acoperi cu un sărut provocator şi lasciv, care-i tăia răsuflarea. Lauren ţinea cu disperare de puterea ei de discernământ, dar, când el îşi strecură limba printre buzele primitoare, pierdu bătălia.

Cu un geamăt abia perceptibil se lipi de el şi primi flacăra dintre buzele lui. Nick răspunse imediat. O strânse în braţe apăsând-o de pieptul său, iar buzele flămânde se înfruptară din dulceaţa gurii ei. Lauren simţea că explodează; corpul i se arcui tensionat, iar mâinile i se ridicară involuntar mângâindu-i gâtul, alunecând prin deschizătura cămăşii şi îi dezmierdă părul de pe piept aşteptând continuarea sărutului pasional. După ce Nick îşi dezlipi buzele de ale ei, Lauren se simţi ameţită de sărutare şi, în

abandonul total, tremurând de o frământare interioară, îşi sprijini fruntea pe umărul lui.

Buzele lui calde îi şterseră obrazul până la tâmplă, lâncezind, apoi coborând spre spate, unde îi muşcă uşor lobul urechii. Îi şopti pe un ton gutural:

— Cred că trebuie să-mi cer scuze, Lauren.

Ea îl privi. Ochii aceia verde-metalic o cutremurau cu intensitatea pasiunii radiate, pleoapele îi păreau grele şi, cu toate că zâmbea, surâsul era mai mult autocompătimitor.

— De ce trebuie să-mi ceri scuze? Mâna lui alunecă pe spatele ei într-o mângâiere duioasă.

— Fiindcă, în ciuda asigurării pe care mi-ai dat-o că nu eşti naivă, îmi era teamă cu câteva minute în urmă că weekend-ul acesta va fi destul de greu pentru tine-şi că ar putea reprezenta ceva mai mult decât te aşteptaseşi. Încă vrăjită de sărutare, Lauren întrebă:

— Iar acum ce crezi?

— Cred, murmură el, că acest weekend ar putea fi ceva mai mult decât mă aşteptasem eu. Îi privi ochii scânteietori şi albaştri, iar ai săi începură să se întunece pe sub pleoapele grele.

- Mai cred că, dacă vei continua să mă priveşti astfel, vom avea o întârziere de două ore la Harbor Springs. Privirea îi alunecă plină de înţeles către un motel de peste şosea, dar, înainte ca Lauren să între cu adevărat în panică,

întinse mâna şi îi aranja ochelarii de soare pe nas. Ochii aceşti m-ar putea fermeca, spuse el cu umor.

O luă de mână şi o conduse spre maşină.

Lauren se prăbuşi pe banchetă, de parcă ar fi ieşit chiar atunci dintr-un ciclon devastator. Motorul maşinii prinse viaţă, iar ea se forţă să gândească înţelept şi să se relaxeze.

Avea două probleme delicate în faţa ei; prima era că Nick avea de gând să se culce cu ea în acest weekend. În mintea lui concluzia era deja o evidenţă.

Desigur, ar putea să spună nu când va veni timpul, dar cea de-a doua problemă era că nu ştia sigur dacă voia să spună nu. Niciodată nu se simţise atât de atrasă de un bărbat, sau atât de emoţionată de un sărut. Niciodată până atunci nu-şi dorise cu pasiune să facă dragoste cu un bărbat.

Privi mâinile puternice şi pricepute ale lui Nick, odihnindu-se pe volan şi îi privi profilul sculptat şi perfect. Era atât de atrăgător şi de viril, încât probabil că femeile se uitau numai la el şi se culcau imediat cu acest bărbat, fără ca să aştepte din partea lui o implicare emoţională. Cu siguranţă că ea nu era o cucerire chiar atât de uşoară. Sau era? Lauren zâmbi strengăreşte şi întoarse capul spre fereastră.

Toţi spuneau că era inteligentă şi sensibilă,

totuşi, iat-o aici, plănuind să-l facă pe Nick Sinclair să se îndrăgostească de ea… fiindcă ştia prea bine că ea se îndrăgostise deja de el.

— Lauren, în partea mea călătoria a devenit cam monotonă.La ce te gândeşti?

Tulburată puternic de gândurile asupra destinului ei, Lauren se întoarse cu faţa la el şi zâmbind clătină uşor din cap.

— Dacă ţi-aş spune, te-ai speria de moarte.

CAPITOLUL 5

Lauren admira panorama de un albastru sclipitor a lacului Michigan, ale cărui valuri de umflau şi spumegau ca nişte munţi albi, apoi se prăbuşeau pe plaja de nisip.

— Ajungem în câteva minute, îi zise Nick după ce vira de pe autostradă pe un drum campestru care şerpuia printre dune de nisip şi pâlcuri de pini.

Peste câteva minute drumul cotea din nou la stânga spre o şosea asfaltată nemarcată.Pe cel puţin o milă distanţă drumul vălurea graţios printre siluetele frasinilor ale căror ramuri grele erau pline de ghirlande de fructe portocalii.

Lauren privea peisajul ordonat pe ambele părţi ale şoselei şi se gândea că acea cabană lângă lac pe care şi-o imaginase iniţial, când Nick o invitase în weekend, nu va fi deloc aşa cum credea ea. Peisajul care o întâmpină, după

ce ieşiră din zona împestriţată cu umbrele roşietice ale soarelui, o luă pe nepregătite. Nick opri maşina un spatele unui şir lung de maşini scumpe.

La distanţă, pe fundalul unei faleze abrupte, se întindea o clădire modernă, cu trei etaje, toată din sticlă ornamentată. Sute de metri de gazon verde strălucitor şi lucios; pe care se găseau măsuţe cu umbrele colorate, urcau în pantă către o plajă. Chelneri în jachete albastre duceau tăvile strecurându-se printre cei cel puţin o sută de invitaţi aşezaţi pe şezlonguri în jurul unei piscine de forma unui rinichi uriaş. Stăteau de vorbă şi râdeau în grupuri animate pe iarbă sau se plimbau pe nisip. Siluetele zvelte ale iahturilor albe străluceau pe fundalul unui cer roşiatic-auriu şi se balansau pe suprafaţa unduioasă a apei.

Lauren văzu că oaspeţii nu erau deloc impresionaţi şi păreau nepăsători faţă de lacul minunat care pe alocuri avea o adâncime de trei metri. Nu le păsa nici că o furtună iscată din senin ar fi putut mătura cu furia ei toată suprafaţa de douăzeci şi două de mile pătrate a lacului.

Nick coborî din maşină şi veni să-i deschidă portiera. Lauren merse alături de el printre şirul colorat de maşini sport, sau de curse, de provenienţă străină, printre limuzinele luxoase

ale invitaţilor. Ajungând la capătul gazonului-se opri şi îi studie pe oamenii printre care trebuia să se amestece.Pe lângă numeroase staruri de cinema binecunoscute, văzu şi câteva fizionomii familiare-feţe pe care le văzuse frecvent în articole din reviste, aparţinând celor cunoscuţi pe plan internaţional şi celor putred de bogaţi.

Se uită la Nick care căuta parcă pe cineva cu privirea prin mulţime. Nu părea nici impresionat, nici intimidat de această adunare opulentă, de frumuseţe şi bogăţie; părea mai degrabă iritat. Când vorbi era clar că expresia enervată a feţei se reflecta în tonul vocii.

— Îmi pare rău, Lauren. Dacă ştiam că, mica adunare" a lui Tracy va fi astfel, nu te-aş fi adus cu mine. Va fi aglomerat, frenetic şi gălăgios.

Deşi nu se simţea în largul ei înconjurată de oameni atât de faimoşi, reuşi să arboreze un aer de nonşalanţă şi-i zâmbi dezinvolt.

— Poate că, dacă avem puţin noroc, nimeni nu va observa că suntem aici.

— Nu te baza pe asta, o avertiză el sec. Merseră de-a lungul gazonului pe care erau plantaţi copaci imenşi. Când ajunseră în faţa unui băruleţ care stătea la dispoziţia musafirilor, Nick se duse în spatele tăbliei lungi. Lauren nici nu sesiză că el pregătea ceva de băut şi admiră împrejurimile. Privirea i se opri pe un grup care părea foarte animat de conversaţia în toi. O

roşcată superbă se uită în direcţia lor şi-l văzu pe Nick. Cu un zâmbet care-i încununa trăsăturile perfect, tânără îşi lăsă prietenii şi veni repede spre Nick şi Lauren, iar pantalonii largi pe care îi purta îi fluturau în jurul gleznelor.

— Nick, dragule! spuse ea râzând, apoi îşi puse o mână pe braţul lui şi-l sărută.

Nick puse la loc sticla de lichior şi o cuprinse politicos cu ambele mâini pe după mijloc, sărutând-o la rândul său.

După ce scena luă sfârşit, Lauren observă că roşcata nu-şi dezlipise mâna de pe braţul lui şi zâmbea graţioasă privindu-l în ochii verzui.

— Toată lumea se întreba dacă ne vei dezamăgi şi nu vei veni, spuse ea. Dar eu ştiam că vei fi aici, fiindcă la tine la birou, telefonul suna într-una fără răspuns. Toată după-amiaza servitorii şi ceilalţi au primit mesaje pentru tine. Ea cine e? întrebă radioasă, retrăgându-şi în sfârşit mâna, apoi făcu un pas înapoi şi o privi pe Lauren cu o vădită curiozitate.

— Lauren, ea e Barbara Leonardos, făcu Nick prezentările.

— Spune-mi Bebe-ca toţi ceilalţi. Tânără se întoarse cu faţa la Nick şi continuă, de parcă Lauren nu ar fi fost de faţă: Credeam că vii cu Erika.

— Zău? râse Nick ironic. Iar eu credeam că eşti la Roma cu Alex.

— Am fost, mărturisi Bebe, dar voiam să te vedem. Peste câteva minute, după ce femeia plecă, Nick îi explică:

— Bebe este...

— Ştiu cine este, spuse Lauren încet, încercând să nu pară afectată.

Barbara Leonardos era preferata revistelor de modă şi a redactorilor de articole mondene, o moştenitoare a unui magnat al petrolului măritată cu un industriaş grec. I-am văzut fotografiile în revistele de modă în ziare de zeci de ori.

Nick îi dădu paharul cu băutura pregătită, îl luă pe al lui şi făcu semn cu capul spre un cuplu care se plimba trecând pe lângă ei, mână în mână.

— Îi recunoşti pe vreunul din cei doi?

— Nu, recunoscu Lauren. Nu mi se par cunoscuţi:

Nick zâmbi.

— În acest caz, hai să ţi-i prezint. Ei sunt gazdele noastre şi buni prieteni de-ai mei.

Făcându-şi curaj pentru inevitabilul şir de prezentări, Lauren o studie pe frumoasa brunetă, în jur de treizeci de ani, şi pe bărbatul masiv de lângă ea, care bătea spre şaizeci.

— Nick! Femeia râdea încântată şi se aruncă în braţele lui Nick sfidând paharul din mâna lui, apoi îl sărută cu aceeaşi familiaritate şi

intimitate entuziastă cu care făcuse gestul şi Bebe. Nu te-am văzut de luni de zile! îl dojeni ea, apoi se dădu înapoi. Ce ai mai făcut?

— Unii dintre noi sunt încă obligaţi să muncească pentru existenţă, îi răspunse Nick zâmbind afectuos. O luă pe Lauren de mână şi o trase în cercul de amici.

Lauren, vreau să ţi le prezint pe gazdele noastre, Tracy şi George Middleton.

— Lauren, sunt încântată să te cunosc, spuse Tracy, apoi îl întrebă pe Nick: De ce staţi singuri? Nimeni nu va şti că sunteţi aici.

— Motiv pentru care tocmai ne găsim în acel loc, îi spuse Nick scurt.

Tracy începu să râdă.

— Ştiu că ţi-am promis că va fi o reuniune restrânsă. Dar îţi jur că nu ştiam precis că toţi cei pe care i-am invitat vor veni. Nici nu-ţi poţi imagina ce probleme am avut.

Îşi ridică privirea spre cerul purpuriu, apoi privi peste umăr. Urmărind-o, Lauren văzu că aproape toţi musafirii se îndreptau spre casă, sau spre dig, unde bărci cu motor îi aşteptau să-i ducă la iahturile personale. Chelnerii începuseră să aranjeze mesele sub un umbrar imens, în dungi, iar în jurul piscinei se aprindeau torţe.

Muzicanţii îşi aduceau instrumentele spre o scenă turnantă, care fusese instalată într-un colţ al piscinei.

— Se pregătesc toţii pentru cină, anunţă Tracy. Voi doi veniţi la Cove să vă schimbaţi sau aţi adus hainele cu voi aici? Lauren începu să filosofeze. Să se schimbe pentru cină? Nu avea absolut nimic care să fie măcar cât de cât adecvat pentru o cină protocolară!

Neluând în seamă strângerea de mână disperată a lui Lauren, Nick spuse:

— Lauren se va schimba aici. Eu mă duc la Cove să mă schimb şi să văd ce mesaje urgente am primit.

Tracy îi zâmbi lui Lauren.

— Casa e ticsită; poţi să te schimbi în camera noastră, iar George se va duce în altă încăpere să se îmbrace. Mergem? îi invită ea şi se întoarse, cu spatele.

Nick privi chipul speriat al lui Lauren şi înţelese.

— Cred că Lauren vrea să-mi spună ceva. Mergeţi înainte, vine şi ea imediat.

După ce perechea se îndepărtă la o distanţă unde nu se mai auzea conversaţia lor, Lauren spuse disperată:

— Nick, nu am nimic potrivit să mă îmbrac. Tu cu ce te schimbi?

— Am nişte haine la Cove, iar pentru tine cred că putem găsi o rochie, de asemenea, o asigură el calm. Ţi-o voi trimite aici şi o vei găsi în camera lui Tracy până ce te pregăteşti tu. În

casă lumea vorbea animat şi se agitau cu toţii. Din cele douăzeci de încăperi se auzeau râsete şi conversaţii vesele, la toate cele trei etaje, în timp ce servitorii forfoteau în toate direcţiile cu haine proaspăt călcate, aşezate cu grijă pe braţe şi cu pahare de băutură, în mâini.

Nick îl opri pe unul dintre valeţi şi întrebă dacă avusese mesaje telefonice. Le primi imediat pe o notiţă, iar el se întoarse către Lauren zâmbind:

— Ne întâlnim afară într-o oră. Crezi că te vei descurca fără mine atâta timp?

— Sigur că da, îl asigură Lauren. Nu te grăbi.

— Eşti absolut sigură? Căutând să-i întâlnească privirea, ochii săi verzi o făcură pe Lauren să nu-şi mai ştie numele, dar dădu afirmativ din cap. După ce plecă o văzu pe Bebe Leonardos privind-o cu o curiozitate ieşită din comun. Lauren îşi reveni pe dată din reveria ei şi-i spuse:

— Există undeva un telefon? Aş vrea să sun acasă.

— Sigur. Unde, acasă? întrebă Bebe cu un aer distrat.

— În Fenster, Missouri, o informă Lauren urmând-o într-un birou luxos din spatele casei.

— Fenster? pufni Bebe, de parcă asocia numele oraşului cu un miros neplăcut. Apoi plecă închizând uşa.

Convorbirea, cu taxă inversă, cu tatăl său nu

dură mult, fiindcă amândoi îşi dădeau seama de costul ei. Acesta râse mândru şi uimit când auzi de noul ei post şi de salariul acordat, şi răsuflă uşurat când îi spuse că Philip Whithworth insistase la Lauren să locuiască în apartamentul mătuşii lui, pe gratis. Nu-i spuse de înţelegerea cu Philip fiindcă nu voia să-l neliniştească. Dorinţa ei era ca el să ştie că povara lui financiară fusese oarecum diminuată.

După ce termină de vorbit, Lauren deschise uşa pe jumătate, dar se opri auzind râsul colorat al unei femei care complimenta pe cineva în capătul holului.

— Bebe, iubito, arăţi minunat; nu te-am mai văzut de secole.

Ştiai că Nick Sinclair trebuie să vină şi el la petrecere?

— Dar a venit, răspunse Bebe. Am vorbit deja cu el.

— Slavă Domnului că a venit! râse cealaltă femeie, Carlton m-a târât aici de pe o plajă splendidă din Bermude numai pentru că voia să vorbească despre o afacere cu Nick.

— Carlton va trebui să stea la rând, spuse Bebe cu indiferenţă. Alex şi cu mine suntem aici tot pentru Nick. Vrea să discute cu el despre construcţia unui lanţ internaţional de hoteluri. A încercat să-l contacteze pe Nick la telefon de la Roma două săptămâni, dar acesta nu l-a sunat,

aşa că am sosit astăzi cu avionul.

— Nu am văzut-o pe Erika, spuse cealaltă femeie.

— Fiindcă Nick nu a venit cu ea, stai puţin să vezi pe cine a adus în loc.

Vocea cultivată a lui Bebe se transformă într-un hohot de râs batjocoritor, iar Lauren îngheţă. Apoi mai auzi:

— Nu-ţi va veni să crezi! Are în jur de optsprezece ani şi provine de la o fermă din Missouri. Înainte de a o părăsi numai pentru o oră, Nick a trebuit să o întrebe dacă se va simţi singură... Vocile se stinseră pe măsură ce interlocutoarele se îndepărtară. Atacul verbal al lui Bebe o uimi şi o enervă pe Lauren, dar deschise uşa încet şi ieşi pe culoar.

Aşezată în faţa toaletei lui Tracy, o oră mai târziu, Lauren îşi perie părul bogat până ce podoaba capilară de culoarea mierii se aşează în bucle încadrându-i chipul, apoi căzându-i liber pe spate. Se dădu cu fard de obraz, se rujă, după care puse în poşetă trusa de machiaj.

Până acum Nick trebuia să fi venit şi cu siguranţă că o aştepta lângă piscină. Acest gând aduse o brumă de fericire în ochii ei de culoarea turcoazului.

Se apropie de oglindă şi îşi puse cerceii de aur nepreţuiţi, care aparţinuseră mamei ei. Terminându-şi toaleta, se dădu înapoi un pas ca

să studieze efectul rochiei, pe care Nick i-o trimisese în timp ce ea se afla sub duş.

Materialul moale îi scotea în evidenţă sânii voluptuoşi, iar mânecile strâmte şi lungi îi acopereau braţele până la încheietura mâinii şi erau încheiate cu nasturi mici în spatele antebraţului. Cureaua cu centură aurie îi punea în relief linia taliei prin croială, astfel încât toate sinuozităţile siluetei ei feminine erau etalate ca nişte tentaţii din cap până în picioare, de la decolteul drept, pe toată lungimea drapajului până la glezne, în jurul cărora avea legate cureluşele sandalelor aurii împrumutate de Tracy.

— Perfect! o admiră Tracy. Întoarce-te să vedem cum arăţi de la spate. Lauren o ascultă şi se răsuci. Cum se poate ca o persoană care arată atât de ingenuă din faţă să fie atât de tulburătoare, privită din spate? întrebă gazda ei, admirându-i spatele gol şi bronzat, care era dezgolit aproape până la linia taliei. Ei, acum coborâm?

În timp ce mergeau pe balcon, Lauren auzea prin ferestrele deschise clipocitul apei în piscină. Vocile femeilor care râdeau se amestecau cu acelea baritonale ale bărbaţilor care conversau, iar murmurul general se desfăşura pe fundalul discret al muzicii orchestrale.

La câteva minute după ce ieşise în curtea

interioară, Tracy fu luată cu asalt de un grup de prieteni, iar Lauren rămase singură. Îşi lungi gâtul într-o încercare de a-l zări pe Nick. Mai făcu doi paşi şi-l văzu stând în mijlocul unui grup numeros, într-un capăt al piscinei.

Păstrându-l în raza vizuală datorită înălţimii sale, se strecură cu grijă printre oaspeţi, chelneri, torţe, măsuţe şi umbrele, ocolind piscina. Când se apropie de Nick, acesta era absorbit într-o conversaţie animată.

Părea că ascultă cu atenţie ce i se spune, dar, din când în când, îşi ridica privirea peste mulţime, căutând parcă pe cineva.

Pe ea o căuta, se gândi Lauren zâmbind în sinea ei. Simţind parcă apropierea ei, îşi ridică capul, iar ochii li se întâlniră în aglomeraţie. Cu un gest subit, care nu părea deloc politicos, dădu din cap spre cei cu care discuta şi, fără un cuvânt, ieşi din mijlocul lor. Când un alt grup de oameni îi făcu loc să treacă, Lauren avu ocazia să-l vadă din cap până-n picioare şi i se tăie răsuflarea. Purta un smoking negru care dădea perfect pe el şi părea făcut de un croitor excelent. Albul strălucitor al cămăşii contrasta cu tenul său măsliniu şi cu cravata neagră înnodată artistic, iar felul în care purta ţinuta elegantă emana uşurinţa unui bărbat obişnuit cu astfel de haine. Lauren se simţi mândră de el şi nu încercă să-şi mascheze admiraţia când, în

sfârşit, acesta veni lângă ea.

— Ţi-a spus cineva vreodată cât de frumos eşti? întrebă ea în şoaptă.

Un zâmbet ştrengăresc i se contura la colţurile buzelor.

— Ce-ai crede dacă ţi-aş spune că nu?

— Aş crede că vrei să pari modest, râse Lauren.

— Atunci ce ar trebui să fac acum? o tachina el.

— Presupun că ar trebui să te arăţi puţin jenat şi copleşit de compliment.

— Nu mă simt chiar atât de uşor jenat și copleşit

— În acest caz, ar trebui să mă copleşeşti şi tu spunându-mi cum arăt eu, făcu ea o aluzie directă. Se răsuci încet, ca să nu atragă atenţia celorlalţi oaspeţi şi efectul fu imediat. Lumina roşiatică a torţelor dansa prin părul ei auriu, iar după ce se întoarse iar cu faţa la el, văzu că ochii lui Nick se plimbau de pe obrajii ei luminaţi intens, pe ochii aceia albaştri, pe buzele strălucitoare, apoi coborâră pe liniile arcuite ale siluetei. Ei? îl tachina ea acum. Ce părere ai?

Verdele intens al ochilor lui părea aprins de o flacără fierbinte, dar, în loc să-i spună ceva, îşi mai plimbă o dată privirea pârjolitoare de sus şi până jos.

Ezită, apoi spuse abrupt:

— Cred că rochia îţi vine perfect. Lauren izbucni în râs.

— Să nu laşi pe nimeni să-ţi spună vreodată că ştii să faci complimente, fiindcă nu ştii.

— Chiar aşa? râse cu o privire pasionată. În acest caz, o să-ţi spun exact ce cred; cred că eşti nemaipomenit de frumoasă şi că ai farmecul de a arăta ca o tânără deosebit de sexy şi de sofisticată şi în acelaşi timp acela de a avea un aer angelic, de fetiţă.Aş fi vrut mai mult ca orice să nu fim ţintuiţi aici, cu încă o sută de persoane în următoarele câteva ore, fiindcă de câte ori mă uit la tine devin... nespus de nerăbdător... să aflu cum te vei simţi în braţele mele la noapte.

Tenul alb al lui Lauren deveni purpuriu. Nu era chiar atât de angelică, iar ea înţelese ce voia să spună fraza cu:, nespus de nerăbdător". Îşi luă ochii pe pe surâsul lui puţin ironic. Iar acum, îi admira pe musafirii care se urcaseră pe iahturile lor luminate ca nişte brazi de Crăciun. Totuşi, nu vedea altceva decât trupul musculos şi zvelt al lui Nick. De ce fusese oare atât de direct? Poate că îşi închipuia că nu se culcase cu nimeni până la el şi încerca intenţionat să-i dea o stare de panică. Oare conta pentru el că era virgină?

Judecând după atitudinea lui sinceră despre sex, se părea că nu exista nimic despre care el să nu ştie sau să nu fi făcut. În privinţa femeilor, Lauren se îndoia că în trupul extrem de viril al

lui Nick mai rămăsese o fărâmă de inocenţă. Chiar şi aşa, Lauren presupunea că nu avea de gând să seducă şi să se culce cu o virgină.

Desigur că această virgină din faţa lui ar fi dorit foarte mult să fie, sedusă" de el, dar nu atât de curând, mai ales cu atât de puţin efort din partea lui. Îl va mai lăsa să aştepte până ce va ţine cu adevărat la ea. Aşa ar fi trebuit, însă nu era prea sigură că va proceda în consecinţă.

Luându-i bărbia între degetul mare şi arătător, cu un gest moale, Nick îi întoarse faţa către el, obligând-o să-l privească în ochii aceia îndrăciţi.

— Dacă sunt atât de frumos, de ce nu te uiţi la mine?

— Am făcut o prostie că ţi-am spus asta, îşi ceru ea scuze cu demnitate-şi…

— A fost o mare exagerare, zâmbi el, luându-şi mâna de pe bărbia ei, dar mi-a plăcut. Oricum, dacă te interesează-vocea îi deveni guturală-nimeni nu mi-a spus aşa ceva până acum. Îşi ridică privirea fiindcă se auzi strigat de cineva, dar se prefăcu că nu aude.

O luă de braţ şi o conduse către umbrarul de pe gazon unde chelnerii serveau hors d’oeuvres fierbinţi şi reci. Hai să mănânci şi să bei ceva.

În următoarele cinci minute se mai auzi strigat de vreo şase persoane. Văzând că nu poate scăpa, deşi era enervat, spuse:

— Oricât de mult mi-aş dori să petrec această

seară numai cu tine, va trebui să vorbim şi cu ceilalţi. Nu voi mai putea face mult pe surdul şi pe mutul.

— Înţeleg, zise Lauren impresionată.

Sunt foarte bogaţi şi răsfăţaţi şi cred că dacă lucrezi pentru ei eşti proprietatea lor. Nick îşi împreună sprâncenele surprins.

— De ce crezi că lucrez pentru ei?

— Din întâmplare am auzit-o pe Bebe Leonardos spunându-i cuiva că soţul ei a venit tocmai de la Roma fiindcă voia să discute ceva cu tine despre construcţia unor hoteluri internaţionale. Cealaltă femeie i-a răspuns că soţul ei, Carlton, a venit să vorbească tot despre o afacere cu tine.

Nick se uită iritat la toţi cei prezenţi, de parcă fiecare dintre ei ar fi reprezentat o ameninţare la liniştea lui personală.

— Am venit la petrecerea asta fiindcă două luni încheiate am muncit ca un câine, iar acum voiam să mă relaxez, măcar la sfârşit de săptămână, spuse iritat.

— Dacă într-adevăr nu vrei să discuţi cu nimeni despre afaceri, nu văd de ce ar trebui să o faci.

— Când oamenii vin de la mii de kilometri distanţă ca să vorbească numai cu tine, să ştii că pot fi foarte insistenţi, răspunse el aruncând o privire piezişă adunării. Şi, dacă am ghicit bine, cred că mai sunt cel puţin alţi patru oameni care

au venit tot pentru asta.

— Lasă-i în seama mea, spuse Lauren cu un zâmbet fermecător. Am să-i reţin eu.

— Cum aşa? zâmbi el. Cum ai de gând să faci asta? Pe sub genele bogate, ochii lui Lauren licăreau.

— De fiecare dată când va începe cineva să discute despre afaceri cu tine, te voi întreba ceva şi îţi voi atrage atenţia. Ochii lui Nick se opriră pe buzele ei.

— Nu cred că va fi greu, mereu îmi distragi atenţia.

În următoarele trei ore, Lauren făcu întocmai cum promisese. Cu o strălucitoare inteligenţă, care l-ar fi făcut invidios şi pe Napoleon Bonaparte, reuşi să-l smulgă pe Nick din cel puţin zece discuţii despre afaceri.

În clipa în care conversaţiile deveneau prea încâlcite, ea le întrerupea amintindu-i pe un ton dulce că îi promisese să-i aducă ceva de băut, sau, să se plimbe cu ea, sau să-i arate împrejurimile, în fine, orice îi trecea prin minte în momentul respectiv.

Nick îi făcea pe plac, urmărindu-i tacticile abile cu un amestec de admiraţie sinceră şi amuzament mascat. Cu paharul în mâna stângă şi cu cealaltă în jurul taliei ei o ţinea aproape de el, ca pe un scut personal.Pe măsură ce seara se consuma şi băutura curgea, conversaţiile

deveneau mai animate, râsetele mai însufleţite şi glumele mai deocheate. De asemenea, bărbaţii care doreau să discute cu Nick deveneau mai insistenţi.

— Nu-i aşa că vrei să te mai mişti puţin ca să-ţi dezmorţeşti picioarele? o întrebă Nick şoptit când se depărtară de un proprietar de iaht, roşu la faţă, care voia ca Nick să-i spună tot ce se putea şti despre o companie petrolieră din Oklahoma.

Lauren sorbea cel de-al treilea pahar de băutură servită după cină, care avea gustul şi consistenţa malţului cu ciocolată, dar îşi dădea seama că era mai tare decât îşi închipuise ea.

— Sigur că da, am picioare perfecte, îl înştiinţa ea veselă, apoi se întoarse ca să vadă şase musafiri exuberanţi care jucau o partidă de tenis la dublu, pe acelaşi teren.

Una dintre femei, o stea de cinema franţuzoaică, îşi scosese fusta şi rămăsese doar cu lenjeria de corp, din dantelă neagră şi cu pantofi cu tocuri înalte, iar în partea de sus cu o bluziţă din bănuţi argintii. Nick îi luă lui Lauren paharul gol din mână şi îl puse pe o masă de lângă ei.

— Nu vrei să ne plimbăm pe plajă?

Pe unul dintre iahturile luminate feeric era o petrecere în toi. Acum rămăseseră amândoi pe plajă ascultând muzica şi râsetele celor de pe

iaht, privind luna strălucitoare reflectată pe pânza liniştită a lacului.

— Hai să dansăm, spuse Nick, iar Lauren se apropie ascultătoare de el simţindu-i căldura învăluitoare a braţelor puternice.

Îşi lipi obrazul de materialul fin al hainei lui şi se legănau amândoi pe ritmul unei melodii lente conştientizând balansul picioarelor lui într-o mişcare intimă între ale ei.

De când se trezise în dimineaţa aceasta trecuse printr-un interviu cu domnul Weatherby, unul cu Jim Williams, prânzul cu Nick, un drum lung cu maşina, iar acum se afla la o petrecere unde băuse mai mult decât obişnuia.

În aceeaşi zi trecuse printr-o stare de tensiune, apoi prin cea de aşteptare, speranţă şi pasiune, iar acum petrecea weekend-ul cu bărbatul visurilor ei. Căluşeii ameţitori ai senzaţiilor puternice pe care le resimţise făcuseră deja un cerc complet; se simţea obosită, dar ameţită într-un mod plăcut.

Gândurile îi zburau spre vedeta de cinema şi râse încet:

— Dacă aş fi fost în locul femeii aceleia care joacă tenis, mi-aş fi lăsat fusta pe mine şi mi-aş fi scos pantofii. Şi ştii de ce?

— Ca să poţi juca mai bine? murmură Nick dându-i uşor la o parte părul de pe tâmplă.

— Nu, nici măcar nu ştiu să joc tenis. Îşi ridică

faţa spre el şi-i mărturisi: Motivul pentru care aş păstra fusta pe mine este acela că sunt modestă. Sau inhibată? Ei, oricum, sunt ori una, ori alta. Îşi sprijini obrazul pe pieptul lui musculos. Nick îi suflă în păr, apoi o mângâie pe spatele gol, apropiind-o şi mai mult de trupul lui. De fapt, continuă ea visătoare, nu sunt nici modestă, nici inhibată. Sunt produsul ciudat al unei educaţii semipuritane şi al uneia liberale. Ceea ce înseamnă că mie mi se pare greşit să fac ceea ce alţii pot face în deplină libertate. E logic ce spun?

Nick nu-i luă în seamă întrebarea şi-i puse el una:

— Lauren, oare te-ai îmbătat puţin?

— Nu sunt sigură.

— Nu te îmbăta, îi comandă el.

Deşi vorbise încet, rămânea un ordin căruia trebuia să i se supună. Încercând să protesteze împotriva atitudinii lui poruncitoare, Lauren îşi ridică uşor capul, iar buzele ei îi atraseră atenţia.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte, murmură el. Apoi deschise gura şi o sărută trimiţându-i acele spirale prin corp care o înfiorară şi făcură ca totul să dispară în întuneric şi să rămână numai buzele lui senzuale încleştate ademenitor, poruncitor, de ale ei. Nick îşi răsfiră degetele prin părul ei bogat şi o cuprinse de ceafă, explorând cu limba, mângâind căldura din gura

ei, retrăgându-se pentru ca apoi să se avânte iarăşi, până ce Lauren răspunse chemării lui.

Acum buzele lor erau contopite într-o ameţitoare înlănţuire sincronă care le atâta dorinţa deja aprinsă între ei. Lauren simţi crescând pasiunea lui care-i trimise fiori în tot trupul, înfierbântându-i corpurile lor îşi uniră forţele şi demolară bruma de control rămasă.Pe negândite, Lauren se încorda arzând să-l facă să simtă plăcerea îmbrăţişării, iar braţele lui se înlănţuiră în jurul șoldurilor arcuite apăsând-o tot mai puternic de pulpele lui vânjoase.

Nick îşi trecu buzele peste obrazul ei şi îi şopti cu pasiune:

— Doamnă, nu săruţi ca o puritană, îi spuse sărutând-o iar. Încet, presiunea buzelor lui slăbi, apoi dispăru. Lauren tremura de teamă şi de excitare şi îşi sprijini fruntea de umărul său. Se cufundase prea repede în abisul extazului şi căzuse prea adânc ca să mai poată scăpa. Cuvintele lui îi confirmară teama.

— Hai să mergem la Cove. O mângâie pe umeri, apoi o eliberă din strânsoare. Uită-te la mine, zise îl blând. Lauren îşi ridică ochii albaştri, acum speriați. Te doresc, Lauren.

Fraza simplă, directă, îi trimise flăcări în inimă.

— Ştiu, şopti ea ezitând.Mă bucur.

Ochii lui zâmbeau aprobator la adresa candorii ei şi o mângâie duios pe obraz, apoi pe tâmplă şi

pe cap.

— Şi… insistă el. Lauren înghiţi în sec neputând să-i întâlnească privirea sau să-l mintă.

— Şi eu te doresc, recunoscu ea tremurând. Degetele lui mai alunecară o dată prin părul ei des, trăgându-i capul către buzele însetate.

— În acest caz, murmură el, de ce mai stăm aici?

— Hei, Nick! La mică distanţă se auzi o voce cunoscută, ca o bubuitură în momente de linişte apăsătoare. Tu eşti?

Lauren se dezlipi de el dându-se înapoi de parcă fusese surprinsă într-o postură jenantă, apoi fu pe cale să izbucnească în râs, dar Nick o trase aproape şi spuse încet:

— Sinclair a plecat acum câteva ore.

— Zău? Chiar aşa? Oare de ce? se întrebă vocea masculină apropiindu-se cu curiozitate de ei în întuneric.

— A găsit ceva mai bun de făcut, glumi Nick.

— Da, văd şi eu, recunoscu bărbatul amuzat. După ce şi-a identificat prada, acum părea că nu vrea să priceapă aluzia şi să plece. Cu un zâmbet jovial pe faţă, ieşi din umbră, iar statura sa masivă şi tenul oacheş îi amintiră lui Lauren de un ursuleţ de pluş. Haina smoking-ului îi era descheiată, iar cămaşa de seară avea câţiva nasturi descheiaţi la gât, cravata atârnându-i la gât, de asemenea deznodată. Arăta… adorabil,

concluziona Lauren, iar Nick i-l prezentă pe intrus ca fiind Dave Numbers.

— Ce mai faceţi domnule Numbers? îl salută ea politicos.

— Mulţumesc, bine, domnişoară, răspunse el zâmbind amabil. Se întoarse către Nick şi-i spuse: Pe iahtul lui Middleton se joacă, Douăzeci şi unu". Bebe Leonardos tocmai a pus douăzeci şi cinci de mii de dolari. Tracy Middleton dă trei mii la o aruncare, iar George a risipit deja patru asemenea aruncări, în două mâini. Sorţii ca acest lucru să se întâmple sunt patru mii la unu. Şansele ca să se întâmple de două ori ar fi cam…

Păstrându-şi zâmbetul curtenitor pe faţă, Lauren îşi sprijini capul de pieptul lui Nick şi îi căută căldura trupului, făcându-se că-l ascultă pe Dave Numbers care făcea socoteala rezultatelor de până atunci ale jocului în desfăşurare. Nu numai că îi era frig, dar i se făcuse somn, iar mângâierea ascendentă, apoi descendentă a mâinii lui Nick pe spatele ei avea un efect aproape hipnotic. Căscă o dată şi încă o dată, iar peste câteva minute i se închiseră ochii.

— Am reuşit să o adorm pe domnişoara ta, Nick, se scuză Numbers în mijlocul citării şanselor de câştig la un meci de fotbal care avea să urmeze.

Lauren deschise ochii şi încercă să zâmbească, dar Nick îi observă faţa somnoroasă şi zâmbi.

— Cred că Lauren vrea să se culce. Bărbatul o privi, apoi îi făcu cu ochiul lui Nick.

— Norocosule. Îi făcu semn cu mâna, apoi se întoarse şi plecă spre casă.

— Îmi place de domnul Numbers, comentă ea. Nick o privi amuzat cu coada ochiului.

— De fapt numele lui este Mason. Numbers este doar porecla.

— E foarte priceput la cifre, remarcă Lauren admirativ. Şi e foarte drăguţ. E prietenos şi…

— E agent de pariuri, o informă Nick.

— Ce e? Lauren fu foarte mirată. În ciuda orei înaintate, luminile ardeau în toată casa, iar petrecerea era în toi.

— Oamenii aceştia nu dorm niciodată? întrebă Lauren când Nick deschise uşa de la intrare, iar râsetele zgomotoase explodară în jurul lor.

— Dacă au ce face, nu, răspunse el cuprinzând cu privirea ce se petrecea înăuntru.

Întrebă un servitor în ce cameră se putea duce Lauren, apoi o conduse pe scări. În seara aceasta mă duc la Cove. Mâine vom petrece mai mult timp-doar noi doi. Deschise uşa camerei lui Lauren şi adăugă: Cheile maşinii tale sunt la majordom.

Nu trebuie decât să o ţii spre nord pe şosea şi să mergi două mile, apoi o iei pe prima la stânga. Cove se găseşte la capătul şoselei şi e oricum singura casă de acolo-nu se poate să nu o vezi.

Te aştept la unsprezece.

Presupunerea lui îndrăzneaţă că va dori să vină la el, la Cove, şi să facă orice va dori el, o amuză teribil pe Lauren.

— Nu ar trebui să mă întrebi dacă vreau să fiu singură cu tine? Nick râse pe sub mustaţă. Zâmbi de parcă ar fi avut de-a face cu un copil de nouă ani.

— Dacă nu vrei, poţi să o iei spre sud pe şosea şi de acolo ajungi în Missouri.

O îmbrăţişă sărutând-o tandru.

— Ne vedem la unsprezece.

Ofensată, Lauren îi dădu o replică tăioasă:

— Dacă nu mă hotărăsc să plec în Missouri.

Când el plecă, Lauren se aşeză pe pat, iar buzele i se luminară de un zâmbet. Cum era posibil ca un bărbat să fie atât de sigur pe sine şi atât de arogant, dar în acelaşi timp atât de frumos? Lauren fusese prea ocupată cu studiul, cu slujba şi cu muzica ei ca să mai aibă timp şi pentru bărbaţi, dar devenise matură. Ştia ce vrea şi îl dorea pe Nick. El întruchipa exact idealul masculin-era puternic, blând, inteligent, înţelept-şi avea simţul umorului. Era frumos şi sexy…

Lauren strânse perna la piept, lipindu-şi faţa de materialul moale, de parcă şi-ar fi atins-o de cămaşa lui. Acest bărbat juca rolul seducţiei, dar ea voia să-l facă să ţină la ea, voia să-l câştige. Dacă va reuşi să-l facă să ţină la ea, dacă va

reuşi să devină o persoană specială pentru el, va trebui să fie altfel decât celelalte femei pe care le cunoscuse el.

Se lăsă pe spate şi privi în tavan. Era prea sigur pe el, concluzionă Lauren. De exemplu, ştia precis că va veni la Cove. O doză mică de incertitudine îl va putea face să-şi piardă echilibrul şi ar fi în favoarea ei. Deci, va trebui să întârzie destul ca să-l facă să creadă că nu va veni. Unsprezece şi jumătate va fi o oră perfectă- până la acea oră se va gândi că nu mai vine, dar nu ar avea timp nici să plece altundeva.

Cu perna încă în braţe şi cu zâmbetul pe buze, Lauren adormi. Căzu într-un somn profund al acelei stări de linişte şi bucurie nemărginită a femeii care ştia că l-a găsit pe bărbatul al cărui destin trebuia să se unească neapărat cu al ei.

CAPITOLUL 6

Conform planului ei de a ajunge la Cove mai târziu, Lauren ceru cheile majordomului, ieşi din casă la unsprezece şi douăzeci, se duse la maşină şi constată că alte şase automobile îl blocaseră pe al ei.

Până ce proprietarii au fost identificaţi, cheile găsite şi maşinile mutate, se făcuse deja unsprezece patruzeci şi cinci, iar Lauren devenise agitată.

Strângea volanul când scoase maşina pe

şosea. Se gândea că poate nu o va mai aştepta…

La două mile depărtare de reşedinţa familiei Middleton văzu un drum lateral şi un indicator cu numele, Cove „, făcu virajul şi conduse cu viteză pe asfaltul înclinat, speriind iepurii şi veveriţele care săreau printre copaci de o parte şi de alta a şoselei. O casă în formă de, L” se zărea la capătul şoselei, cu o structură spectaculoasă din sticlă şi lemn de cedru cu vedere spre Oceanul Pacific.

Lauren opri maşina brusc lângă casă, îşi luă repede poşeta şi merse grăbită pe aleea pietruită care ducea spre uşa principală. Sună şi aşteptă, mai sună o dată şi aşteptă mai mult. Când apăsă butonul soneriei a treia oară ştia deja că nu-i va răspunde nimeni. Nu era nimeni acasă. Se întoarse către gazonul aranjat şi tuns cu grijă.

Nu avea rost să se ducă la uşa din spate, fiindcă locuinţa era construită chiar pe marginea unei stânci, iar în spate nu era nimic altceva decât o cădere în gol de la o înălţime de câteva zeci de metri în apă şi o punte din lemn de cedru suspendată în aer.

Nick nu mai avusese răbdare să o aştepte, se gândi ea cu amărăciune. Când văzuse că nu a ajuns la ora stabilită; probabil că se gândise că a plecat spre Missouri. Nick nu avea maşină şi probabil că plecase undeva cu proprietarul acestei locuinţe splendide.

Lauren merse înapoi pe alee simţindu-se stingherită şi îi venea să plângă. Nu se putea aşeza pe trepte ca să-l aştepte pe Nick, în speranţa că va veni să doarmă la noapte acolo, dar nici să se întoarcă la Middletoni, de vreme ce fusese musafira lor pentru o noapte.

Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă în acest joc cu un bărbat care-i ştia desigur foarte bine regulile. Din pricina maşinaţiunilor ei, acum urma să-şi petreacă această minunată zi în maşină spre Missouri.

Lauren simţi un nod în gât, deschise portiera maşinii şi lăsă poşeta pe bancheta şoferului. Se opri să mai privească o dată frumuseţea sălbatică a peisajului şi ochii i se opriră pe nişte trepte cioplite în stânca abruptă dintr-o parte, iar dedesubt auzi un sunet ciudat, metalic.

Treptele probabil că duceau spre copacii deşi sau spre plajă-şi acolo se afla cineva. Inima îi bătea cu putere, dar avu curajul să coboare.

Se opri pe ultima treaptă, uimită de bucurie şi liniştită, fiindcă zări silueta zveltă, binecunoscută a lui Nick. Îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurţi de tenis, stătea aplecat şi lucra la motorul bărcii, trasă pe plajă.

Câteva minute Lauren îl privi, iar ochii îi erau fermecaţi de lăţimea umerilor lui, de braţele musculoase şi de spatele perfect, bronzat, care lucea în lumina soarelui ca un bust din bronz.

Pe când ea îl admira, el se opri din lucru şi se uită la ceas. Lăsă braţul în jos şi se uită undeva în dreapta lui.

Stătea atât de nemişcat, încât Lauren îşi dezlipi ochii de pe profilul său şi-i urmări privirea. Când văzu ce făcuse Nick, simţi un val de afecţiune prin tot corpul.

Nick aşternuse nişte pături pe nisip şi pusese o umbrelă imensă de soare între ele.Pe o faţă de masă albă aşezase farfurii de porţelan, boluri de cristal şi tacâmuri de argint.

Trei coşuri pentru picnic erau adăpostite într-o parte, iar de sub capacul unuia dintre ele se zărea o sticlă de vin.

Probabil că făcuse câteva drumuri pe scări, în sus şi în jos, se gândi Lauren. Ţinând cont că în urmă cu câteva minute se gândise că lui nu-i pasase deloc de întârzierea ei şi plecase, această dovadă de afecţiune şi de grijă însemna totuşi că îl interesa persoana ei, şi gestul o emoţiona.

Nu o emoţiona în acel fel, îşi aminti ea imediat, încercând fără. Rezultat să-şi ascundă un zâmbet. De fapt nu admira decât o scenă pregătită cu măiestrie pentru propria ei seducţie… încercare de seducţie, se corectă ea, zâmbind. Netezindu-şi gulerul bluzei de catifea asortată cu pantalonii scurţi, se hotărî să îl salute cu o replică interesantă. Desigur că Nick se va purta normal şi va pretinde că nici nu

observase întârzierea ei. Cu acest scenariu în minte avansa spre el. Din nefericire nu găsi nimic deosebit de spus:

— Bună, strigă ea veselă. În poziţia ghemuită în care se afla, Nick se răsuci, cu cheia fixă în mână. Îşi sprijini braţul pe genunchi şi o privi rece, pătrunzător.

— Ai întârziat, spuse el. Era cu totul altceva decât sperase ea, aşa că trebui să-şi şteargă zâmbetul de pe buze.

— Credeai că nu voi veni? întrebă ea cu nevinovăţie. El îşi ridică sprâncenele sardonic.

— Nu puteam să-mi închipui asta? Nu era o întrebare, ci o acuzaţie ironică, iar Lauren avu intenţia să nege. Dar dădu din cap şi schiţă un zâmbet nevinovat.

— Ba da, recunoscu ea suav şi îi privi ochii verzi şi reci care se întoarseră spre ea cu vădit interes. Erai dezamăgit? Într-o clipă regretă ce-l întrebase, fiindcă ştia că Nick nu-i putea răspunde în doi peri.

— Da, foarte, recunoscu el calm. O căldură înăbuşitoare o învălui pe Lauren când o privi cu ochii aceia magnetizanţi şi verzi, iar Nick puse cheia jos şi se ridică încet. Lauren făcu un pas înapoi.

— Lauren?

— Da? înghiţi ea în sec.

— Vrei să mâncăm întâi?

— Întâi? şopti ea. Înainte de ce?

— Înainte de a pleca cu barca, răspunse el, privind-o cu uimire.

— Oh, plecăm cu barca! izbucni în râs. Da, mulţumesc, aş dori să mănânc mai întâi. Şi de-abia aştept să plecăm pe mare.

CAPITOLUL 7

Lauren nu mai avusese în viaţa ei o zi atât de frumoasă ca aceasta. În cele două ore de când plecaseră de la Cove se legase o prietenie deosebită între ei-era o camaraderie spontană bazată pe discuţii şi veselie împărtăşită, accentuate de tăceri lungi, odihnitoare.

Cerul albastru, strălucitor, era pudrat cu nori pufoşi şi albi, iar vântul umfla pânzele ducând barca precum o săgeată pe apă.

Lauren privea un pescăruş care ţipa deasupra capului ei, apoi îl văzu pe Nick la cârmă zâmbindu-i.

Zâmbi şi ea, apoi îşi ridică iar capul spre seninul cerului bucurându-se de soarele care îi scălda obrajii, odihnindu-se sub căldura răcorită de vânt, sub ochii admirativi ai lui Nick, pe care-i ştia aţintiţi asupra ei.

— Am putea arunca ancora aici, apoi putem face o baie sau să pescuim. Ți-ar plăcea? întrebă Nick.

— Sigur că da. Lauren îl privi cum se ridică şi

mânuieşte vela.

— Va trebui să prindem nişte bibani şi ceva păstrăvi pentru cină, spuse peste câteva minute, după ce aruncă două undiţe. Se poate prinde şi somon aici, dar avem nevoie de momeli artificiale.

Lauren mersese de multe ori cu tatăl ei la pescuit pe malurile fluviului Missouri, dar nu pescuise niciodată dintr-o barcă.

Nu avea nici cea mai mică idee ce erau momelile artificiale şi nici alte scule, dar avea de gând să afle. Dacă bărbatului pe care-l iubea îi place să pescuiască din barcă, voia să-i placă şi ei acest lucru.

— Am prins unul, strigă Nick peste o jumătate de oră când undiţa începuse să se agite la suprafaţă. Lauren lăsă undiţa ei şi veni la celălalt capăt al bărcii începând să strige şi ea:

— Ţine bine! Ridică undiţa. Nu lăsa firul să se înmoaie. Scapă-eliberează piedica.

— Doamne, ce ştii să comanzi! zâmbi Nick, iar ea îşi dădu seama că el ştia bine ce are de făcut. Peste câteva minute se lăsa pe spate şi prindea bibanul într-o plasă.Ca un băieţandru mândru de prada lui i-l arătă lui Lauren şi aşteptă cuvintele de laudă. Ei, ce părere ai de el?

După o scurtă privire la chipul acela cu trăsături perfecte, Lauren simţi cum înfloreşte iubirea ei pentru el. Eşti minunat, se gândi ea.

— E grozav, spuse Lauren cu glas tare. În acel moment de activitate şi preocupare,

Lauren luă cea mai rapidă decizie din viaţa ei. Nick îi câştigase deja inima; în seara aceea se cuvenea să-i cucerească şi trupul.

Soarele apunea cu o vâlvătaie purpurie când Nick ridică vela şi porniră înapoi spre Cove. Lauren simţi din nou privirea lui asupră-i, când stătea la cârmă, cu faţa spre ea.

Se răcorise, iar ea îşi trase genunchii spre piept, apoi îi înconjură cu braţele.

Problema asupra modului cum îşi vor petrece noaptea era deja rezolvată în mintea ei, dar avea îndoieli asupra luării unei decizii atât de irevocabile cu un bărbat pe care-l adora, dar despre care ştia atât de puţin.

— La ce te gândeşti? întrebă Nick.

— La cât de puţine lucruri cunosc despre tine.

— Ce ai vrea să ştii? Era începutul pe care Lauren îl aşteptase cu nerăbdare.

— Da, păi, pentru început, aş vrea să ştiu cum de-i cunoşti pe Middletoni şi pe toţi cei de la petrecere?

Parcă amânând răspunsul, Nick scoase o ţigară din pachet şi o aşează între buze. Aprinse un chibrit şi îşi făcu palmele căuş ca să nu se stingă flacăra.

— Tracy şi cu mine am crescut împreună, fiindcă eram vecini, începu el suflând în chibrit

după ce aprinse ţigara. Locuiam aproape de restaurantul lui Tony.

Lauren era uimită. Restaurantul lui Tony se afla într-un loc central, nou renovat din vecinătate, în urmă cu cincisprezece sau douăzeci de ani, când Nick şi Tracy creşteau în aceste locuri, îşi închipuia că zona nu fusese atât de agreabilă.

Nick privea schimbarea culorii obrajilor ei şi ghici la ce se gândea.

— Tracy s-a măritat cu George, care are aproape de două ori vârsta ei, pentru a scăpa de vecinii ciudaţi din cartier. Precaută, Lauren aduse vorba despre subiectul pe care Nick îl evitase mai devreme şi care o interesa cel mai mult.

— Nick, spuneai că tatăl tău a murit când aveai patru ani şi că te-au crescut bunicii.

Dar ce s-a întâmplat cu mama ta?

— Nimic. S-a întors la părinţii ei după o zi de la înmormântarea tatei.

Cam ciudată era indiferenţa lui care o alertă pe Lauren şi o făcu să-l privească straniu. Chipul său frumos nu înregistra niciun semn emoţional.

Era prea neutru, prea insensibil, se gândi ea. Nu voia să pară indiscretă, dar se îndrăgostise de un bărbat enigmatic, provocator şi pasionat şi trebuia să-l înţeleagă. Ezită, apoi întrebă:

— Mama ta nu te-a luat cu ea?

Tonul lui Nick o avertiza că nu-i plăcea direcţia pe care o luase conversaţia, dar îi răspunse:

— Mama era o frumoasă şi bogată domnişoară din Grosse Pointe şi l-a cunoscut pe tata când el s-a dus în vizită la familia ei să repare instalaţia electrică. Peste şase săptămâni l-a părăsit pe logodnicul ei bogat şi s-a măritat cu tatăl meu, care avea mândrie cu carul, dar nicio leţcaie. Se pare că a regretat asta imediat. Tata a insistat să trăiască amândoi din ce câştiga el, iar ea l-a urât din acest motiv. Afacerea lui începuse să meargă chiar bine, dar ea îşi dispreţuia viaţa şi pe el.

— Atunci de ce nu l-a părăsit?

— După spusele bunicului, răspunse Nick sec, era o parte a tatei pe care ea o considera irezistibilă.

— Iar tu semeni cu tatăl tău? întrebă Lauren, impulsiv.

— Aproape, mi s-a spus. De ce?

— Aşa, nu contează, zise Lauren. Dar avea sentimentul că înţelesese cât de irezistibil putuse să fie tatăl său pentru mama sa. Continuă povestea, te rog.

— Nu mai sunt multe de zis. După înmormântarea tatei ea a anunţat că intenţiona să uite viaţa de mizerie pe care o dusese şi s-a mutat în casa părinţilor ei din Grosse Pointe. Aparent eu făceam parte din acea viaţă pe care voia să o uite, de vreme ce m-a lăsat în grija

bunicilor. După trei luni s-a măritat cu fostul ei logodnic, iar peste un an a apărut al doilea fiu-fratele meu vitreg.

— Dar a mai venit să te vadă, nu?

— Nu.

Lauren era îngrozită de ideea unei mame care îşi abandonează copilul ca să locuiască în bogăţie la o distanţă de câteva mile de el. Grosse Pointe era oraşul unde locuia familia Whithworth şi era aproape de locul unde copilărise Nick.

— Vrei să spui că... nu ai mai văzut-o după aceea?

— O vedeam din când în când, dar din întâmplare. Într-o seară s-a oprit cu maşina la benzinăria unde lucram eu.

— Şi ce a spus? vru ea să ştie.

— Mi-a spus să verific uleiul, răspunse Nick imperturbabil. În ciuda atitudinii sale de indiferentă, Lauren nu-şi putea imagina că la vârsta aceea fusese la fel de invulnerabil.

Cu siguranţă că felul în care se purtase mama lui, de parcă el nici nu ar fi existat, îl duruse foarte mult.

— Doar atât ţi-a spus? întrebă ea timid. Nedându-şi seama că Lauren nu împărtăşea umbra de umor din povestirea lui, spuse:

— Nu, cred că m-a rugat să-i verific şi presiunea în cauciucuri.

Lauren rămase tăcută; dar în suflet simţi o

durere. Lacrimile i se iviră la colţurile ochilor şi îşi ridică uşor capul către cer ca să le ascundă, prefăcându-se că admiră dantela de nori care plutea în razele lunii.

— Lauren? strigă el.

— Hmmm? făcu ea, privind insistent luna.

Nick se aplecă înainte, îi luă uşor bărbia cu un gest tandru şi îi întoarse faţa către el. Îi privi neîncrezător ochii înlăcrimaţi.

— Plângi! exclamă înmărmurit. Lauren făcu un gest în aer cu mâna.

— Nu mă lua în seamă, şi la filme plâng.

Nick izbucni în râs şi o trase pe genunchii săi.. Lauren avu un sentiment matern şi la acest impuls interior îl mângâie pe păr.

— Cred, spuse ea cu glas tremurat, că în timp ce tu creşteai, fratele tău primea tot felul de lucruri pe care tu le puteai avea doar în vis. Maşini noi şi altele.

Nick zâmbi şi o privi în ochii albaştri, senini.

— Am avut nişte bunici minunaţi şi crede-mă pe cuvânt că nu am rămas cu nicio cicatrice emoţională după cele întâmplate cu mama.

— Ba cum să nu, oricine ar fi rămas cu aşa ceva! Te-a părăsit şi sub ochii tăi şi-a concentrat atenţia asupra fratelui tău…

— Opreşte-te, o tachina el, sau mă faci şi pe mine să plâng. Lauren spuse cu resemnare:

— Plângeam pentru băieţelul care erai atunci,

nu pentru bărbatul de acum. În ciuda tuturor celor întâmplate, nu datorită acestora, ai devenit un bărbat puternic şi independent. De fapt, de compătimit este fratele tău vitreg.

Nick chicoti.

— Ai dreptate, e un măgar. Lauren nu-i aprecie umorul.

— Vreau să spun că tu ai reuşit de unul singur, fără părinţi bogaţi care să te susţină.

Astfel eşti mult mai important decât el.

— De aceea sunt mai important? glumi el. Mereu am crezut că datorez totul genelor mele. Vezi, tatăl şi bunicul meu au fost amândoi înalţi…

— Nick, eu vorbesc serios!

— Scuză-mă.

— Când erai tânăr, cred că ai visat să ajungi la fel de bogat şi de plin de succes ca soţul mamei tale şi fiul ei.

— Mai bogat, confirmă Nick. Şi mai plin de succes.

— Deci ai mers la colegiu, apoi ţi-ai luat diploma de inginer, conchise Lauren. Apoi ce ai făcut?

— Voiam să încep propria-mi afacere, dar nu aveam bani destui.

— Ce păcat! îl compătimi Lauren.

— Şi acum gata cu povestea vieţii mele, puse el capăt subiectului. Aproape că am ajuns.

CAPITOLUL 8

Apropierea care se născuse între ei în timp ce navigau spre casă continua să-i lege şi în timpul cinei la lumina lămpii de pe punte, suspendată de catarg.

— Nu te deranja, îi spuse Nick când o văzu că intenţionează să strângă farfuriile şi paharele de pe masă. Menajera va strânge totul mâine dimineaţă. Luă o sticlă de Grand Marnier şi turnă în două păhărele. Îi dădu unul lui Lauren, apoi se lăsă pe spătarul scaunului. Duse paharul la buze şi o privi peste marginea acestuia.

Lauren mângâia marginea paharului său încercând să disimuleze atmosfera de aşteptare care plutea în aer.

Timpul se scurgea alene; Nick rezolvase problema hranei fizice, iar acum se pregătea pentru înfrângerea foamei sexuale care pusese stăpânire pe amândoi.

Lauren vedea, după felul în care ochii lui alunecau peste silueta ei aşezată la capătul opus al mesei şi percepea intimitatea zâmbetului care îi traversa buzele când îi vorbi.

Ridică paharul şi sorbi din licoarea cu gust de portocale. Urma momentul când trebuia să o ducă înăuntru. Se uită la el cum îşi aprinse o ţigară. În lumina difuză a lămpii, trăsăturile lui fine şi umbrite o făcură să se predea. Simţi un

fior de răcoare şi de anticipaţie pe şira spinării.

— Ţi-e frig? întrebă el în şoaptă.

Lauren dădu negativ din cap, de teamă să nu-i propună să între. Apoi îşi dădu seama că o văzuse tremurând şi adăugă:

— La început mi-a fost frig, dar acum s-a făcut atât de frumos afară, încât nu-mi vine să intru imediat.

Peste câteva minute, Nick aruncă ţigara şi trase scaunul său de lângă masă. Inima lui Lauren tresări. Bău şi ea paharul până la fund şi i-l dădu.

— Aş mai vrea puţin. Văzu cum o privea uşor surprins, dar mai turnă Grand Marnier în amândouă paharele, apoi se reinstala pe scaun, privind-o cu atenţie.

Lauren era încă nepregătită să-l întâlnească privirea sau să se ascundă de ea. Se ridică, zâmbi, apoi se duse până la capătul punţii şi privi pe întinderea bleumarin a lacului către luminile licărind pe dealuri.

Voia să-i facă pe plac, dar se temea că nu va reuşi în această seară. Nick părea atât de viril şi alarmant de experimentat, încât virginitatea şi lipsa ei de experienţă i s-ar fi putut părea supărătoare.

Se auzi un scrâşnet de scaun pe podeaua din lemn, iar Lauren simţi apropierea lui; se opri chiar în spatele ei. Îşi puse mâinile pe umerii ei,

iar ea tresări:

— Ţi-e frig, murmură el trăgându-i spatele şi lipindu-l de pieptul lui, apoi o cuprinse cu braţele ca să o încălzească. E mai bine aşa? o întrebă cu buzele în părul ei.

Senzaţia atingerii coapselor lui de ale ei o lăsă fără grai. Dădu din cap şi începu să tremure fără să se poată stăpâni.

— Tremuri. Îşi coborî mâinile peste mijlocul ei şi o răsuci spre casă. Hai să intrăm la căldură.

Lauren era atât de nervoasă, încât nu realiză că uşile glisante de sticlă, prin care o conduse Nick, nu duceau în sufragerie, iar când păşi înăuntru se trezi într-un dormitor minunat, decorat în nuanţe de cafeniu, alb şi maron. Se opri şi zări în mijloc un pat dublu, imens. Îl auzi pe Nick închizând uşile transparente cu un declic, care anunţă parcă o sentinţă şi îngheţă.

Nick o cuprinse iar de mijloc şi îi trase trupul tensionat spre el.

Cu cealaltă mână îi dădea la o parte părul mătăsos de la ceafă, eliberându-i gâtul.

Lauren începu să respire precipitat când buzele lui îi mângâiară pielea catifelată şi sensibilă din spatele urechii, iar mâinile alunecau pe coapse, în sus.

— Nick, protestă Lauren subit. Eu… eu nu mă simt deloc obosită.

— Bine, şopti el, iar cu limba îi urmări forma

urechii. Oricum, să ştii că vor mai trece câteva ore până când te voi lăsa să dormi.

— Voiam să spun că… Lauren nu reuşi să continue fraza, căci limba lui se avântă în urechea ei trimiţându-i raze ca un curent electric prin tot trupul. Se lăsă pe spate şi simţi cum pasiunea creştea şi în corpul lui Nick, când se atingea de trupul ei. Ceea ce voiam să spun, îşi drese ea glasul, este că încă nu sunt pregătită…

Vocea lui guturală avu acţiunea unui afrodiziac asupra lui Lauren.

— Te-am aşteptat o veşnicie, Lauren. Nu-mi cere să mai aştept.

Înţelesul acelor cuvinte îi spulberă şi ultimele dubii în privinţa tăriei sentimentelor ei pentru ea şi asupra celor ce urmau să se întâmple. Nu încercă să îi oprească mâinile care începuseră să-i alunece pe sub bluză, dar după ce o scoase de pe umerii ei şi o întoarse cu faţa spre el, inima începu să-i bată sălbatic.

— Priveşte-mă, spuse Nick cu un geamăt profund.

Lauren încercă să-şi ridice ochii spre el, dar nu reuşi. Îi venea să înghită în sec.

Nick îi luă uşor capul cu ambele mâini şi îi ridică obrajii făcând-o să-l privească direct în ochii aceia fermecători şi verzi. O să facem acest lucru împreună, şopti el. Îi luă mâna şi o lipi de pieptul său. Descheie-mi cămaşa, îi spuse

blând.Pe undeva, în vârtejul tulburător din mintea ta, Lauren înţelese că Nick credea că ezită din cauză că posibilii ei foști iubiți mai neexperimentaţi, nu o învăţaseră preludiile unei nopţi de dragoste, iar acum încerca el să o instruiască.

Lauren îşi plecă genele lungi, lăsându-i umbre subţiri pe obrajii ei de culoarea trandafirului, apoi începu cu gesturi stângace să-i descheie nasturii. Simţea un amestec de panică şi bucurie şi nici nu-şi dădu seama când el îi desfăcu capsa sutienului din dantelă.

Calmă, descheia nasture cu nasture, iar plăcerea încetinirii gesturilor îl aduseră pe Nick pe culmea excitării.

Lăsă degetele să mânuiască materialul pe care îl îndepărta uşor, dezvăluindu-i pectoralii şi pielea de culoarea aramei. Era atât de bine clădit şi putea să-l atingă în voie, se gândea Lauren, intoxicată de prezenţa lui, încât nici nu simţi când îi dădu uşor bretelele jos de pe umeri.

— Atinge-mă, spuse Nick gutural.

Lauren nu avu nevoie să mai fie invitată o dată. Mânată de iubire şi instinct, îşi trecu degetele printre firele de păr de pe pieptul său, apoi se aplecă să sărute carnea tare. Nick simţi un fior fierbinte la atingerea buzelor ei şi începu să-i mângâie încet ceafa dezgolită şi fină, apoi îi ridică senzual capul.

O clipă o privi cu ochi flămânzi şi se aplecă spre gura ei. Avea buzele dulci şi i le tatona, la început atingându-le uşor, trasându-le forma. Lauren întredeschise gura, iar Nick începu să plonjeze în adâncimile fierbinţi, căutând cu limba, apăsând-o pe a ei. Lauren se pierdu cu totul. Se arcui în strânsoarea lui şi începu să-l mângâie din nou pe piept.

Flacăra din privirea lui îi topea raţiunea şi dorinţa lui se reflecta acum în profunzimile albastre. Trase adânc aer în piept, căutând să-şi tempereze pasiunea, dar pierdu bătălia.

— Doamne, cum te doresc! spuse el înfiorat, apoi îşi strivi buzele de ale ei, depărtându-i-le cu limba care trimitea flăcări fierbinţi prin întreaga ei fiinţă.

Lauren gemu şi se contopi cu coapsele lui. Nick îi mângâie sânii, spatele, apoi coborî cu mâinile făcând-o să simtă cu pulpele vâlvătaia bărbăţiei lui care dogorea ca un cărbune încins.

O ridică în braţe devorându-i buzele şi o aşează pe pat, lungindu-se peste ea acoperind-o în întregime cu trupul lui puternic. Îi învălui sânii goi cu palmele, îi mângâie sfârcurile până când acestea deveniră pietroase, apoi îşi lipi buzele de ele.

Revenind spre buzele ei, reuşi să le desfacă, în timp ce mâinile experimentate explorau şi provocau simţurile ei deja aflate în taifunul

plăcerilor senzuale, adăugând caleidoscopului pulsatoriu extazul necunoscut încă.

Se ridică pe coate, iar Lauren simţi ceva profund în sistemul ei nervos care se pregătise să-l primească. În momentul în care Nick ridică genunchiul forţându-i pulpele să se depărteze, Lauren avu o tresărire rigidă şi strânse picioarele.

— Nick, stai! …

Nick admonestă refuzul ei cu numai două cuvinte:

— Lauren, nu!

Durerea din glasul lui îi zdruncină zidul de rezistenţă şi atunci îl cuprinse şi ea cu braţele peste umerii puternici şi înfrânse rezistenţa coapselor care începură să cedeze, invitându-l înăuntru. Nick se avântă cu totul, îngropându-se în moliciunea ademenitoare cu o forţă care îi dădu lui Lauren o secundă de durere ascuţită, uitată imediat ce începu să pulseze în interiorul ei lent, apăsat, dar chinuitor de plăcut.

— Te-am aşteptat doar câteva zile, dar parcă a trecut o veşnicie, gâfâi el şi începu să sporească tempoul mişcărilor sacadate, lipindu-se de ea, atingându-i apogeul, până ce Lauren explodă extatic cutremurându-se. Nick mai plonjă o dată cu putere, apoi prinse din urmă torentul sălbatic şi dulce al uitării de sine în momentele de culme pe care ea deja o resimţea…

Coborând visătoare din euforia neclară în care plutea fericită şi mulţumită, Lauren conştientiza pentru prima dată fluxul cald ce o pătrundea din trupul lui Nick şi-i simţi greutatea trupului pe abdomen, în vreme ce zăcea în extaz, mintea îi fu înceţoşată de o nelinişte tulburătoare. Încercă să o alunge, ca să nu se evapore binecuvântarea momentului, dar era prea târziu. Îşi aminti că Nick o strânsese în braţe, iar trupul său se avântase într-al ei şi-i spusese:, Te-am aşteptat numai câteva zile, dar parcă a trecut o veşnicie".

Satisfacţia de moment lăsă locul realităţii dure. Interpretase greşit cuvintele lui Nick despre aşteptarea timp de o veşnicie. Ce voia el să spună era că aceste câteva zile în care aşteptase să facă dragoste cu ea îi păruseră o eternitate. Nu putea să-şi schimbe sentimentele faţă de el, dar o făcu să se simtă altfel.

Oare observase că fusese fecioară? Cum va reacţiona? Dacă o va întreba de ce se hotărâse să facă dragoste cu el? Deocamdată nu-i putea spune adevărul-că era îndrăgostită de el şi că voia ca şi el să o iubească.

Se hotărî că trebuia să evite subiectul cu totul. Deschise ochii. Nick stătea pe o parte, sprijinit într-un cot, privind-o insistent. Părea tulburat, îndoit şi chiar amuzat... Observase. Judecând după expresia feţei, avea de gând să discute cu ea. Lauren se ridică în grabă, cu spatele la el.

Întinse mâna după cămaşa lui aruncată la piciorul patului şi se îmbrăcă repede cu ea, încercând să-şi ascundă goliciunea.

— Aş vrea nişte cafea, şopti ea, căutând o scuză care să o scape de întrebările lui.Mă duc s-o prepar. Se ridică din pat şi-l privi, apoi roşi când ochii lui coborâră de-a lungul picioarelor ei lungi.

Niciodată până în acel moment nu fusese mai nesigură pe ea ca acum, când se afla goală, acoperită numai de cămaşa lui largă.

— Nu… nu te superi că ţi-am luat cămaşa? întrebă, ea jucându-se cu butonii.

— Nu mă deranjează deloc, Lauren, răspunse el serios, dar se vedea că îşi stăpâneşte râsul.Pe Lauren o enervă figura lui amuzată şi mâinile începură să-i tremure. Se concentra să-şi suflece mânecile şi zise:

— Cum îţi place?

— Exact aşa cum am făcut-o mai devreme. Ochii i se opriră pe figura lui şi roşi mai evident.

— Nu, îl corectă ea cu o mişcare bruscă a capului.Mă refer la cafea.

— Neagră.

— Vrei… vrei şi tu?

— Ce? întrebă el sugestiv, zâmbind cu subînțeles.

— Nişte cafea!

— Da, mulţumesc.

— Pentru ce? îl tachină ea, apoi se răsuci pe călcâie şi plecă înainte ca el să mai spună ceva.

În ciuda bravadei cu care părăsise dormitorul, se simţea în pragul plânsului când intră în bucătărie şi aprinse lumina. Nick începuse să râdă, iar ea nu se aşteptase la o asemenea reacţie din partea lui. Fusese chiar atât de stângace şi de nepriceputǎ?

Îl auzi intrând în bucătărie şi se adăposti vederii lui cu linguriţa în mână, punând concentrată cafea în vasul cafetierei.

— De ce sunt dulapurile goale? în afară de ceea ce am mâncat la cină, nu mai e nimic înăuntru.

— Fiindcă această casă a fost vândută, răspunse Nick. Îşi puse mâinile pe mijlocul ei şi o trase către el, iar ea simţi marginea pantalonilor atingându-i picioarele. De ce nu mi-ai spus? o întrebă direct.

— Ce să-ţi spun? pară Lauren.

— Ştii foarte bine ce. Lauren privi într-o parte, peste chiuvetă.

— De fapt, am uitat.

— Greşit, o corectă Nick. Mai încearcă o dată.

— Fiindcă nu a venit vorba despre asta, spuse ea ridicând indiferentă din umeri. Şi fiindcă nu credeam că vei observa.

— Sigur că nu a venit vorba, spuse el sec, fiindcă o virgină de douăzeci şi trei de ani, în zilele noastre şi la o asemenea vârstă e o

raritate. Iar o fecioară de douăzeci şi trei de ani care arată ca tine este şi mai rară. Cât despre restul, ei, asta se vedea clar.

Lauren se întoarse cu faţa spre el.

— Dar înainte de... acel moment, nu ţi-ai dat seama că eu... nu am... înainte?

— Nu mi-am dat seama că eşti fecioară decât după ce a fost prea târziu pentru amândoi. O cuprinse cu braţele şi spuse: Dar tu ar fi trebuit să-mi spui dinainte.

— Dacă ţi-aş fi spus, te-ai fi răzgândit? întrebă Lauren mulţumită de tonul lui şi de felul în care o strângea.

— Nu, dar aş fi fost mai blând cu tine. Se lăsă pe spate şi o privi uimit. De ce să mă fi răzgândit?

— Nu ştiu, mormăi Lauren indispusă.Mă gândeam că... mă rog, ai anumite rezerve despre... despre...

— Despre ce? râse el îngăduitor. Despre a, fura" ceva ce va aparţine viitorului tău soţ? Nu fi copil. Doar nu ar avea pretenţia să fii virgină; bărbaţii nu mai preţuiesc virginitatea. Nu ne aşteptăm ca o femeie să fie fără experienţă. Şi noi ne-am emancipat, să ştii. Tu, Lauren, ai aceleaşi dorinţe fizice ca şi mine, şi ai dreptul să ţi le satisfaci cu cine doreşti.

Lauren îşi plecă privirea către medalionul de aur atârnat pe un lanţ gros în jurul gâtului lui şi-l

întrebă:

— Ai ţinut vreodată cu adevărat la vreuna dintre femeile din viaţa ta?

— La unele din ele, da.

— Şi nu te-a deranjat că au avut relaţii sexuale şi cu alţi bărbaţi?

— Sigur că nu:

— Mi se pare... o atitudine... foarte rece. Nick clipi de câteva ori şi privirea i se scurse pe sânii ei.

— Dacă ţi-am dat impresia de răceală, cred că ar trebui să ne întoarcem în dormitor.

Lauren se întrebă dacă îi tălmăcea intenţionat cuvintele, numai ca să evite subiectul. Dacă ar fi ţinut la acele femei, nu ar fi trebuit să se simtă mai posesiv cu ele?

Dacă ţinea cu adevărat la ea, nu trebuia să se bucure că fusese singurul bărbat cu care făcuse dragoste? Lauren îşi ridică ochii albaştri, acum îngrijoraţi.

— Nick?

El privi frumuseţea firavă pe care o ţinea în braţe. Chipul ei era înrămat de buclele aurii, gura îi era dulce şi senzuală, iar sânii tari îl atingeau apetisant pe pieptul gol.

— Ce? murmură el, apoi gura i se deschise flămândă şi o sărută apăsat reducând-o la tăcere.

După răsăritul soarelui Lauren se trezi şi văzu părul negru al lui Nick pe perna de lângă ea. Cu

un zâmbet visător, satisfăcută, închise ochii şi se cufundă din nou în somnul dulce al epuizării fizice. Nu se trezi decât mai târziu, după ce Nick puse o cană de cafea pe noptieră, lângă ea, şi se aşeză pe marginea patului.

— Bună dimineaţa, spuse ea, dar zâmbetul i se risipi de pe buze când văzu că era deja proaspăt bărbierit şi îmbrăcat cu nişte pantaloni cenuşii şi o cămaşă de aceeaşi culoare, descheiată la gât. S-a întâmplat ceva? întrebă ea strângând cearceaful la piept şi ridicându-se în capul oaselor. Se simţea jenată că era goală în vreme ce el era complet îmbrăcat, dar Nick nu remarcă reacţia ei. Nici măcar nu părea să observe că e dezbrăcată.

— Lauren, mi-e teamă că va trebui să ne scurtăm şederea aici. Un… asociat de-al meu într-o afacere m-a sunat de dimineaţă şi va sosi într-o oră. O să mă întorc cu altceva în oraş.

Lauren era foarte dezamăgită, dar, peste patruzeci de minute, când Nick o conducea spre maşină, dezamăgirea ei se transformă într-o alarmă tulburătoare. Iubitul pasional şi blând din noaptea trecută dispăruse.

Acum Nick era tot prietenos, dar rece, şi o trata de parcă ar fi petrecut o seară plăcută, dar nesemnificativă, jucând cărţi, în loc de noaptea de dragoste apusă. Sau aşa se poartă bărbaţii de obicei după? Era poate, prea sensibilă, se decise

Lauren ducându-se lângă maşină şi întorcându-se cu faţa spre el. Spera să o ia în braţe şi să o sărute de rămas bun. El îşi puse însă mâinile în buzunare, o privi distrat şi-i spuse:

— Lauren, ai luat nişte măsuri ca să previi consecinţele nopţii trecute?

Sarcină! Lauren simţi că-i iau foc obrajii şi dădu din cap. Simţea că răspunsul ei îl neliniştește dar vocea lui rămase calmă şi calculată.

— Dacă se va întâmpla cumva ceva, vreau să mă anunți. Nu încerca să te descurci singură. Îmi promiți că mă vei înştiinţa? Lauren era prea tulburată ca să mai poată vorbi. Încuviință iar el îi deschise portiera. Înainte ca ea să între în marşarier, Nick se îndrepta deja spre casă.

Lauren privi ceasul de pe bord în timp ce conducea prin întinderile nesfârşite de câmpuri din Indiana., Dacă vor fi urmări, vreau să mă anunţi". Vreau să mă anunţi... aceste ultime cuvinte i se rostogoleau continuu în minte.

Ieri, când vorbiseră despre mutarea ei la Detroit, reuşise să-l informeze în treacăt că se va întoarce vineri şi că, până atunci, telefonul va fi pus pe numele ei. Nick ar putea să dea de ea vineri ridicând doar receptorul şi rugând telefonista să-i caute numărul în catalog, iar el ştia asta prea bine. De ce îi dăduse de înţeles că nu ar mai vorbi cu ea decât dacă ar avea nevoie

să-l caute și să-i spună că este însărcinată?

Într-un fel, Lauren se simţea de parcă fusese folosită, apoi aruncată. Cât timp râseseră împreună şi ajunseseră să se cunoască mai bine unul pe celălalt se simţise atât de aproape de el-cu siguranţă că şi el se simţea apropiat de ea. Nu putea să treacă peste ea şi să o uite.

Îl iubea pe Nick şi ştia că şi el o place. Poate că deja începuse să o iubească… Poate că de aceea devenise retras şi rece în dimineaţa aceasta! După treizeci şi patru de ani de independenţă şi după ce fusese respins de propria mamă, Nick nu se putea simţi dependent de o femeie când venea vorba de fericirea lui. Cu cât simţea că ține mai mult la cineva, cu atât mai mult probabil că încerca să-i opună rezistenţă, se gândi Lauren.

Cerul era brăzdat de o răsărit rozaliu, iar Lauren trecea peste fluviul Mississippi şi intra în statul Missouri. Era obosită, dar optimistă. Când se întoarse la Detroit, vineri, ştia că Nick o va suna. Cu siguranţă că va putea rezista până sâmbătă, sau duminică, dar nu mai mult de atât.

CAPITOLUL 9

Lauren rămase optimistă pe toată durata zilelor când îşi împacheta lucrurile, iar joi dimineaţă optimismul ei înflori în timp ce-şi lua rămas bun de la tatăl său şi mama vitregă, după

care porni spre Michigan.

După indicaţiile precise date de Philip Whithworth îi fu uşor să localizeze comunitatea suburbiei Bloomfield Hill în aceeaşi seară. I se părea destul de straniu că va trebui să locuiască acolo. Case frumoase peste tot. Ferme spectaculoase construite din piatră şi sticlă se întindeau dincolo de şoseaua mărginită de copaci, ascunzându-se pe fundalul peisajului uluitor: vile în stilul Tudor se învecinau cu reşedinţe în stil colonial cu imense coloane albe din perioada georgiană.

Se făcuse ora zece noaptea când se opri lai porţile unui complex de apartamente încântătoare în stil spaniol. Portarul veni şi o privi prin geamul coborât al maşinii. Când Lauren îşi spuse numele, acesta zise:

— Domnul Whithworth a sosit acum o jumătate! de oră, domnişoară. Apoi îi arătă lui Lauren care era strada pe care trebuia să meargă o salută politicos cu mâna la şapcă şi adăugă: înţeleg să sunteţi nou-venită în această zonă. Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog să mă anunţaţi.

Lauren uită de oboseala care o cuprinsese când se opri în faţa unei curţi superbe cu o arcadă la intrare pe care văzu numărul 175. Philip îi promisese că se va întâlni cu ea să-i arate apartamentul şi văzu Cadillac-ul acestuia parcat

pe aleea ce ducea spre garajul personal.

— Ei, ce părere ai? o întrebă el peste o jumătate de oră, după ce făcură turul complet al apartamentului luxos.

— Cred că e minunat, spuse Lauren ducându-şi una dintre valize în dormitor, unde în spatele unei oglinzi pe tot peretele se găsea un dulap pentru haine. Deschise uşa mascată şi îl privi pe Philip ce să fac cu hainele acestea?

Dulapul acesta şi toate celelalte pe care le mai deschise erau pline cu costume elegante şi rochii din materiale fine, mătase şi crep. Lauren recunoscu câteva etichete ale caselor de modă celebre, iar multe dintre ele păreau aduse chiar de la Paris.

O mare parte dintre haine aveau încă etichetele pe ele şi era clar că nu fuseseră îmbrăcate.

— Mătuşa ta are un gust deosebit pentru îmbrăcăminte, foarte tineresc, comentă Lauren.

— Mătuşa mea este o cumpărătoare înnăscută, îi explică Philip. O să sun la o societate caritabilă să-i rog să ia toate lucrurile.

Lauren mângâie un blazer din catifea rubinie şi privi eticheta care era agăţată de mânecă. Nu numai că femeia avea gusturi moderne la haine, dar purta şi aceeaşi măsură ca Lauren.

— Philip, îmi dai voie să cumpăr şi eu câteva modele din acestea?

El ridică din umeri.

— Opreşte ce-ţi place, iar pe celelalte dă-le; mă scuteşti de o grijă. Pornise în jos pe scări către sufragerie, iar Lauren stinse luminile şi-l urmă.

— Dar aceste haine sunt foarte scumpe…

— Ştiu cât costă, o întrerupse el furios. Eu le-am plătit, ia ce vrei… sunt ale tale.

După ce o ajută să-şi care şi restul bagajelor din maşină se întoarse şi dădu să iasă.

— Apropo, spuse el, oprindu-se cu mâna pe clanţa uşii. Soţia mea nu ştie că am cumpărat această locuinţă pentru mătuşa mea. Carol crede că rudele mele au pretenţii financiare de la mine, aşa că nu i-am spus de casă. Ţi-aş fi îndatorat dacă nu i-ai pomeni nimic.

— Nu, sigur că nu-i voi spune, promise Lauren.

După ce plecă Philip privi întreg apartamentul cu luxul etalat în noua locuinţă; admiră antichităţile de calitate şi mobilierul tapiţat cu mătase. Apartamentul arăta de parcă ar fi fost aranjat pentru o prezentare într-o revistă. Imaginea hainelor originale agăţate pe umeraşe în dulapul din dormitor i se întipăriseră în memorie., Soţia mea nu ştie că am cumpărat apartamentul acesta pentru mătuşa mea, aşa că ţi-aş rămâne îndatorat daca nu i-ai pomeni de el…"

Lauren zâmbi şi mai privi o dată în camera elegantă, apoi dădu din cap. Nu era vorba de

mătuşa lui, ci de amantă! În trecutul nu prea îndepărtat Philip Whithworth avusese cu siguranţă o amantă. Lauren lăsă problema deoparte; nu era treaba ei.

Merse la telefon, oftând uşurată când auzi tonul. Funcţiona. Mâine va fi vineri şi Nick ar putea să sune.

A doua zi dimineaţă, devreme, se afla în faţa mesei din bucătărie şi scria o listă cu cumpărături, în afară de alimentele de bază avea nevoie de câteva articole speciale pentru vizitele lui Nick: coniac şi Grand Marnier. Îşi luă poşeta şi privi telefonul. Gândul că era posibil ca el să nu sune era deja alungat din minte, dar acum ieşise la suprafaţă.

Nick o dorise cu pasiune la Harbor Springs; fusese clar. Măcar dacă nu altceva, dorinţa sexuală trebuia să-l aducă înapoi la ea.

Două ore mai târziu veni cu sacoşele de la cumpărături. Îşi petrecu restul zilei alegând toalete din şifoniere, probându-le şi separându-le pe cele care nu i se potriveau şi trebuiau modificate. Nick nu sunase până ce se făcuse ora de culcare, dar o consolă cu gândul că o va suna sigur mâine, adică sâmbătă.

A treia zi despacheta valizele şi rămase lângă telefon. Duminică se aşeză la birou şi făcu nişte calcule pentru a vedea cum putea trimite câți mai mulţi bani. Lenny şi Melissa erau şi ei de

ajutor, dar la rândul lor aveau de achitat ipoteci şi alte obligaţii financiare pe care ea nu le avea.

Prima de zece mii de dolari promisă de Philip era tentantă. Dacă ar fi reuşit să afle numele acelui trădător, sau să afle ceva ce ar fi de un real folos companiei lui Whithworth... Lauren se feri de ultima variantă. Dacă-i dădea lui Philip nişte informaţii confidenţiale, atunci însemna că nu era şi ea decât o spioană. În afară de datoriile părinţilor mai avea de plătit curentul electric, telefonul, hrana.

Trebuia să achite maşina şi asigurarea acesteia... Lista cu plăţile părea interminabilă..

Luni văzu la un magazin o lână de culoarea ochilor lui Nick şi se hotărî să o cumpere ca să-i tricoteze un pulover. Îşi spunea că i-l va face cadou de Crăciun fratelui ei vitreg, dar ştia că îl tricotează pentru Nick...

Următoarea duminică seara, când îşi pregătea hainele pe care urma să le poarte la birou în prima zi de muncă îşi spuse în sinea ei că mâine el va telefona-o va suna la noua slujbă pentru a-i ura noroc.

CAPITOLUL 10

— Ei? Eşti gata să-ţi dai demisia? glumi cu ea noul ei şef, Jim Williams, la ora cinci a doua zi după-amiază. Sau crezi că mai rămâi?

Lauren stătea la birou în faţa lui, cu carneţelul

de notiţe pline de însemnări, Nick nu o sunase să-i ureze noroc în prima zi, dar fusese atât de ocupată, încât nu avusese prea mult timp să se simtă nefericită.

— Cred, spuse Lauren zâmbind, că se lucrează precum cu o moară cu dumneata.

El zâmbi, parcă cerându-şi scuze.

— Lucrez atât de bine cu tine încât, după ce ai stat aici o oră, am şi uitat că eşti nouă.

Lauren zâmbi la auzul complimentului. Era adevărat, lucrau bine împreună.

— Ce părere ai de restul colectivului? întrebă el, iar înainte ca Lauren să-i răspundă, adăugă: Bărbaţii din birouri au ajuns la un consens că am cea mai frumoasă secretară din corporaţie. Toată ziua am răspuns doar la întrebări asupra persoanei tale.

— Ce fel de întrebări?

— Despre starea ta civilă mai ales, dacă eşti căsătorită, logodită sau disponibilă. Îşi ridică sprâncenele întrebător şi zise: Eşti disponibilă, Lauren?

— Pentru ce? contracară ea, dar avu un sentiment ciudat că întrebarea viza direct relaţia ei cu Nick. Se ridică şi răspunse repede: Vrei să termini dictarea până plecăm?

— Nu, mâine dimineaţă e perfect.

Ori îşi închipuise ea, ori întrebările lui Jim erau puse mai mult din partea lui decât din

curiozitatea celorlalţi, se gândi Lauren când porni spre biroul ei. Desigur că nu-i putea trece prin gând să o invite undeva.

După câte aflase la prânz în acea zi, Lauren ştia că trei dintre secretarele lui Jim făcuseră greşeala de a cădea în plasa charismaticului sex-appeal al lui Jim, iar el le transferase urgent la alte departamente.

După bârfele care circulau, Jim era o persoană bine cotată în sfera socialului, bogat şi liber, dar nu credea în amestecul afacerilor cu plăcerile.

Era desigur chipeş, se gândi Lauren dezinteresată, înalt, blond, cu părul bogat şi ochi calzi, căprui.

Lauren privi la ceas şi încuie repede biroul. Dacă va suna Nick, era sigură că o va face în această seară. O va întreba cum fusese prima zi la birou.

Dacă nici acum nu va da un semn de viață, după două săptămâni şi o zi, era clar că nu avea nicio intenţie de a o mai suna vreodată. I se făcu rău când se gândi.

Merse acasă cât de repede îi permise traficul aglomerat. Era şase şi un sfert când intră grăbită în apartament.

Îşi pregăti un sandviş, porni televizorul, apoi se aşeză grăbită pe canapeaua capitonată cu mătase în dungi alb-albastre şi privi lung către telefon, îl implora să sune.La nouă şi jumătate

urcă, făcu un duş, lăsând uşa dormitorului deschisă, ca să audă telefonul dacă suna.

La zece se urcă în pat. Nick nu o va suna. Vreodată. Închise ochii plini de lacrimi şi cu ochii minţii îi văzu chipul bronzat. Îşi amintea dorinţa scrisă cu litere de foc în privirea lui verzuie când se uitase în ochii ei şi îi auzi vocea profundă şi arzătoare când îi spunea:, Te doresc, Lauren".

Cu siguranţă că nu o mai dorea. Lauren îşi lipi obrazul de pernă şi lacrimi fierbinţi umeziră materialul fin al aşternutului. A doua zi de dimineaţă Lauren se avântă în treburile companiei cu mai multă hotărâre, decât cu succes.

Făcu o mulţime de greşeli de ortografie când bătu la maşină, deconectă două convorbiri telefonice ale lui Jim şi rătăci un dosar important.

La prânz trecu în plimbare pe lângă clădirea *Global Industries*, sperând ca Nick să apară. Încercarea se dovedi nereuşită şi, ce era mai grav, îşi sacrificase şi bruma de mândrie rămasă după cutremurul sufletesc.

Cam asta înseamnă eliberarea sexuală a femeilor! se gândi ea cu zădărnicie în acea după-amiază în timp ce punea o coală de hârtie în maşina de scris.

Nu putea să pună problema sexului cu dezinvoltură. S-ar fi simţit tulburată şi

dezamăgită dacă nu s-ar fi culcat cu Nick, dar măcar nu ar fi avut senzaţia că fusese folosită şi azvârlită apoi.

— Ai avut o zi grea? o întrebă Jim mai târziu după ce îi adusese un raport pe care trebuise să-l rebată de două ori înainte de a fi corect.

— Da, îmi pare rău, spuse Lauren. Nu mi se întâmplă des, adăugă ea cu ceea ce se voia să fie un zâmbet liniştitor.

— Nu-ţi face probleme, ni se întâmplă tuturor, remarcă el, semnându-se pe marginea colii. Se uită la ceas, apoi se ridică. Trebuie să duc raportul în biroul controlorului din clădirea nouă.

Ei se refereau la clădirea *Global Industries* ca la, clădirea nouă", deci Lauren ştia precis la ce se putea aştepta.

— Ai văzut spaţiul pe care îl vom ocupa acolo? Lauren zâmbi nereuşit.

— Nu încă; ştiu doar că luni dimineaţă va trebui să ne prezentăm acolo.

— Corect, spuse el ridicând absent din umeri. Sinco este una dintre filialele cele mai mici şi mai nepotrivite ale lui *Global Industries*, dar birourile noastre sunt impresionante. Înainte să pleci, zise dându-i lui Lauren o frântură ruptă dintr-un ziar, arată-i asta lui Susan Brook de la biroul de relaţii cu publicul şi întreab-o dacă a văzut-o. Dacă nu are numărul, spune-i că poate

păstra bucata pentru a o pune la dosarul ei. Se întoarse cu spatele şi porni spre biroul său. Cred că vei pleca până mă întorc eu. Îţi urez o seară plăcută. Câteva minute mai târziu, Lauren se îndrepta neliniştită spre biroul de relaţii cu publicul. Dădu din cap şi le zâmbi celor pe lângă ale căror birouri trecea, dar mintea îi zbura la Nick. Cum putea ea să uite briza fluturându-i părul brun atunci când a prins peştele acela caraghios? Sau cum arăta în smoking?

Înfrângându-şi dezamăgirea îi zâmbi lui Susan Brook când îi înmână bucata de ziar pe care Jim o rupsese din ziar.

— Jim m-a rugat să-ţi dau asta. Dacă nu o ai, spune că poţi păstra copia pentru dosarul tău. Susan despături ziarul şi-l privi.

— Nu am văzut-o pe asta. Zâmbind, trase un sertar şi scoase din el un dosar voluminos, plin cu reviste şi tăieturi din ziare. Plăcerea mea este să păstrez toate datele la zi, spuse ea râzând, apoi deschise dosarul. Uite, nu e asta cea mai tare adunătură de masculi pe care ai văzut-o vreodată?

Privirea lui Lauren se desprinse de pe zâmbetul voios al lui Susan şi se opri pe zâmbetul distant al unui bărbat privind în obiectiv, pe coperta revistei Newsday. Şocată, îngheţă şi întinse mâna spre revistă.

— Ia tot dosarul cu tine şi răsfoieşte-l în voie, îi

sugeră Susan amuzată, neştiind în ce stare se găsea Lauren.

— Mulţumesc, spuse ea cu glas tremurat.

Se grăbi înapoi spre biroul lui Jim, închise uşa, se aşează pe un scaun şi deschise dosarul. Mâinile transpirate lăsau urme pe coperta lucioasă a revistei Newsday când trasă cu degetul linia arcuită a sprâncenelor arogante ale lui Nick, apoi aceea a buzelor care schiţau un zâmbet ironic, acelaşi zâmbet de pe buzele care le devoraseră pe ale ei.

Sub fotografie era scris: *J.Nicholas Sinclair, preşedinte şi fondator al lui Global Industries*. Nu-i venea să creadă ce vede; mintea refuza să accepte.

Puse revista deoparte şi despături cu grijă pagina de ziar ruptă de Jim. Era datată în urmă cu două săptămâni adică atunci când Nick o trimisese acasă de la Harbor Springs fiindcă, un asociat în afaceri" venea la el.

Titlul era scris cu litere de tipar:, *Vulturii financiari şi fluturaşii lor se adună pentru cinci zile de plăceri la o petrecere în Harbor Springs"*.

Întreaga pagină era acoperită cu fotografii şi comentarii despre petrecere.

În centru se afla un instantaneu cu Nick stând întins pe puntea de cedru de la casa din Cove, cu braţele în jurul unei blonde răpitoare care nu fusese la petrecere când mersese Lauren.

Deasupra scria:, *Industriaşul din Detroit, J.Nicholas Sinclair şi partenera lui de demult, Ericka Moran, acasă la domnişoara Moran, lângă Harbor Springs".*

Partenera de demult... acasă la domnişoara Moran... Durerea îi sfâşia inima lui Lauren, tăind-o la sânge. Nick o dusese acasă la prietena lui şi făcuseră dragoste în patul acesteia!

— Oh, Dumnezeule! zise cu glas tare, iar ochii i se umplură de lacrimi usturătoare.

Făcuse dragoste cu ea, dar apoi o alungase fiindcă prietena se hotărâse să se reunească grupului din Harbor Springs.

Parcă încercând să-şi prelungească chinul, Lauren citi tot ce scria pe pagină, apoi luă numărul din Newsday şi citi întregul articol scris pe opt pagini. După ce termină, revista îi alunecă printre degete şi căzu.

Nu este de mirare că Bebe Leonardos fusese atât de ostilă!

După relatarea din revistă, Nick şi Bebe fuseseră cândva mediatizaţi pentru o legătură fierbinte care durase până ce Nick o părăsise pe Bebe pentru o stea a cinematografului francez- aceeaşi femeie care juca tenis cu pantofi cu tocuri înalte în seara aceea, la Harbor Springs...

Un râs isteric clocotea în inima lui Lauren. În vreme ce ea era în drum spre Missouri, el făcea amor cu amanta lui.

Cât timp ea stătuse lângă telefon zi şi noapte, toată săptămâna trecută, tricotându-i un pulover, el participase la un bal de caritate în Palm Springs, cu Ericka.

Simţi cum umilinţa îi aruncă un val care-i exploda prin corp, înecând-o. Umerii i se cutremurară în suspine convulsive, apoi îşi sprijini mâinile pe biroul lui Jim şi îşi îngropă obrajii în palme. Plângea pentru prostia ei, pentru iluziile spulberate şi visurile destrămate.

Ruşinea îi trimitea torente de lacrimi în ochi-făcuse dragoste cu un bărbat pe care îl cunoştea numai de patru zile-şi nici măcar nu-i ştia bine numele! Dacă nu ar fi avut puţin noroc, acum ar fi putut rămâne chiar însărcinată!

Își aminti mânia resimţită când auzise că mama lui l-a abandonat atunci când era copil şi începu să plângă mai tare.Ar fi trebuit să-l înece, mai bine!

— Lauren? se auzi vocea lui Jim. Lauren îşi ridică brusc capul printre suspine. Ce s-a întâmplat? întrebă el alarmat. Înghiţindu-şi necazul, încercă să-l privească.

Genele bogate erau presărate cu mărgăritare de lacrimi, iar ochii albaştri îi licăreau umeziţi.

— Credeam că… se opri să-şi tragă sufletul. Credeam că e doar un inginer care doreşte să-şi facă o afacere a lui, într-o zi. Iar el m-a lăsat să cred asta! izbucni ea în plâns. Aşa a făcut!

Mila din privirea lui Jim deveni insuportabilă pentru ea. Se ridică:

— Pot să ies de aici fără să fiu văzută de nimeni? Vreau să spun, au plecat toţi acasă?

— Da, dar nu poţi conduce în starea aceasta. Te conduc eu…

— Nu, spuse ea brusc. Sunt bine acum! Pot să conduc.

— Eşti sigură? Reuşi să-şi revină, dar glasul îi era tot tremurat.

— Absolut, am fost puţin şocată şi m-am simţit rănită doar. Jim făcu un semn indiferent spre dosar.

— Ai terminat cu dosarul?

— Nu l-am citit pe tot, spuse distrată. Jim luă revista de pe jos, o puse în dosar, îl închise şi îl întinse spre ea. Lauren îl luă cu un gest mecanic, apoi plecă.

Se gândea că va mai plânge când va ajunge la maşină, dar se abţinu.

Nu mai plânse nici pe parcursul celor trei ore pe care le petrecu citind dosarul. Nu mai rămăseseră lacrimi în inima ei. Lauren îşi parcă maşina în locul unde pe o tăbliţă scria: *Rezervat pentru angajaţii Sinco*. După cele citite în noaptea din ajun, numele Sinco căpătase o altă semnificaţie: *Sinclair Electronic Components*.

Firma luase fiinţă, conform datelor din The Wall Street Journal, în urmă cu doisprezece ani,

fondată de Matthew Sinclair şi nepotul său, Nick, într-un garaj din spatele restaurantului lui Tony.

Îşi parcă maşina, luă dosarul despre J.Nicholas Sinclair de pe bancheta de lângă şofer şi coborî. Nick îşi construise un imperiu financiar, iar acum îl păstra în viaţă angajând spioni la firmele concurente.

Evident, era la fel de lipsit de scrupule în tranzacţiile sale financiare, pe cât era de neloial în viaţa particulară, se gândi ea îngrozită.

Femeile din birou îi zâmbiră salutând-o, iar Lauren se simţea vinovată fiindcă avea de jucat un rol în distrugerea companiei la care ele erau angajate. Nu, nu era vorba să o distrugă, se corectă pe când îşi punea poşeta în sertar.

Dacă Sinco era capabilă să supravieţuiască, atunci cu siguranţă că va putea face faţă competitorilor şi contractelor acestora. Altminteri, trebuia să piară înainte de a-i distruge pe concurenţii cinstiţi, firme ca aceea a lui Philip Whithworth.

Se opri în faţa biroului lui Jim. El ştia că Sinco angaja spioni? Avea impresia că el nu ştie. Nu-l putea crede în stare de a accepta aşa ceva.

— Îţi mulţumesc că mi-ai permis să iau dosarul acasă, spuse ea intrând în biroul lui. Privirea lui se ridică de pe nişte rapoarte pe care le studia către faţa ei palidă şi gravă.

— Cum te simţi în dimineaţa aceasta? întrebă el calm. Lauren îşi puse mâinile în buzunarele adânci ale fustei.

— Mă simt jenată. Şi puţin prostită.

— Fără să intrăm în detalii jenante, poţi să-mi dai o idee despre ce ţi-a făcut Nick de te-a rănit astfel? Cu siguranţă că nu plângeai numai pentru că ai descoperit că este bogat şi că are succes?

Lauren simţi un pumnal în inimă amintindu-şi cât de disponibilă fusese contribuind la propria ei seducţie. Îi datora lui Jim o explicaţie pentru comportarea isterică de ieri şi vorbi cu un ton care mima indiferența:

— Fiindcă am crezut că nu e decât un simplu inginer i-am spus şi am făcut anumite lucruri de care mi-e ruşine să-mi amintesc acum.

— Înţeleg, spuse Jim, reflectând. Şi ce ai de gând să faci?

— Vreau să mă pun pe treabă şi să învăţ tot ce se poate învăţa, spuse ea cu sinceritate amară.

— Voiam să spun, ce vei face când te vei întâlni cu Nick?

— Nu vreau să-l mai văd vreodată, cât timp voi trăi! răspunse ea cu hotărâre.

Un zâmbet ascuns i se strecură pe buze lui Jim, dar îi vorbi solemn:

— Lauren, sâmbăta viitoare se dă o petrecere în restaurantul de deasupra clădirii *Global Industries*. Toți directorii executivi de la diferite

firme sunt invitaţi cu secretarele lor. Scopul acestei petreceri este acela de a ne reuni pe toţi aceia care am lucrat în clădiri separate în trecut, iar acum vom avea ocazia să ne cunoaştem. Vei avea posibilitatea să le cunoşti pe secretarele cu care vei colabora în viitor şi, de asemenea, pe şefii acestora. Nick este gazda.

— Dacă nu te superi, aş prefera să nu merg, spuse Lauren tăios.

— Ba mă supăr.

Era încercuită. Jim nu era genul de şef care să-i permită să amestece viaţa personală cu problemele de serviciu, o ştia prea bine.

Dacă îşi va pierde postul nu va şti niciodată dacă Nick plătea spioni la firma lui Philip Whithworth.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să dai ochii cu Nick, încercă Jim să o convingă. Nu ar fi mai bine să se întâmple sâmbătă, când vei fi pregătită pentru aşa ceva? Când văzu că Lauren tot mai ezită îi spuse decisiv: Vin să te iau la şapte şi jumătate.

CAPITOLUL 11

Lui Lauren îi tremurau mâinile când se ruja, după care îşi dădu cu fard de obraz.

Se uită la ceas; Jim urma să sosească peste cincisprezece minute. Merse către unul dintre dulapurile cu oglinzi, scoase de acolo o rochie

vaporoasă din șifon, aceea pe care o alesese în cursul zilei, după ce le încercase pe toate celelalte rochii de seară.

Acum, că ştia ce ticălos arogant şi lipsit de scrupule era Nick, spera că nu i se va mai părea tot atât de atrăgător.

Îşi trase fermoarul rochiei şi se încălţă cu nişte sandale aurii. Chiar şi în această situaţie, mândria ei zdruncinată îi cerea să arate strălucitoare în această seară.

Închise dulapul şi făcu un pas înapoi ca să-şi vadă imaginea completă în oglindă.

Valurile de șifon de culoarea piersicii îi cădeau în nuanţe pastelate pe şolduri, iar corsajul era făcut din fâşii încrucişate care-i acopereau sânii şi urcau pe piept, încheindu-se cu bretele subţiri care se legau la ceafă, lăsându-i braţele, umerii şi partea din spate complet descoperite.

Încercă să se simtă bine aşa cum arăta, dar nu putea. Nu se putea bucura de ţinuta deosebită când trebuia să se întâlnească cu bărbatul care o sedusese cu uşurinţă, apoi îi sugerase să-l sune ea dacă rămânea însărcinată; multimilionarul pe care ea îl invitase la prânz şi pe care îl asigurase că-şi poate permite să comande orice din meniu.

Ținând cont de cinismul lui Nick, era uimitor că nu o lăsase chiar să plătească masa, se gândi Lauren, căutând prin caseta cu bijuterii cerceii preţioşi care-i aparţinuseră mamei sale.

Se opri şi făcu o repetiţie mentală a felului cum avea să se poarte cu el în această seară. Din pricina celor întâmplate, Nick putea să se aştepte să o vadă furioasă şi dezamăgită, dar ea nu avea nici cea mai mică intenţie de a-l lăsa să vadă aşa ceva.

Va încerca să-l convingă că weekend-ul lor la Harbor Springs nu fusese altceva decât o escapadă nevinovată şi distractivă pentru ea, la fel cum era evident că fusese pentru el.

Cu niciun chip nu intenţiona să-l trateze cu răceală, fiindcă prin aceasta i-ar fi arătat că încă ţine la el şi că e supărată.

Nici dacă ar fi ucis-o nu ar fi reacţionat altfel decât cu prietenie şi detaşare-acelaşi gen de amiciţie pe care i-o arăta şi portarului sau paznicului de la firmă.

Asta urma să-l dezechilibreze, se hotărî Lauren, căutând încă cerceii mamei sale.

Dar unde puteau fi? se întrebă ea neliniştită. Nu se putea să-i fi pierdut-era întotdeauna foarte atentă cu ei. Era singura amintire de la mama ei.

Îi purtase la petrecerea de la Harbor Springs, îşi aminti… şi a doua zi la Cove. Iar în acea seară, în patul lui Nick, când el o sărutase pe ureche, el i-i scosese, fiindcă îi stăteau în cale… Cerceii mamei sale se aflau undeva prin patul amantei lui Nick! Lauren se sprijini de dulap, iar capul i se lăsă în jos de furie şi supărare.

Amanta lui Nick probabil că găsise cerceii de la mama ei. Se auzi soneria de la uşă, iar ea se îndreptă brusc. Trase adânc aer în piept şi coborî să deschidă.

Jim stătea în prag, iar înfăţişarea lui emana cu fiecare centimetru ţinuta unui director executiv în costum negru şi cravată.

— Intră, te rog, îl invită Lauren. El păşi în hol şi Lauren adăugă: Mă duc să-mi iau poşeta şi plecăm. Sau doreşti ceva de băut înainte? Văzând că nu primeşte niciun răspuns, se întoarse către el: S-a întâmplat ceva?

Jim o admira în întregime şi rămase uluit de părul ei de culoarea mierii, care i se revărsa în cascade pe umeri.

Se opri cu ochii asupra siluetei frumos conturate în rochia seducătoare de șifon, apoi se uită la picioarele lungi şi suple.

— Aparent, nimic, spuse el zâmbind.

— Vrei să bei ceva? repetă Lauren surprinsă, nicidecum insultată de aprecierea evident masculină.

— Eu nu, doar dacă vrei tu să-ţi faci puţin curaj înainte de a da ochii cu Nick.

Lauren dădu negativ din cap.

— Nu-mi trebuie curaj. Nu mai înseamnă nimic pentru mine.

Jim îi aruncă o privire amuzată şi o pofti în Jaguar-ul lui verde-închis.

— Înţeleg că vrei să-l convingi că nu mai ai interese romantice cu el, nu-i aşa?

Lauren avea sentimentul ciudat că Jim nu putea fi păcălit de aparenta ei indiferenţă-doar fusese martor când plângea în biroul său.

— Exact, recunoscu ea.

— În acest caz, spuse Jim schimbând viteza, lasă-mă să-ți dau un sfat dezinteresat.Ar fi bine să discuţi câteva minute despre petrecere, sau despre noua ta slujbă, apoi, cu un zâmbet deosebit de fermecător, să te scuzi şi să te îndrepţi spre altcineva-spre mine chiar, dacă voi fi prin preajma ta, ceea ce voi şi încerca.

Lauren se uită la el cu un zâmbet îndatoritor.

— Îţi mulţumesc, spuse. Se simţea mai calmă şi mai stăpână pe sine deja. Când uşile liftului se dădură în lături în restaurantul turnant de la etajul optzeci şi unu, Lauren privi mulţimea animată şi în jurul gâtului i se încolăci şarpele emoţiei, sufocând-o. Nick se afla şi el undeva, în sală.

La bar Jim comandă băuturile, iar Lauren se uita de jur-împrejur tocmai când un grup de oameni se deplasa în faţa ei.

Iată-l pe Nick…

Stătea în picioare, în partea opusă ei, avea părul pieptănat pe spate şi râdea cu cineva. Inima lui Lauren începu să o ia razna când privirea i se lipi de obrajii lui bronzaţi;

dezinvoltura şi eleganţa cu care îşi purta costumul impecabil croit, felul nonşalant cu care ţinea paharul în mână.

Observa fiecare detaliu dureros şi binecunoscut. Apoi o remarcă pe blonda seducătoare care îi zâmbea şi care îşi odihnea mâna pe braţul lui.

Lauren fu cuprinsă de deznădejde, iar prin vene parcă îi curgea acid. Era Ericka Moran, femeia pe care o văzuse în fotografie, lângă Nick. Rochia superbă, crem, pe care o purta, era aceea pe care i-o trimisese Nick la Harbor Springs...

Îşi mută repede privirea şi începu să vorbească în şoaptă cu Jim, dar văzu că muşchiul mandibulei lui pulsa când o văzu pe blonda frumoasă. Lauren îngheţă.

Pe chipul lui se citea aceeaşi dezamăgire şi mânie, aceeași dorinţă neajutorată-erau aceleaşi sentimente pe care le încercase Lauren cu câteva minute în urmă când se uitase la Nick.

Era evident, se gândi ea, că Jim era îndrăgostit de Ericka.

— Poftim paharul tău, spuse el în sfârşit. A sosit timpul să începem subtila noastră şaradă. O luă uşor de braţ, zâmbi şi se îndreptă în direcţia lui Nick şi a Erickăi.

Lauren se trase înapoi.

— Doar nu e nevoie să ne grăbim, nu? Dacă

Nick este gazda, e responsabilitatea lui să-i salute pe toţi invitaţii la petrecere. Jim ezită, apoi încuviinţă.

— Bine, să-i lăsăm pe ei să vină la noi.

În următoarea jumătate de oră, în vreme ce se plimbau printre oaspeţi, Lauren deveni din ce în ce mai convinsă de legătura dintre Jim şi Ericka şi i se părea evident că şeful ei dorea să-i facă geloşi atât pe Nick, cât şi pe Ericka.

De fiecare dată când Ericka privea în direcţia lor, Jim îi zâmbea lui Lauren sau îi spunea ceva amuzant.

Lauren coopera încercând să se distreze de minune-dar o făcea de dragul lui, nu pentru ea însăşi. În adâncul sfărâmat al inimii ei ştia că lui Nick nu-i păsa de ce face sau cu cine o face.

Ajunsese la cel de-al doilea pahar când, deodată, Jim îşi trecu braţul în jurul mijlocului ei. Fu atât de surprinsă, încât nici nu băgă de seamă strângerea mâinii lui.

— Grupul de acolo, spuse el zâmbind larg, este consiliul de directori-toţi bogaţi, pe drept cuvânt adevăraţi industriaşi. Cel din stânga este tatăl lui Ericka, Horace Moran. Familia lui Horace, îi explică el, se ocupă de petrol de generaţii.

— Cât de dezolant trebuie să fie pentru ei, glumi Lauren, apoi clipi spre el făcându-l să râdă. Jim îi aruncă o privire atenţionând-o, apoi continuă:

— Bărbatul de lângă el este Crawford Jones. Familia lui Crawford şi aceea a soţiei sale sunt de asemenea legate.

— Mă întreb de ce nu-i eliberează cineva, glumi iar Lauren.

— Fiindcă, începu o voce cunoscută din spatele ei, Crawford şi soţia lui sunt amândoi urâţi şi nimeni nu vrea să-i vadă alergând ca să sperie copilaşii.

Lauren tresări şi deveni ca un arc tensionat la auzul vocii baritonale a lui Nick, apoi făcu un efort şi se întoarse.

Datorită privirii sale amuzate care aştepta să-i surprindă reacţia, mândria ei se trezi şi o ajută. Deşi se dezintegrase în mii de bucăţi pe dinăuntru, reuşi să zâmbească şi dădu mâna cu el.

— Bună, Nick. Degetele lui îi strânseră mâna.

— Bună, Lauren, zâmbi el. Ea îşi retrase discret mâna, apoi zâmbi evaziv către Ericka, pe care Jim tocmai i-o prezenta.

— Toată seara ţi-am admirat rochia, Lauren, zise Ericka. E formidabilă.

— Mulţumesc. Fără să-l privească pe Nick, Lauren adăugă: Şi eu am observat-o pe a ta de când am păşit înăuntru. Se uită la Jim: Oh, iată-l pe domnul Simon. Toată seara a încercat să discute cu tine, Jim. Cu ultima fărâmă de stăpânire de sine, Lauren îl privi în ochii tăioşi

pe Nick şi-i spuse politicoasă: Ne scuzaţi, vă rog?

La scurt timp după aceea, Jim fu absorbit de o conversaţie cu un vicepreşedinte, iar Lauren încerca din răsputeri să pară spirituală şi încântătoare descurcându-se singură. Imediat fu înconjurată de un cerc mare de tineri admiratori, iar tot restul serii evită cât putu mai bine să se uite în direcţia lui Nick.

De două ori se întoarse şi-i întâlni ochii fixaţi asupră-i şi tot de atâtea ori trecu cu privirea nepăsătoare peste el, de parcă s-ar fi uitat la altcineva. Dar, după trei ore, tensiunea prezenţei lui deveni insuportabilă.

Avea nevoie de puţină izolare, de câteva minute de respiro din pricina prezenţei lui constante, îl căută pe Jim şi-l văzu la bar, vorbind cu un grup.

Aşteptă până ce se uită şi el spre ea, apoi îi făcu un semn discret cu capul spre uşa de sticlă care dădea pe terasa restaurantului. El dădu din cap şi îi dădu de înţeles că o va urma în curând.

Se întoarse şi ieşi în răcoarea primitoare a serii. Învăluită de întunericul de catifea se plimbă către un zid de înălţime potrivită, care împrejmuia restaurantul şi curtea interioară şi privi panorama strălucitoare a luminilor care se întindeau pe zeci de mile distanţă şi sub cele optzeci şi unu de etaje de sub ea.

Reuşise-se descurcase binişor în a-l trata pe

Nick cu o combinaţie perfectă de prietenie impersonală şi răceală zâmbitoare. Nu arătase indignare sau supărare fiindcă nu o sunase.

Probabil că fusese uimit de atitudinea ei, se gândi Lauren cu oboseală şi mulţumire de sine, apoi sorbi din pahar.

În spatele ei auzi uşile de sticlă alunecând de o parte şi de alta şi se consolă pentru pierderea clipelor de singurătate, atât de necesare, totuşi. Crezu că Jim venise să-i ţină companie.

— Cum mă descurc? întrebă ea, forţându-se să pară degajată prin tonul vocii.

— Te descurci minunat, se auzi vocea leneşă a lui Nick ironizând-o. Sunt pe jumătate convins că am devenit invizibil. Mâna lui Lauren tremură atât de tare, încât cuburile de gheaţă din pahar începuseră să zornăie.

Se întoarse uşor, încercând să-şi recapete cumpătul.

Trebuia să pară liniştită şi politicoasă, îşi aminti, ca şi când, cele petrecute între ei nu însemnaseră mai mult decât îşi închipuia el. Se uită cu capul sus, peste gulerul alb al cămăşii lui şi îi văzu ochii zâmbitori.

— E o petrecere reuşită, comentă ea.

— Ţi-a fost dor de mine? Lauren făcu ochii mari şi-l privi surprinsă, cu nevinovăţie.

— Am fost foarte ocupată. Nick se apropie de zid, îşi sprijini cotul de marginea acestuia şi o

studie în tăcere. Privea cum aerul îi vântura şuviţele de păr pe umerii dezgoliţi, apoi o privi direct în ochi.

— Deci, spuse el zâmbind, nu ţi-a fost deloc dor de mine?

— Am fost ocupată, repetă Lauren, dar mimica feţei ei schiţă un zâmbet ironic şi adăugă: De ce să-mi fi fost dor de tine? Nu eşti singurul bărbat disponibil şi doritor din statul Michigan.

Nick îşi ridică o sprânceană într-o expresie de bănuială suspicioasă.

— Vrei să spui că după ce ai făcut sex cu mine, te-ai hotărât că ţi-a plăcut şi că ai mai... ăă... adăugat câte ceva la experienţa ta? Doamne, Dumnezeule! Nici măcar nu-i păsa dacă s-a mai culcat cu alt bărbat.

— Acum, că ai avut şi alţi bărbaţi pe care să-i foloseşti ca elemente de comparaţie, pe mine la ce nivel mă plasezi? o tachină el.

— Această întrebare este bună pentru un adolescent, îi replică Lauren iritată.

— Ai dreptate. Hai să mergem. Sorbi ce mai avea în pahar, puse paharul pe una din mese, i-l luă pe al ei, apoi o luă de mână. Îşi trecu degetele printre ale ei, iar Lauren percepea fierbinţeala mâinii lui şi strânsoarea puternică, astfel încât nici nu-şi dădu seama când ajunseră în faţa unei uşi de la colţul clădirii.

Când Nick încercă să deschidă uşa, Lauren îşi

reveni în fire şi se trase înapoi.

— Nick, aş vrea să-ţi pun o întrebare şi vreau un răspuns sincer. El dădu din cap, iar ea spuse: Când am plecat de la Harbor Springs, ai avut intenţia să te mai vezi cu mine-vreau să spun, să ieşi cu mine undeva? Nick o privi fix.

— Nu. Lauren rămase încă sub impresia loviturii acelui singur cuvânt, când el întinse iar mâna să deschidă uşa.

— Unde mergem?

— La mine sau la tine, nu contează.

— De ce? întrebă ea cu încăpăţânare. Nick se întoarse către ea.

— Pentru o fată isteaţă, aceasta este o întrebare foarte prostească. Lauren simţi că ia foc.

— Eşti cel mai arogant, egoist...! se opri la timp ca să poată trage aer în piept şi continuă pe acelaşi ton: Nu suport sexul inutil, întâmplător, ba, mai mult, nu-i suport pe oamenii care pot face asta-oameni ca tine!

— Ţi-a plăcut de mine acum patru săptămâni, îi aminti el cu răceală. Lauren se înfierbântă, iar ochii îi scoteau flăcări.

— Acum patru săptămâni credeam că eşti deosebit, i-o trânti furioasă.Pe atunci nu ştiam că eşti un milionar licenţios şi un playboy care schimbă paturile la fel de des cum îşi schimbă hainele.Ai în tine tot ce dispreţuiesc la un

bărbat; eşti lipsit de principii, îţi place promiscuitatea şi eşti corupt până în măduva oaselor! Eşti necioplit şi egoist, iar dacă ştiam cine eşti cu adevărat, nu ţi-aş fi acordat nicio zi din viaţa mea!

Ochii lui Nick se opriră furtunoşi asupra tinerei înfierbântate şi frumoase care stătea în faţa lui şi-l privea dispreţuitor. Cu o vocea blândă şi insinuantă o atacă:

— Dar acum, că ştii cine sunt şi ce sunt, nu mai vrei să ai de-a face cu mine? Nu-i aşa?

— Corect, spuse Lauren printre dinţi. Şi o să…

Cu o mişcare rapidă o prinse de umeri, o trase spre el şi îşi lipi buzele de ale ei cu sălbăticie, sărutând-o pătimaş, cu inocenţă.

În clipa în care o atinse, fiecare fibră a fiinţei lui Lauren tânjea după senzaţiile incredibile pe care trupul lui, cu virilitatea întărită, le trimitea în străfundurile ei.

Îl luă de gât şi se lipi de pulpele lui.

Nick gemu şi îşi domoli sărutul, dar continuă să o devoreze cu nesaţ.

— Asta-i nebunie, murmură el, iar buzele îi frământau gura tot mai adânc şi mai poruncitor. Oricine ar putea veni să ne surprindă.

În acel moment îi dădu drumul, iar Lauren se sprijini pe balustrada din spatele ei.

— Vii? întrebă el. Ea clătină din cap.

— Nu, ţi-am spus…

— Scuteşte-mă cu lecţia ta de moralitate, i-o tăie scurt. Du-te şi găseşte-ţi un bărbat la fel de naiv ca şi tine, şi atunci veţi putea bâjbâi amândoi prin întuneric ca să învăţaţi ceva, dacă asta doreşti.

Ca o rană adâncă, tăiată fără să sângereze, câteva minute Lauren fu amuţită de durerea insuflată de cuvintele lui; simţea doar furie.

— Stai, spuse ea când el deschise uşa. Amanta sau prietena ta, sau orice ar fi Ericka pentru tine, are cerceii mamei mele. I-am lăsat în patul ei, în casa ei, cu iubitul ei. Poate să te aibă fericită-eu nu te vreau, dar vreau doar cerceii mamei.

Durerea începuse să-i pătrundă până în oase, intensificându-se cu fiecare moment, până ce şi în voce i se citea suferinţa.

— Vreau cerceii aceia înapoi…

Tavanul de deasupra capului lui Lauren era la fel de sumbru ca şi inima ei când rememora scena despărţirii de Nick.

O adusese pe Ericka la petrecere, dar voia să plece cu Lauren.

Măcar în această seară fusese sigură că o dorise mai mult decât pe Ericka.

Poate că fusese o proastă că nu plecase cu el.

Furioasă se răsuci pe burtă. Unde erau mândria şi respectul de sine? Cum de îi trecea prin cap să fi acceptat o legătură, cât de

trecătoare, cu un libertin neprincipial ca el?

Avea de gând să nu se mai gândească la el. Şi-l va scoate din minte.

Pentru totdeauna!

CAPITOLUL 12

Cu această hotărâre definitiv implantată în ea, Lauren se duse la birou luni şi se cufundă din toată inima în activitatea ei zilnică

.La prânz o altă secretară a invitat-o la un pahar cu câteva colege, după orele de program, la un local, iar Lauren primi invitaţia bucuroasă. Când se întoarse după masa de prânz telefonul de pe biroul ei suna. Puse poşeta pe masă şi privi peste umăr spre biroul gol al lui Jim, apoi răspunse.

— Domnişoara Danner? Era Weatherby. Vă rog să vă prezentaţi în biroul meu imediat.

— Nu avem mult timp la dispoziţie, aşa că voi fi scurt, îi spuse domnul Weatherby peste cinci minute când Lauren ajunsese la biroul lui.Ca să încep, va trebui totuşi să vă explic că informaţiile referitoare la cariera fiecărui angajat, menţionate în cererea de angajare, sunt introduse automat pe computerele de la *Global Industries*. Astfel, atunci când pentru un proiect sunt necesare anumite aptitudini specializate sau talente, biroul personal e anunţat şi se face o analiză a datelor pe computer. Azi dimineaţă

directorul de personal al firmei noastre a primit o cerere pentru o secretară experimentată şi foarte capabilă, care vorbeşte fluent italiana.

Dumneata ai fost selecţionată de computer. De fapt, alegerea dumitale a fost cea de-a doua. Prima este o doamnă pe numele Lucia Palermo care a mai lucrat la acest proiect înainte, dar acum este în concediu medical. Deci, în următoarele trei săptămâni, vei lucra în altă parte decât la locul obişnuit de muncă, în fiecare după-amiază. Îl voi anunţa pe domnul Williams de această transferare a dumitale când va reveni de la masă şi voi aranja ca o altă secretară să lucreze pentru dânsul în timpul când vei fi detaşată pentru proiect. Obiecţiile lui Lauren la această detaşare arbitrară se prăbuşiră fără posibilitatea de a fi exprimate.

— Dar încă încerc să învăţ mai multe despre noul meu loc de muncă, iar Jim-domnul Williams-nu va fi deloc mulţumit de…

— Domnul Williams nu are de ales, o întrerupse el rece. Nu cunosc exact numele proiectului care necesită fluenţă în limba italiană, dar ştiu că este foarte important şi confidenţial. Se ridică. Va trebui să vă prezentaţi imediat în biroul domnului Sinclair.

— Cum? tresări Lauren sărind în picioare neliniştită. Domnul Sinclair ştie că eu voi lucra cu dânsul? Weatherby o privi sfidător.

— Domnul Sinclair e momentan într-o şedinţă, iar secretara lui nu este de părere că ar trebui întrerupt pentru a discuta această substituţie minoră. O atmosferă de nerăbdare generală părea că pluteşte la cel de-al optzecilea etaj când Lauren ajunse pe culoarul cu mocheta moale, verde, care dădea chiar în biroul de primiri al lui Nick Sinclair.

— Mă numesc Lauren Danner, îi spuse ea fetei de la recepţie, o brunetă frumoasă.

Domnul Sinclair a solicitat o secretară bilingvă şi eu am fost trimisă de la personal. Tânără o privi peste umăr tocmai când se deschise uşa biroului lui Nick din care ieşiră şase bărbaţi.

— Îi spun domnului Sinclair că aţi venit, spuse ea politicos. Luă telefonul şi formă un număr. Puse mâna pe receptor şi îi zise lui Lauren: Intraţi. Domnul Sinclair vă aşteaptă. Nu, se gândi Lauren iritată, o aşteaptă pe Lucia Palermo.

Uşile înalte, din lemn de trandafir, ale biroului lui Nick erau uşor întredeschise, iar el stătea în faţa mesei de lucru, cu spatele la ea şi vorbea la telefon. Lauren îşi făcu curaj şi intră în încăperea imensă, cu mochetă crem. Apoi închise uşile.

— Exact, spuse Nick la telefon după o pauză. Sunaţi la biroul din Washington şi spuneţi-le echipelor de la noi că vreau să vină la Global din

Dallas în seara aceasta. Cu receptorul sprijinit între bărbie şi umăr luă un dosar de pe birou şi începu să-l citească. Îşi scosese haina, iar acum răsfoia paginile.

Lauren urmărea materialul alb al cămăşii mulându-se pe muşchii spatelui.

Simţi un fior amintindu-şi senzaţiile produse de corpul acela masculin, emanând virilitate, şi de pielea lui fierbinte şi bronzată sub palmele ei…

Îşi desprinse ochii de pe el şi încercă să alunge răspunsurile trădătoare ale instinctelor primare.La dreapta ei se găseau canapele moi care se reuneau în formă de, U" în jurul unei mese joase de sticlă.

Nick îngenunchease în acel loc să-i vadă glezna în seara când s-au cunoscut…

— Anunţaţi rafinăria din Oklahoma că s-ar putea să aibă şi ei nişte probleme, până se rezolvă situaţia, îi spuse el calm celui cu care vorbea la telefon. Urmă o scurtă pauză. Bine. Revino cu un telefon după ce te întâlnești cu echipa noastră la Dallas. Puse jos receptorul şi începu să citească din dosar. Lauren tocmai voia să-şi facă anunţată prezenţa, dar se opri. Nu prea putea să-i spună, Nick „şi refuza să se umilească spunându-i, domnule Sinclair”. Se apropie de biroul de lemn din trandafir şi spuse:

— Secretara ta mi-a spus că pot intra.

Nick se întoarse brusc. Ochii aceia verzi

deveniseră inexpresivi după ce azvârlise dosarul pe birou şi începuse să o privească stăruitor, cu mâinile în buzunarele de la pantaloni. Aşteptă să vină în faţa biroului, apoi spuse:

— Ţi-ai găsit un moment foarte nepotrivit pentru aţi cere scuze, Lauren. Trebuie să plec la o întâlnire de afaceri peste cinci minute.

Lauren aproape că se sufocă auzind presupunerea lui revoltătoare că ea i-ar fi datorat scuze lui, dar îi aruncă un zâmbet sfidător.

— Nu-mi place să-ţi rănesc orgoliul, dar să ştii că nu am venit pentru scuze. Domnul Weatherby mi-a spus personal să vin la tine.

— De ce? întrebă sec Nick.

— Ca să te ajut la un proiect special care necesită încă o secretară pentru următoarele trei săptămâni.

— Atunci îmi iroseşti timpul, o informă el înţepător. În primul rând că nu eşti destul de calificată sau experimentată ca să lucrezi la acest nivel. În al doilea rând, nu am nevoie de tine aici.

Sfidarea lui făcu din furia pe care Lauren o simţea un bulgăre care se mărea prin rostogolire şi nu se putu stăpâni să nu-i întoarcă vorbele.

— Perfect! spuse că radiind, apoi făcu un pas înapoi. Acum, fii te rog amabil şi sună-l pe domnul Weatherby ca să-i spui personal. Eu i-am

explicat deja motivele mele de a nu dori să colaborez cu tine, dar el a insistat să vin să vorbesc cu tine. Nick ridică furios interfonul.

— Fă-mi legătura cu Weatherby, ordonă el, apoi o privi pe Lauren. Şi ce „motive” i-ai invocat lui?

— I-am spus, minţi Lauren cu neruşinare, că eşti un desfrânat arogant şi parşiv, şi că mai bine mor decât să lucrez cu tine.

— I-ai spus asta lui Weatherby? întrebă el pe un ton scăzut, ameninţător.

Lauren continua să zâmbească.

— Mda.

— Şi el ce-a spus?

Nemaiputând suporta săgeţile de gheaţă pe care le trimiteau ochii lui, Lauren se prefăcu că-şi studiază manichiura.

— Oh, a zis că probabil o mulţime de femei cu care te-ai culcat au aceleaşi sentimente pentru tine, dar că ar trebui să pun loialitatea faţă de firmă mai presus de repulsia mea, evident de înţeles, față de tine.

— Lauren, spuse Nick suav, eşti concediată.

Pe dinăuntru, Lauren simţi un torent de furie, durere şi teamă, dar îşi păstră firea şi sângele rece. Cu o înclinare a capului spuse:

— Ştii, eram sigură că nici tu nu vei dori să lucrezi cu mine şi am încercat să-i explic lui Weatherby.

Se îndreptă spre uşă. Dar el s-a gândit că dacă vei afla că vorbesc două limbi străine, te vei răzgândi.

— Două limbi? îi aruncă el întrebarea dispreţuitor. Ea se întoarse cu faţa spre el.

— Oh, dar aşa este. Pot să-ţi spun ce cred despre tine într-o italiană perfectă. Văzu cum îi pulsau muşchii mandibulei şi adăugă pe un ton batjocoritor: Dar este mult mai reconfortant să-ţi spun în engleză: eşti un ticălos!

Smucind uşa, Lauren păşi peste prag în holul de la recepţie. Tocmai apăsa butonul la lift când simţi mâna lui Nick strângând-o de încheietură.

— Treci în biroul meu, scrâşni el printre dinţi.

— Ia-ţi mâna de pe mine! şopti ea furioasă.

— Sunt patru persoane care ne privesc, o avertiză el. Fie intri în biroul meu de bunăvoie, fie va trebui să te târăsc eu înăuntru sub ochii lor.

— Haide, încearcă! strigă ea imediat. Te voi da în judecată pentru atac şi-i voi cita pe toţi patru ca martori!

Pe neaşteptate, ameninţarea ei stârni amuzamentul şi admiraţia lui Nick.

— Ai cei mai frumoşi ochi albaştri. Când te înfurii…

— Scuteşte-mă! i-o trânti furioasă Lauren smucindu-şi mâna.

— Am scutit ceva, o tachină el cu subînțeles.

— Nu-mi vorbi mie astfel, nu mă interesează niciun centimetru din tine!

— Mică mincinoasă. Te interesează fiecare părticică din mine.

Ironia autoflatării pe care el o încerca îi tăie răsuflarea lui Lauren şi o făcu să piardă bătălia, înfrântă, se sprijini de peretele din marmură şi-l privi cu ochi rugători.

— Nick, te rog, dă-mi drumul.

— Nu pot. Fruntea i se încreţi în ceea ce se voia să fie o încruntare de uimire şi stupefacţie. De câte ori te văd, mi se pare că nu te pot lăsa.

— M-ai concediat!

— Te reangajez, zâmbi el. Lauren era prea tulburată de turbulenţa ultimelor minute ca să poată rezista zâmbetului devastator şi, mai presus de toate, avea nevoie de slujba aceasta.

Opunându-se totuşi, se dezlipi de perete şi îl însoţi în biroul secretarei prin care se trecea într-al lui.

— Mary, îi spuse el femeii între două vârste, ai cărei ochi acoperiţi de ochelari se ridicară imediat în direcţia lui, ea este Lauren Danner. Lauren va lucra la proiectul Rossi. Cât timp eu plec la masă instaleaz-o la biroul liber şi dă-i de tradus scrisoarea care a venit azi-dimineață de la Rossi. Se întoarse către Lauren cu un zâmbet intim în ochi: Când mă întorc vom avea ceva mai multe de discutat.

Mary Calllahan, după cum scria pe plăcuţa de pe biroul ei, nu părea prea entuziasmată de prezenta lui Lauren în biroul ei, la fel cum nici Lauren însăşi nu era.

— Eşti foarte tânără, domnişoară Danner, concluzionă Mary, iar ochii ei de un albastru-deschis o analizau pe Lauren de sus în jos.

— Îmbătrânesc repede, îi replică Lauren.

Neluând în seamă privirea pătrunzătoare a femeii, se aşează la birou, vizavi de Mary.La ora unu şi jumătate telefonul de pe biroul lui Mary sună, iar Lauren se ridică să răspundă.

— Mary? se auzi o voce de femeie instruită de la celălalt capăt.

— Nu, sunt Lauren Danner, răspunse ea cu tonul perfect al unei secretare. Domnişoara Callahan lipseşte momentan din birou. Puteţi să-mi lăsaţi mie mesajul?

— Oh, bună Lauren, spuse femeia pe un ton prietenos. Sunt Ericka Moran. Nu vreau să-l deranjez pe Nick, dar te rog pe tine să-i spui că sosesc de la New York cu ultimul zbor de mâine, bine? Spune-i că de la aeroport merg direct la Recess Club şi ne întâlnim acolo la ora şapte.

Uimirea lui Lauren că Ericka îşi amintea de ea era copleşită de resentimentul că trebuia să-i transmită lui Nick mesajele de la iubitele lui.

— Încă este la masă, dar îi transmit mesajul, promise ea scurt.

Puse jos receptorul, iar telefonul sună din nou. De această dată vocea era scăzută şi cu un accent sudic. Întrebă de, Nicky". Lauren strânse receptorul în mână atât de tare, încât începu să o doară braţul, dar spuse curtenitor:

— Îmi pare rău, nu este în birou. Pot să-i transmit ceva?

— Of, fir-ar să fie, se auzi vocea senzuală. Sunt Vicky. Nu mi-a spus dacă petrecerea de sâmbătă seara va fi una formală sau nu. Iar eu nu am nici cea mai vagă idee cu ce să mă îmbrac. Îl voi suna acasă diseară.

Aşa să faci! se gândi Lauren, aproape trântind telefonul. Până când Nick reveni de la masă, Lauren se calmase.

În următoarele trei săptămâni îşi promisese că se va comporta conform planului iniţial, adică îl va trata pe Nick cu politeţea şi prietenia pe care le-o acorda şi celorlalţi colegi.

Dacă urma să facă presiuni asupra ei, se va arăta amuzată, iar dacă avea să o agaseze această reacţie-atunci foarte bine! Interfonul de pe biroul ei sună.

Se auzi vocea masculină a lui Nick, iar tonul lui îi trimise un fior prin corp şi se abţinu să nu se cutremure.

— Lauren, vrei să vii, te rog? Era, desigur, pregătit să poarte acea, discuţie lungă".

Lauren luă notiţa cu mesajele pentru el şi intră

în biroul său.

— Da? spuse ea ridicându-şi sprâncenele fine, în semn de întrebare.

Nick stătea pe marginea biroului său, cu braţele încrucişate la piept.

— Intră, spuse calm.

Lauren îi admira postura liniştită şi ochii aceia care o priveau leneşi, mângâietori. Păşi înainte, dar se opri la o distanţă apreciabilă de el.

Nick zise:

— Nu eşti destul de aproape.

— Este mai mult decât aproape. Ochii îi străluceau amuzaţi, iar tonul pe care îi vorbea devenise grav.

— Trebuie să rezolvăm câteva chestiuni personale între noi doi. Ce-ar fi să o facem în seara aceasta la cină? sugeră el. Lauren refuză politicos minţind doar pe jumătate.

— Îmi pare rău, am deja o întâlnire.

— Bine, atunci mâine seară? întrebă el întinzând mâna spre ea. Lauren îi lipi de palmă mesajele scrise pe bilet.

— Ai deja o întâlnire, domnişoara Moran, la ora şapte, la Recess Club.

Nick nu dădu importanţă informaţiei.

— Miercuri plec în Italia…

— Călătorie plăcută, îl întrerupse Lauren.

— Mă voi întoarse sâmbătă, continuă el nerăbdător. O să mergem…

— Îmi pare rău, zise Lauren zâmbind amuzată fiindcă avea de gând să-i strice cheful. Sâmbătă sunt ocupată, ca şi tine. Vicky te-a sunat ca să afle dacă petrecerea de sâmbătă seară este sau nu formală. Apoi văzându-l într-adevăr încruntat, adăugă zâmbind pătimaş: îţi spune Nicky. Cred că e adorabil-Vicky şi Nicky.

— O să contramandez întâlnirea, spuse Nick dur.

— Dar eu nu o voi contramanda pe a mea. Acum, mai doreşti şi altceva?

— Da, la dracul, mai vreau ceva. Te-am făcut să suferi şi regret…

— Îţi accept scuzele, spuse Lauren ironic. Oricum, pagubele le-a suferit doar mândria mea. Nick o privea printre gene.

— Lauren, încerc să-mi cer scuze, fiindcă…

— Deja ţi le-ai cerut, îl întrerupse Lauren.

— Fiindcă vreau să-o luăm de la început, încheie el cu încăpăţânare. După o scurtă pauză continuă: Pentru binele nostru va trebui să fim discreţi pentru a evita bârfele la firmă, dar cred că, dacă suntem îndeajuns de precauţi când ne aflăm împreună, se va putea.

Furia şi nu plăcerea înroşi obrajii lui Lauren, dar tonul ei exprima uimire.

— Ce se va putea? Să avem o legătură firavă?

— Lauren, o ameninţă Nick, te doresc şi ştiu că şi tu mă vrei. Mai ştiu că eşti supărată pe mine

pentru că te-am iniţiat sexual şi apoi am…

— Oh, dar nu sunt! protestă ea cu candoare. Nu aş da noaptea aceea pentru nimic pe lume. Făcu precaută un pas înapoi şi adăugă: De fapt, m-am hotărât deja că, atunci când voi avea o fată de vârsta mea, te voi suna. Dacă vei mai fi şi atunci, activ", o voi trimite la tine ca să o…

Un pas nu era îndeajuns. Nick se aplecă înainte, o luă de mână şi o trase între picioarele lui, iar pulpele lui puternice o strânseră peste coapse. Scotea flăcări pe ochi şi o privea ameninţător şi pătimaş în acelaşi timp.

— Frumoasă şi încăpăţânată… îşi coborî capul, iar buzele îi înghiţiră gura cu o foame devastatoare şi cu insistenţă.

Lauren îşi încleşta dinţii rezistând patimii sărutului. Cu un efort fizic suprem îşi răsuci faţa.

— Fir-ar al naibii, opreşte-te! strigă ea răguşit, apoi îşi lipi obrazul de pieptul său.

Strânsoarea din jurul umerilor ei slăbi puţin, iar când i se adresă din nou, se vedea că era foarte tulburat.

— Dacă aş putea să mă opresc, aş face-o! îşi trecu degetele prin părul ei, apoi îi luă obrajii între palme şi o forţă să-l privească. După ce ai plecat de la Harbor Springs m-am tot gândit la tine. Astăzi la prânz nu mă puteam concentra la nimic decât la tine. Nu pot să mă opresc. Confesiunea lui zdruncină rezistența lui Lauren

seducând-o şi ademenind-o într-un fel în care nicio sărutare nu ar fi făcut-o.

Nick deveni conştient de capitularea ei prin tremurul uşor al buzelor.

Se avântă spre ele cu ochi flămânzi şi însetaţi, apoi îşi coborî capul.

— Acesta e proiectul, foarte important şi confidenţial" care necesita prezenţa lui Lauren aici? Jim întrerupse sărutul înfocat, iar capetele lor se îndepărtară ca fulgerele. Priviră amândoi spre biroul lui Mary unde Jim stătea în pragul uşii de legătură.

Lauren se desprinse din braţele lui Nick, iar Jim intră în birou.

— Pentru Lauren situaţia a devenit complicată, i se adresă el lui Nick. În primul rând, mi-e teamă că Mary a fost martoră la o parte din această scenă şi, de vreme ce îţi este devotată, va da probabil vina pe Lauren.

Lauren îl privi îngrozită gândindu-se că Mary ar fi putut vedea ce se întâmplase, dar şocul veni la următoarea informaţie adusă de Jim.

— În al doilea rând, minţi el, întâlnirea pe care doreşti ca Lauren să o contramandeze sâmbătă este cu mine, întâmplător. Şi fiindcă sunt un vechi şi apropiat prieten de-al tău, având în vedere că sunt şapte seri într-o săptămână, nu cred că e corect din partea ta să încerci să-mi strici seara.

Nick privi enervat, dar Jim continuă imperturbabil:

— De vreme ce amândoi îi facem curte lui Lauren, cred că ar trebui să stabilim nişte reguli de bază. Acum, ea este disponibilă şi la birou sau nu? Pot foarte curtenitor să iau şi eu parte la…

Lauren îşi recapătă până la urmă graiul.

— Refuz să ascult inepțiile acestea! exclamă ea şi se îndreptă spre biroul lui Mary.

Jim se dădu la o parte din cale, dar îşi păstră zâmbetul sardonic pentru Nick.

— Deci, cum spuneam, Nick, sunt perfect dispus să…

— Sper din toată inima, îl întrerupse Nick, că ai un motiv plauzibil pentru această vizită neprogramată în biroul meu. Jim chicoti.

— De fapt, am unul. Curtis a sunat cât timp eu am fost la masă. Cred că ar vrea să discutaţi despre o afacere…

Lauren ieşise deja şi reuşi să audă numele.

Curtis. Palmele începură să-i transpire. Curtis era unul dintre cele şase nume pe care Philip Whithworth i le dăduse ca să fie atentă când le va auzi.

Curtis vrea să discute despre o afacere.

Se cufundă în fotoliu şi simţea cum sângele îi pulsează în urechi. Făcu un efort să surprindă cât mai mult din conversaţia din birou, dar vocilor celor doi erau acum imperceptibile, iar

ţăcănitul maşinii de scris a lui Mary făcea totul imposibil. Curtis putea fi numele de familie al cuiva. Michael Curtis fusese un nume pe care Philip i-l dăduse, dar Jim nu spusese decât, Curtis". Lauren căută în agenda telefonică a firmei *Global Industries.*

Pe listă însă erau două persoane cu numele de Curtis-poate că era vorba despre unul dintre cei doi. Nu-i venea să creadă că Jim ar fi fost intermediarul spionului a cărui trădare devasta compania lui Philip. Nu putea fi Jim.

— Dacă nu ai nimic de lucru, se auzi vocea glacială a lui Mary Callahan, pot să-ţi dau bucuroasă din ce am eu de făcut. Lauren roşi şi se puse pe treabă.

Nick avea şedinţe până la sfârşitul zilei, iar la cinci Lauren răsuflă uşurată. Coborând la etajul unde se afla Sinco se auziră voci agitate şi sertare închizându-se care anunţau încheierea unei zile de muncă.

Lauren le saluta absentă pe colegele care îi amintiseră că o aşteptau la local. Îşi mută privirea asupra lui Jim care venea spre biroul ei.

— Vrei să stăm de vorbă? o întrebă el aplecându-şi capul spre ea. Ei? o tachină după ce Lauren se aşează pe fotoliul din piele la biroul său. Haide, am trecut deja de punctul unde s-ar cuveni să păstrăm un aer de formalitate între noi.

Lauren îşi dădu nervoasă capul pe spate.

— Ce te-a făcut să stai acolo şi... să asculţi totul? De ce ai spus acele lucruri despre noi- adică despre tine şi despre mine? Jim se sprijini pe spătarul fotoliului şi schiţă un zâmbet.

— Când am venit de la masă şi am aflat că i-ai fost dată lui Nick să lucrezi la proiect am urcat să mă asigur că eşti bine. Mary mi-a spus că tocmai intraseşi în biroul lui Nick, aşa că am deschis uşa să văd dacă nu ai nevoie de un salvator. Iar tu zâmbeai angelic când îi dădeai mesajele de la celelalte femei, apoi i-ai refuzat oferta unei, legături". Sprijinindu-şi capul pe tetieră, Jim închise ochii şi zâmbi iar. Oh, Lauren, ai fost minunată! Tocmai voiam să plec când te-am văzut cum îl împingi pe drumul tău spunându-i că-l vei chema când vei avea o fiică, pentru ca să o poată... iniţia, după cum îmi imaginez că te-a iniţiat şi pe tine? Deschise un ochi, văzu obrajii îmbujoraţi ai lui Lauren şi făcu un semn cu mâna prin aer. Oricum, păreai să rezişti destul de bine avansurilor insistente ale lui Nick.Mă hotărâsem să ies, când Nick a făcut presiuni asupra ta spunându-ţi că nu se poate concentra din pricina ta. Tu ai înghiţit momeala şi ai început să te prăbuşeşti, aşa că am intrat ca să-ţi dau timp să-ţi revii.

— De ce? insistă Lauren.

Jim ezită câteva clipe.

— Cred că motivul este acela de a te fi văzut plângând din cauza lui şi fiindcă nu vreau să suferi. Mai întâi că, dacă vei suferi, îţi vei da demisia, iar mie a cam început să-mi placă să te ştiu în preajma mea. Ochii lui căprui deveniră calzi şi admirativi aşa cum o privea. Nu numai că eşti teribil de atrăgătoare, domnişoară, dar eşti spirituală, inteligentă, îndărătnică, dar şi capabilă.

Lauren primi complimentul cu un surâs, dar nu voi să renunţe la firul explicaţiilor. Jim îi spusese de ce intervenise, dar nu dădea motivul real pentru care voia ca Nick să ştie că între ei doi este ceva.

— Şi, începu ea cu hotărâre, dacă Nick crede că tu eşti interesat de mine, voi deveni o provocare mai interesantă. Dacă va fi aşa, înseamnă că va petrece mai mult timp şi efort urmărindu-mă, nu crezi? înainte ca Jim să-i răspundă, Lauren continuă pe acelaşi ton: Iar dacă va fi preocupat să-mi facă curte, nu va mai avea mult timp pentru Ericka Moran, corect? Jim o privi încruntat.

— Nick, Ericka şi cu mine am fost colegi de facultate. Suntem prieteni de ani de zile.

— Prieteni apropiaţi? îl provocă Lauren. Jim îi aruncă o privire piezişă, apoi dădu din umeri.

— Ericka a fost logodită cu mine, dar asta s-a întâmplat demult. Zâmbi hoţeşte. Poate că ar

trebui să fac exact ce i-am spus lui Nick că voi face, adică să-ţi fac şi eu curte.

Lauren zâmbi:

— Am impresia că eşti la fel de cinic ca şi el. Jim păru atât de necăjit, încât trebui să adauge: Ei, tu eşti-oricum foarte atrăgător şi aşa.

— Mulţumesc, zise el sec.

— Tu şi Nick aţi fost fraţi de cruce? întrebă ea dorindu-şi să afle mai multe despre Nick.

— Nu, Nick era la facultate cu o bursă. Nu-şi putea permite să aparţină frăţiei mele. Să nu-ţi pară rău pentru el, prostuţo. Nu avea bani, dar avea minte-este un inginer strălucit. El avea şi fetele, inclusiv pe cele la care tânjeam şi eu.

— Nu-l compătimeam, negă Lauren ridicându-se să plece.

— Apropo, o opri Jim, am vorbit cu Mary şi i-am spus clar cine a fost sedus de către celălalt, acum câteva săptămâni. Lauren răsuflă uşurată.

— Aş fi vrut să nu ştie…

— Ba să-mi mulţumeşti că am făcut asta. Mary a lucrat pentru bunicul lui Nick de când acesta era mic copil. Îi este deosebit de loială şi pe deasupra e şi o moralistă înverşunată care le urăşte pe toate fetele care se ţin după Nick. Ţi-ar fi făcut viaţa un iad.

— Dacă e atât de moralistă pe cât pare, spuse Lauren revoltată, nu-mi imaginez cum poate lucra pentru Nick. Jim îi făcu cu ochiul.

— Nick şi cu mine suntem favoriţii ei. Este convinsă că amândoi suntem în afară de orice păcate. Lauren se opri în prag şi spuse:

— Jim, numai pentru mine ai venit sus? Vreau să spun, ai inventat scuza aceea cu Curtis pe moment? Jim o privi cu curiozitate.

— Nu, era adevărat ce i-am spus. Dar am folosit totul drept scuză. Începu să râdă şi deschise servieta în care puse nişte documente. După cum m-a informat Nick imediat după plecarea ta, problema cu Curtis nu era îndeajuns de urgentă ca să-mi justifice întreruperea din biroul lui. De ce întrebi despre Curtis? adăugă el.

Lui Lauren în îngheţă sângele în vene. Păruse prea transparentă şi întrebarea fusese prea directă.

— Fără motiv, întrebam doar. Jim îşi luă servieta.

— Haide să te conduc.

Traversară împreună holul de marmură, iar Jim deschise una din uşile masive din sticlă invitând-o mai întâi pe ea să iasă. Primul lucru pe care-l văzu în lumina strălucitoare a soarelui fu o limuzină lungă, argintie, care îl aştepta la colţ pe Nick care tocmai ieşise înaintea lor.

Atunci când Nick se urcă pe bancheta din spate, aruncă o privire spre clădire şi-i văzu. Privirea i se opri pe Jim, apoi o fixă pe Lauren.

Ochii lui verzui zâmbiră tandru şi în ei Lauren

citi o promisiune-şi un avertisment; mâine nu va fi aşa de uşor de refuzat.

— Unde mergem, domnule Sinclair? întrebă şoferul când văzu că Nick se instalase pe bancheta din spate a luxosului automobil.

— La aeroportul Metro.

Întoarse capul şi o văzu pe Lauren traversând bulevardul larg însoţită de Jim. Cu vădită admiraţie de expert îi urmărea legănarea uşoară a şoldurilor. Grija cu care se mişca avea o nuanţă de siguranţă de sine şi mândrie.

Şoferul văzu că traficul se mai rărise şi, prinzând momentul, porni limuzina printre maşinile grăbite care săgetau strada.

Acum, că se gândea mai profund, Nick îşi dădea seama că totul îi plăcea la Lauren.La vremea când o cunoscuse îl amuzase teribil, îl înfuriase, apoi îl excitase sexual.

Era plină de veselie şi senzualitate, bunătate şi sfidare, toate învelite într-un ambalaj desăvârşit şi-apetisant. Făcându-se comod pe banchetă, Nick aprecie genul de legătură pe care intenţiona să o aibă cu ea.

Era o nebunie să se implice cu una dintre angajatele sale; dacă ar fi ştiut ce avea să se întâmple, i-ar fi găsit o slujbă la companiile unuia dintre prietenii lui. Acum, însă, era prea târziu. O dorea.

O dorise încă din prima noapte, când îi dăduse

paharul cu tonic şi constatase transformarea acelei adolescente răvăşite în urma căzăturii într-o femeie deosebit de frumoasă.

Nick zâmbi, amintindu-şi expresia de pe chipul ei când văzuse că îl şocase. Îi anticipase surprinderea şi se bucurase de acele momente cu puţină răutate.

În acea noapte se hotărâse să o ţină la distanţă. Era prea tânără pentru el... nu-i plăcuse inexplicabila explozie de dorinţă pe care o resimţise când ea îl avertizase că, dacă, Pantoful" i se va potrivi, avea de gând să-l transforme într-un broscoi frumos.

Dacă dorinţa nu ar fi învins raţiunea când o dusese la Tony să ia prânzul, nu ar fi invitat-o niciodată la Harbor Springs. Dar o dusese acolo.

Iar ea fusese virgină...

Conştiinţa lui Nick îl dojenea, iar el oftă enervat. Ce naiba, dacă nu ar fi făcut dragoste cu ea, ar fi făcut-o un alt bărbat şi încă destul de curând. Jim Williams o dorea şi el.

La fel alţi câţiva zeci de bărbaţi, se gândi el, amintindu-şi felul admirativ şi calculat în care câţiva din directorii lui executivi o priviseră la petrecerea de sâmbătă.

Nick avu în faţa ochilor imaginea lui Lauren stând afară, pe balcon, în acea seară., Acum patru săptămâni credeam că eşti deosebit!" îi trântise ea replica, arătând ca un înger înfuriat.,

Acum patru săptămâni nu ştiam că eşti neprincipial, desfrânat şi corupt moral! „., Cu siguranţă că ştia să se exprime”, se gândi el dezamăgit. Fiecare instinct de-al lut îl avertiza că o legătură cu Lauren i-ar complica viaţa. Deja o avea sub piele.

Ar fi trebuit să rămână la hotărârea de a evita, orice alt contact cu ea, aceea pe care o luase când o trimisese acasă de la Harbor Springs.

Trebuia să fi rămas consecvent, iar dacă nu o vedea la petrecerea de sâmbătă, atât de sexy şi de strălucitoare în rochia aceea provocatoare, ar fi reuşit.

Şi ea îl dorise în acea seară, deşi negase. Iar astăzi, la birou, iarăşi îl dorea.

Unul dintre primele lucruri pe care avea de gând să o înveţe pe această încântătoare şi exasperantă frumoasă era acela de a-şi accepta propriile-i porniri sexuale şi să-şi recunoască dorinţele. Apoi avea de gând să-i scalde simţurile în cele mai plăcute senzaţii pe care un bărbat putea să i le ofere unei femei în pat.

O va învăţa cum să-l satisfacă şi ea pe el. Îşi aminti stângăcia cu care încercase asta când făcuseră dragoste în Harbor Springs şi simţi o învolburare a sângelui în regiunea dintre pulpe. Efectul pe care îl avea această femeie asupra lui era uimitor, incredibil, se gândi el, apoi îşi schimbă poziţia.

Ce dacă nu va putea face faţă emoţional unei legături? Ce dacă despărţirea urma să o sfâşie? Nu voia să-i facă niciun rău. Nick se aplecă şi deschise servieta scoţând contractul pentru cumpărarea de teren pe care era pe cale să o negocieze cu cei doi oameni de afaceri pe care îi lua de la aeroport.

Era prea târziu să-şi facă probleme pentru posibilele consecinţe; o dorea cu prea multă patimă -iar ea îl dorea la rândul ei.

CAPITOLUL 13

A doua zi, la ora unu după-amiază, Lauren urcă la etajul optzeci, iar Mary o informă că domnul Sinclair dorea să vorbească imediat cu ea. Învingându-şi hotărâtă tensiunea nervoasă, Lauren îşi aranja părul prins într-o coadă la spate şi intră în biroul lui.

— Voiai să mă vezi? întrebă ea politicos.

Nick închise dosarul pe care îl citea, îl puse pe birou, se sprijini pe spătarul fotoliului şi o privi atent.

— În ziua când am plecat la Harbor Springs purtai părul ridicat aşa în sus, spuse el cu o voce seducătoare şi coborâtă la maximum. Îmi place.

— În acest caz, zise Lauren o să-l port liber de-acum încolo.

— Deci aşa vei juca de acum încolo, nu-i aşa? zâmbi el.

— Ce să joc?

— Jocul acesta pe care l-am început ieri.

— Eu nu-ţi joc jocul, spuse ea cu hotărâre. Iar pentru această slăbiciune se dispreţuia.

Nick observase tulburarea ei cu satisfacţie şi făcu un semn cu capul spre scaunul din faţa lui.

— Ia loc. Tocmai voiam să revizuiesc un dosar pe care l-am primit. Bucuroasă că putea începe să facă ceva, Lauren se aşează, dar respiraţia i se tăie când el deschise dosarul.

Pe copertă era o ştampilă pe care scria: Confidenţial-Dosar de personal, iar înăuntru era o etichetă pe care scria: Lauren E.Danner/angajat No.98753.

Obrajii ei prinseră o tentă arămie, iar Lauren îşi aminti intenţionatele greşeli făcute la teste, apoi de preferinţele menţionate pentru postul dorit. Nick va vedea şi…

— Hmmm, zise el, Lauren Elizabeth Danner. Elizabeth este un nume frumos, la fel este şi Lauren. Ţi se potrivesc. Neputând suporta chinuitoarele complimente pe care i le făcea, Lauren spuse provocator:

— Am primit prenumele celor două mătuşi ale mele, domnişoare bătrâne amândouă. Una avea strabism, iar cealaltă avea negi.

Nick nu luă în seamă răspunsul în doi peri şi continuă, citind cu glas tare:

— Culoarea ochilor, albastru. O privi peste

marginea dosarului cu insistenţă şi cu intimitate. Sunt categoric albaştri. Un bărbat s-ar putea pierde cu totul în ochii aceştia ai tăi-sunt nemaipomeniţi.

— Ochiul meu drept se dădea peste cap dacă nu purtam ochelarii, îl informă ea voioasă.Au trebuit să mi-l opereze.

— O fetiţă cu ochi albaştri care se rostogolesc şi cu ochelari pe nas, reflectă el surâzător. Cred că erai drăguţă.

— Păream un copil studios, nu drăguţ.

Nick strânse din buze de parcă ştia exact ce încerca ea să facă. Se întoarse către cererea ei, iar Lauren văzu cât de atent o citeşte, privirea oprindu-i-se la sfârşitul paginii unde ea scrisese preferinţele ei pentru post. Remarcă exact clipa în care citise prima preferinţă.

— Ce dra…! exclamă el uimit, apoi izbucnind în râs. Weatherby şi cu mine va trebui să fim atenţi. Care din cele două posturi ale noastre te tentează mai mult?

— Niciunul, spuse Lauren scurt. Am scris aşa fiindcă pe drum spre interviul la Sinco m-am hotărât că nu mai vreau să lucrez aici deloc.

— Deci, intenţionat ai făcut greşeli la teste, nu?

— Exact.

— Lauren… începu el pe un ton seducător care o puse imediat în gardă.

— Am avut şi eu dubioasa plăcere să citesc

dosarul tău, i-o tăie scurt Lauren. Acela de la relaţii cu publicul, îi explică ea fiindcă părea uimit. Ştiu totul despre Bebe Leonardos şi despre starul de cinema francez. Am văzut chiar poza ta făcută cu Ericka Moran în ziua după ce m-ai gonit deoarece, un partener de afaceri" venea la tine.

— Şi, continuă el pe un ton echilibrat, te-ai simţit rănită.

— Eram dezgustată, replică Lauren refuzând să recunoască angoasa prin care trecuse. Se stăpâni şi spuse pe acelaşi ton calm: Acum, dacă vrei, putem să trecem la treabă?

Peste câteva minute Nick fu chemat la o şedinţă care dură tot restul după-amiezei, aşa că Lauren fusese lăsată în pace.

O pace care era tulburată de privirile frecvente ale lui Mary Callahan.

La ora zece, a doua zi de dimineaţă, Jim părea grăbit şi veni la biroul lui Lauren.

— Tocmai m-a sunat Nick. Vrea să urci imediat şi are nevoie de tine tot restul zilei. Oftă şi făcu un gest spre raportul pe care îl scria pentru el. Du-te, termin eu raportul.

Când Lauren urcă, Mary era plecată, iar Nick stătea la biroul său cu haina costumului dezbrăcată, fără cravată şi se concentra asupra celor ce scria.

Mânecile cămăşii erau suflecate pe braţele

bronzate, iar gulerul îi era desfăcut.

Lauren se opri cu privirea pe linia gâtului. Îşi aminti că, nu cu mult timp în urmă, îşi lipise buzele de vena aceea unde pulsa sângele…

Îi admiră părul tuns îngrijit, apoi coborî pe unghiurile regulate ale bărbiei şi obrajilor. Era bărbatul cel mai atrăgător şi cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată, se gândea ea cu o umbră de regret şi de dorinţă. Dar, când vorbi, reuşi să-şi păstreze tonul distant şi degajat.

— Jim spunea că ai nevoie de mine imediat. Pentru ce m-ai chemat? Nick o privi şi începu să surâdă.

— Acum apare o întrebare, o tachina el. Lauren nu-i luă în seamă insinuările sexuale.

— Am înţeles că ai o sarcină urgentă pentru mine.

— Am.

— Şi care ar fi aceasta?

— Vreau să te duci la cafenea şi să-mi cumperi ceva de mâncare.

— Asta… se înecă Lauren Asta era ideea ta despre urgenţă?

— Este foarte urgentă, răspunse Nick imperturbabil. Din întâmplare mor de foame.

Lauren strânse din pumni.

— Pentru tine poate că nu sunt altceva decât un obiect frivol şi amuzant al fanteziilor tale sexuale, dar la mine la birou am multă treabă,

iar Jim are nevoie de mine.

— Eu am nevoie de tine, iubito. Sunt aici de când…

— Cum îndrăzneşti să-mi spui mie iubito! sări ea înfuriată la apelativul familiar cu care i se adresase.

— De ce nu? glumi el luminându-se la faţă. Eşti dulce.

— Nu ţi se va mai părea la fel dacă-mi mai spui încă o dată iubito, îi promise Lauren. Nick îşi împreună genele când văzu cum i se vorbise, iar Lauren trebui să-şi aducă aminte că era totuşi şeful ei. Ei bine! Ce mănânci la micul dejun?

— Secretare nervoase, o ironiză el. Lauren merse către biroul ei temporar şi văzu că Mary sosise.

— Nu ai nevoie de bani, Lauren, îi spuse aceasta, avem un cont al nostru la cafenea.

Două lucruri o şocară pe Lauren; primul era că Mary îi spusese Lauren în loc de glacialul ei, domnişoară Danner".Al doilea era că îi zâmbise-şi ce zâmbet! Părea că radia toată, iar faţa îi era luminată şi trăsăturile parcă i se mai îndulciseră într-o înfăţişare care o făcea adorabilă.

Lauren îi răspunse cu acelaşi zâmbet contagios.

— Ce mănâncă dimineaţa? oftă ea.

— Secretare nervoase, îi făcu Mary cu ochiul. Parcă percepând supărarea ei de a fi trimisă cu o

sarcină atât de nesemnificativă, Nick îi mulţumi pentru chiflele aduse şi insistă să-i servească o cană de cafea.

— Mi-o pregătesc singură, dar, oricum, mulţumesc, spuse Lauren serioasă. Spre neliniştea ei, Nick veni la bar şi se aplecă peste el privind-o cum îşi turna lapte şi zahăr. Când întinse mâna să-şi ia cana, Nick o apucă de încheietură.

— Lauren, şopti el, îmi cer scuze că te-am făcut să suferi. Crede-mă, nu am avut această intenţie.

— Nu este nevoie să te tot scuzi, replică ea trăgându-şi încet mâna. Hai să uităm pur şi simplu de toată povestea. Luă cana şi merse către biroul ei.

— Apropo, spuse el, diseară plec în Italia. Începând de luni voi avea nevoie de tine aici dimineţile.

— Pentru cât timp? întrebă Lauren uimită.

— Pentru cât timp îmi va lua să câştig jocul acesta al nostru, zâmbi el.

Cu aceste cuvinte, mănuşa fusese aruncată, iar bătălia dorinţelor o epuiza pe Lauren. De-abia reuşise să pună pe birou cana de cafea, când Nick o chemă la interfon şi o rugă să vină la el ca să-i dicteze o scrisoare către Rossi, inventatorul italian.

— Poţi să-ţi aduci şi cafeaua, o invită el. În mijlocul rafalelor cu care îi dicta scrisoarea

spuse încet, fără pauze:

— Când se revarsă soarele peste părul tău, străluceşte ca aurul curat, apoi continuă dictarea. Lauren care din greşeală scrisese complimentul pe hârtie, îl privi ucigător iar el chicoti. La ora unu o invită să ia parte la o şedinţă în biroul său unde trebuia să ia notiţe.

În mijlocul şedinţei, când Lauren îl privi, surprinse cu uimire că ochii lui erau aţintiţi asupra picioarelor ei.

Simţi că ia foc şi-şi schimbă poziţia picior peste picior de până atunci. Nick o privi în ochi şi surâse ademenitor.

Când se încheie şedinţa, Lauren se ridică să iasă, dar Nick o opri.

— Ai terminat de dactilografiat scrisoarea tradusă în italiană, cu întrebările acelea, astfel încât Rossi să înţeleagă ce mă interesează? o privi zâmbitor, parcă cerându-i scuze, apoi adăugă: Nu-mi place să te zoresc, iubito, dar va trebui să o iau cu mine la Casano.

De ce, se întreba Lauren suspicioasă, îi tresaltă inima când îi spunea iubito?

— E gata, răspunse ea.

— Bine. Ţi-ai dat seama, după cele aflate din scrisorile mele, cam despre ce e vorba în proiectul cu Rossi?

Ea dădu negativ din cap.

— Nu, nu prea. Este prea tehnic. Ştiu că Rossi

este chimist şi locuieşte la Casano unde a inventat ceva care te interesează pe tine. Mai ştiu că te-ar interesa finanţarea cercetării lui, ca şi obţinerea produsului lui în viitor.

— Ar fi trebuit să-ţi explic mai dinainte. Ţi-ar fi făcut munca mai plăcută, spuse, schimbând tonul seducător cu acela de şef bine intenţionat. Rossi a realizat un produs chimic din care se pot obţine anumite materiale sintetice, adică nylon, produse de acest gen, rezistente la apă, la foc şi la intemperii, la eroziunea solului, fără ca să-şi schimbe aspectul sau substanţa iniţială. Covoarele şi hainele făcute din acest material sintetic sunt practic nedeteriorabile.

Acum îi vorbea ca unui asociat într-o afacere, iar Lauren se simţea bine în compania lui pentru prima dată, de la povestea din acel weekend.

— Dar acest material nu dăunează la nimic?

— Nu prea ştiu, recunoscu Nick. În această călătorie am de gând să aflu. Deocamdată am văzut numai nişte demonstraţii. Am nevoie de un eşantion ca să-l duc la testări în laborator, dar Rossi ţine foarte mult la secretul lui. Spune că el mă testează pe mine. Lauren strâmbă din nas.

— Mi se pare puţin nebun.

— E un excentric, oftă Nick. Locuieşte într-o căsuţă în Casano, un sătuc de pescari. Ţine nişte câini ca să-l apere, dar laboratorul se află într-un şopron la o jumătate de milă depărtare, fără

pază deloc.

— Măcar ai văzut demonstraţiile.

— Demonstraţiile nu înseamnă prea mult fără testări, adecvate. De exemplu, materialul lui probabil că este rezistent la apă, dar ce se poate întâmpla dacă se varsă lapte pe el? Sau o băutură răcoritoare?

— Dar dacă are dreptate în tot ce spune? întrebă ea.

— În acest caz voi înfiinţa un consorţiu-o alianţă între *Global Industries* şi două alte corporaţii-şi vom prezenta lumii descoperirea lui Rossi.

— Probabil că îi este teamă că dacă-ţi dă un eşantion pentru testare, cineva de la laborator l-ar putea analiza şi ar putea afla compoziţia chimică. Astfel i-ar fi furată descoperirea.

— Ai dreptate, spuse el surâzând. Îşi puse mâinile pe umerii ei, apoi o strânse uşor de bărbie. Îţi voi aduce ceva din Italia. Ce ţi-ai dori?

— Cerceii mamei, spuse Lauren. Scuturã din umeri şi se eliberă din atingerea lui, apoi plecă în biroul lui Mary.

Râsul lui Nick o urmări.

Uitându-se la ea când ieşi, Nick avu un sentiment ciudat care se năştea chiar atunci în interiorul său, era un gen de tandreţe care-l făcea să se simtă vulnerabil.

Îi făcea plăcere când o privea, zâmbetul ei îl

încălzea, iar când o atingea dorinţe fierbinţi explodau în fiecare fibră nervoasă. Avea o siguranţă de sine şi un aer natural, totuşi sofisticat.

În comparaţie cu celelalte femei din viaţa lui, Lauren era o pură-deşi găsea curajul să-l înfrunte deschis şi puterea să reziste presiunii pe care el o exercita asupra ei.

Zâmbetul de pe buze îi pieri. Făcea presiuni asupra lui Lauren, dar în viaţa lui nu făcuse aşa ceva unei femei.

O înghesuia prin colţuri, o vâna şi pentru acesta fapte simţea un profund dezgust. Totuşi, nu se putea opri…

Pentru ea simţea ceva mai mult decât simpla dorinţă; o plăcea cu adevărat. Îi admira curajul, încăpăţânarea şi chiar idealismul.

Acest sentiment nerostit şi nedorit îl răscolea, iar el încerca să-l alunge.

O dorea fiindcă era o enigmatică frumoasă. Îi plăcea de ea şi tânjea după ea. Nimic mai mult.

La ora 4:55 avu loc o teleconferinţă programată de Nick cu statele California, Oklahoma şi Texas. Când Mary îi spuse că totul era pregătit. Nick o rugă să o trimită pe Lauren să ia notiţe.

— Legătura se face prin difuzor, îi explică Mary. Are nevoie de tine ca să notezi doar cifrele care intră în discuţie. Teleconferinţă era deja în

desfăşurare când lauren intră în biroul lui Nick. Îi făcu semn către scaun să se aşeze la biroul său şi să noteze.La două minute după ce Lauren se aşează, el se aplecă peste ea venind din spate, îşi puse braţele pe birou de o parte şi de alta şi îşi lipi buzele de părul ei.

Lauren îşi pierdu autocontrolul.

— La naiba, opreşte-te, răbufni ea.

— Ce? Ce? se auziră trei voci masculine în cor. Nick se apropie de microfon şi zise:

— Secretara mea este de părere că vorbiţi prea repede şi vă roagă să vă opriţi ca să poată nota.

— Atunci nu trebuie decât să o spună frumos, se auzi o voce ofensată.

— Sper că eşti mulţumit! şopti Lauren furioasă.

— Nu sunt, o gâdilă Nick la ureche. Dar voi fi.

Intenţionând să-l lase să-şi noteze singur datele, Lauren trânti carneţelul şi încercă să-şi tragă scaunul înapoi.

Corpul lui Nick îi bloca mişcarea. Îşi răsuci capul să-i spună câteva vorbe, dar buzele lui i le prinseră pe ale ei forţând-o să-şi lipească iar capul de spătarul scaunului. Sărutarea îi triplă pulsul şi-i luă minţile. Când îşi desprinse gura de pe a ei, Lauren rămase prea tulburată ca să mai poată face altceva decât să-l privească.

— Ce părere ai Nick? întrebă o voce în microfon.

— Cred că de fiecare dată este mai bine,

răspunse el aproape şoptit.

Când teleconferinţa se încheie, în sfârşit, Nick apăsă butonul de pe birou, iar Lauren văzu uşa care dădea în biroul lui Mary închizându-se automat. Nick o luă de mâini şi o ridică de pe scaun, apoi o apropie de el. Se lipi de ea, iar Lauren simţi cum este atrasă de vraja magnetizantă pe care o emana.

— Nu! îl imploră ea. Te rog, nu-mi face una ca asta. Strângerea de mână deveni mai puternică.

— De ce nu vrei să recunoşti că mă doreşti şi că vrei să te bucuri de consecinţe?

— Bine, zise ea dezarmată.Ai câştigat. Te doresc… Recunosc. Văzu în ochii lui o licărire triumfătoare. Când aveam opt ani mi-am dorit o maimuţă pe care am văzut-o într-un magazin cu animale pentru casă. Triumful lui păli.

— Şi? oftă el enervat, dându-i drumul.

— Şi, din nefericire, mi-au cumpărat-o, spuse ea. Daisy m-a muşcat şi au trebuit să-mi pună douăsprezece copci la picior. Nick părea la limita dintre a izbucni în râs şi a răbufnit de mânie.

— Bănuiesc că te-a muşcat fiindcă i-ai spus Daisy. Lauren nu-i luă în seamă ironia.

— Iar când aveam treisprezece ani îmi doream surori şi fraţi. Tata m-a mulţumit şi s-a recăsătorit şi aşa am căpătat o soră vitregă, care îmi fura hainele şi prietenii, apoi un frate vitreg care îmi fura banii de pensie.

— Şi ce legătură au toate astea cu noi?

— Au legătură! îşi ridică mâinile cu un gest rugător, apoi le lăsă în jos înfrântă. Încerc să-ţi explic că te doresc, dar că nu te voi lăsa să mă faci să sufăr încă o dată.

— Nu te voi face să suferi.

— Oh, ba da! zise ea abţinându-se să nu plângă. Nu vrei, dar o vei face.Ai şi făcut-o. Când am plecat de la tine atunci, tu te-ai dus imediat la Palm Springs cu una dintre partenerele tale de pat. Ştii ce făceam eu cât timp tu erai acolo?

Nick îşi băgă mâinile în buzunare şi aşteptă defensiv.

— Nu ştiu, ce făceai?

— Eu, începu Lauren pe un ton la limita isteriei, râzând convulsiv, stăteam lipită de telefon aşteptând să mă suni şi îţi tricotam un pulover care se potrivea cu culoarea ochilor tăi. Îl privi implorându-l din privire să o înţeleagă. Dacă vom avea o legătură, tu nu te vei implica sentimental, dar eu da. Nu pot să-mi detaşez sentimentele de trup, să sar în pat şi să mă distrez, apoi să uit totul.Aş dori să ţii la mine fiindcă eu aş ţine.Aş fi geloasă dacă aş bănui că eşti cu altă femeie. Iar dacă aş şti că eşti, m-aş simţi rănită şi mânioasă.

Dacă în acel moment Nick ar fi încercat să râdă de ea sau să o convingă că nu avea dreptate, Lauren ar fi izbucnit în plâns. Nick nu

făcu niciuna nici alta, iar ea deveni mai puternică. Reuşi chiar să zâmbească trist.

— Dacă am avea o legătură, când se va termina, tu vei dori să rămânem prieteni, nu-i aşa? Aşa te-ai aştepta să meargă lucrurile?

— Natural.

— Atunci, de vreme ce, legătura" noastră a luat sfârşit, acum putem rămâne prieteni? îi tremura vocea, aşa că adăugă: Eu… mi-ar plăcea să cred că-mi eşti prieten. Nick încuviinţă, dar nu spuse nimic. Stătea şi o privea enigmatic.

După aceea, Lauren, îndreptându-se spre maşină, se felicita pentru maturitatea cu care se descurcase în acele momente. Fusese sinceră şi directă; rezistase tentaţiei şi-şi respectase principiile. Făcuse ce, trebuia" şi acum se simţea mai puternică.

Îşi împreună mâinile pe volan şi izbucni în lacrimi.

CAPITOLUL 14

Lauren îşi petrecu restul săptămânii lucrând intens la birou. Acasă se gândea când la Nick, când la situaţia financiară a tatălui ei. De la spital i se cerea o jumătate din plată pe loc. Singurul lucru pe care-l putea vinde era pianul mamei sale, dar acest gând îi zdrobea inima. Era şi pianul ei, iar aici, în Michigan, îi ducea lipsa. Ducea lipsa cântatului la pian, ca atunci când

făcea asta ca să-şi mai liniştească gândurile negre şi dezamăgirile trecându-şi mâinile peste clapele instrumentului.

Pe de altă parte, tatăl ei nu se însănătoşea, iar dacă ar fi avut nevoie să-l interneze iar în spital, nu putea risca să nu-l primească din cauză că prima factură nu fusese încă achitată. Vineri seara Susan Brook o opri în biroul de relaţii cu publicul.

— Săptămâna viitoare, joi, va fi ziua lui Jim, îi spuse ea lui Lauren.La noi e obiceiul să facem un tort pentru şeful nostru. Cu un zâmbet năstruşnic adăugă: Tortul şi prepararea cafelei sunt o scuză grozavă ca să pleci de la birou cu un sfert de oră mai devreme.

— Voi aduce eu tortul, o asigură Lauren. Se uită la ceas, îi spuse la revedere lui Susan şi plecă spre biroul ei. Philip Whithworth o sunase şi o invitase la cină, iar ea nu voia să întârzie.

În drum spre apartamentul ei, intenţionând să se schimbe, Lauren se hotărî să-i spună lui Philip de afacerea Curtis. Se simţea stânjenită de acest lucru, totuşi.

Înainte de a se amesteca în cariera altcuiva şi în reputaţia acestuia, trebuia să fie sigură de informaţii. I se păru că, poate, Philip va considera veştile despre proiectul Rossi ca pe, o informaţie preţioasă", şi că ar vrea să-i plătească acei zece mii de dolari, dar conştiinţa ei îi strigă

în disperare chiar şi la gândul acesta.

Se hotărî să scrie la spital şi să plătească trei mii de dolari. Poate că va putea împrumuta nişte bani de la o bancă.

Mai târziu, la cină, Philip o întrebă dacă-i plăcea slujba la Sinco. Când Lauren răspunse că da, el spuse;

— Ai auzit vreun nume din cele despre care ți-am vorbit? Lauren ezită.

— Nu, nu încă. Philip oftă dezamăgit.

— Cele mai importante contracte pentru care vom participa la licitaţie au termen la câteva săptămâni de acum încolo. Până la data limită va trebui să ştiu cine, scurge" informaţiile la Sinco. Am nevoie de contractele acestea.

Lauren simţi imediat o umbră de vinovăţie pentru că nu-i spusese de Curtis sau de Rossi. Era tulburată, sfâşiată între loialitatea faţă de Philip şi dorinţa de a face ceea ce trebuia.

— Ţi-am spus eu că Lauren nu ne va putea ajuta, spuse Carter.

Lauren nu ştia măcar de ce se amestecase în povestea acesta. Spre apărarea ei zise:

— De fapt, e destul de devreme ca să pot afla ceva. Am fost trimisă să lucrez la un proiect special la etajul optzeci, aşa că nu am stat tot timpul la Sinco până ieri când Nick-domnul Sinclair-a plecat în Italia.

Auzul numelui, Nick" trimise un curent electric

în toată încăperea, iar toţi membrii familiei Whithworth tresăriră vizibil. Carter o privea nerăbdător.

— Lauren, eşti fantastică! Cum ai reuşit să te bagi să lucrezi cu el? La naiba, ai acces la tot felul de documente confidenţiale…

— Nu am reuşit nimic, îl întrerupse Lauren. Sunt acolo fiindcă am depus o cerere şi pe ea am menţionat că vorbesc italiana, iar el avea nevoie de o secretară, temporar, care să vorbească fluent italiana şi să lucreze la acest proiect.

— Ce fel de proiect? întrebară Philip şi Carter într-un glas. Lauren o privi stânjenită pe Carol care o studia cu atenţie peste marginea paharului. Apoi îi privi pe cei doi bărbaţi.

— Philip, când am acceptat să lucrez pentru Sinco mi-ai promis că nu-mi vei cere decât să-ţi spun dacă aud din întâmplare de vreunul dintre acele şase nume. Te rog, nu mă mai întreba despre altceva. Dacă-ţi spun, înseamnă că nu sunt cu nimic mai presus decât acea persoană care te spionează pe tine.

— Ai dreptate, sigur, draga mea, fu el de acord.

Dar peste o oră, după ce Lauren plecase, Philip se adresă fiului său:

— Spunea că Sinclair a plecat în Italia ieri. Sună-l pe prietenul acela al tău care este pilot şi află dacă poate să afle planul de zbor. Vreau să ştiu exact unde în Italia s-a dus.

— Crezi că e chiar atât de important? Philip studie coniacul din pahar.

— Cu siguranţă că Lauren crede că e important. Dacă nu i s-ar fi părut aşa, nu ne-ar fi spus fără remuşcări. După o scurtă pauză, adăugă: Dacă putem să-l localizăm, vreau să trimiţi o echipă de investigatori acolo să-i ia urma. Am senzaţia că lucrează la ceva tare.

Lauren privi micul termometru din afara ferestrei dormitorului ei, apoi se echipă cu un pulover de culoarea untului şi o pereche de pantaloni.

În ciuda după-amiezei însorite de duminică, în ciuda apartamentului luxos în care locuia, se simţea singură şi părăsită.

Dacă va merge să caute un cadou pentru Jim, îşi zise ea, va avea măcar o preocupare. Se gândea ce să-i cumpere, când şirul gândurilor îi fu întrerupt de soneria de la intrare.

Când deschise uşa, rămase uluită de silueta înaltă a bărbatului care stătea în prag, ocupând toată intrarea.

Îmbrăcat într-o cămaşă cu gulerul descheiat, de culoare bej, cu o jachetă arămie atârnată neglijent pe un umăr, Nick arăta atât de frumos, încât lui Lauren îi venea să strige de încântare. Se stăpâni şi încercă să pară calmă, doar puţin curioasă.

— Bună. Ce faci aici?

— Să fiu al naibii dacă ştiu, se încruntă el.

Neputând să-şi ascundă un zâmbet, zise:

— Scuza obişnuită este că erai prin împrejurimi şi te-ai hotărât să-mi faci o vizită.

— Ei, cum de nu mi-a venit mie întâi? surâse Nick ironic. Bine, nu ai de gând să mă pofteşti înăuntru?

— Nu ştiu, zise ea sinceră.Ar trebui?

Privirea lui Nick o examina de sus în jos, se ridică spre buze, apoi o privi în ochi.

— Eu nu aş face-o dacă aş fi în locul tău.

Emoţionată de privirea lui senzuală Lauren se hotărî să-şi menţină intenţia de a nu se implica personal cu el.

Judecând după felul în care o privea, motivul vizitei lui era foarte personal.

Cu greu se hotărî:

— În acest caz, e mai bine să-ți urmez sfatul.La revedere, Nick, zise ea voind să închidă uşa. Mulţumesc că ai trecut pe aici.

El acceptă hotărârea ei cu o uşoară reverenţă, iar Lauren închise uşa. Se chinui să se desprindă de lângă uşă, fiindcă îşi simţea picioarele ca plumbul, dar îşi făcu repede un calcul asupra nebuniei de a-l fi lăsat să între.

Când ajunse pe la jumătatea sufrageriei pierdu bătălia interioară. Se răsuci pe călcâie şi fugi spre uşă, o deschise brusc şi se opri chiar în pieptul lui Nick.

El stătea rezemat cu un braţ de-a curmezişul uşii, privindu-i obrajii îmbujoraţi cu un zâmbet triumfător.

— Bună, Lauren. Tocmai treceam prin împrejurimi şi m-am hotărât să-ţi fac o vizită.

— Ce vrei, Nick? oftă ea scrutându-l cu privirea.

— Pe tine! Lauren încercă să reînchidă uşa cu hotărâre, dar Nick puse mâna pe uşă. Chiar vrei să plec?

— Ţi-am spus miercuri că nu are nicio importanţă ce vreau. Contează numai ce e bine pentru mine şi... Nick o întrerupse cu un zâmbet adolescentin.

— Îţi promit că nu-ţi voi purta hainele şi că nu-ţi voi fura nici banii, nici prietenii. Lauren începu să zâmbească involuntar. Iar dacă-mi juri că nu-mi vei mai spune Nick niciodată, promit că nici nu te voi muşca.

Lauren făcu un pas înapoi şi-l lăsă să între, apoi îi luă jacheta şi i-o puse pe dulap.

Când se întoarse, Nick se sprijinea pe uşa de la intrare, cu mâinile încrucişate la piept.

— Dacă stau mai bine şi mă gândesc, zâmbi cred că retractez ultima parte. Mi-ar plăcea să te muşc.

— Perversule! îl tachină ea, iar inima începu să-i bată atât de tare de nervozitate, încât de-abia îşi dădea seama ce spune.

— Vino aici şi-ţi voi arăta cât de pervers pot fi, o invită el în şoaptă.

Lauren făcu un pas înapoi.

— Cu siguranţă că nu. Vrei cafea sau Cola?

— Oricare.

— Fac nişte cafea.

— Sărută-mă întâi. Lauren îi aruncă o privire peste umăr, apoi se duse în bucătărie.

Când făcea cafeaua îşi dădea perfect seama că el stătea în pragul uşii studiind-o.

— Îţi plătesc destul ca să-ţi permiţi să ţii un asemenea apartament? o întrebă el nonşalant.

— Nu. Aici se pune problema hoţilor, aşa că pentru ca să păzesc casa, locuiesc aici pe gratis. Îl auzi apropiindu-se şi se întoarse grăbită spre masă cu cănile şi farfurioarele în mâini. Ştia că era în spatele ei, aşa că nu avea ce face şi se întoarse cu faţa la el.

— Ți-a fost dor de mine? întrebă el.

— Tu ce crezi? se trăda ea, îndeajuns, fiindcă el râse.

— Bine. Cât de mult?

— Eul tău are nevoie de întăriri astăzi? îl ironiză ea.

— Da.

— Zău? De ce?

— Fiindcă am fost răpus de o tânără de douăzeci şi trei de ani şi se pare că nu pot să mi-o scot din minte.

— Păcat, zise Lauren, încercând fără rezultat să-şi ascundă veselia din glas.

— Nu-i aşa? continuă el. Mi s-a înfipt ca un ghimpe şi m-a fulgerat în călcâi. Are ochi de înger, un corp care mă scoate din minţi, vocabularul unei profesoare de engleză şi o limbă ca un bisturiu.

— Cred că ar trebui să-ți mulţumesc.

Braţele lui se ridicară spre ale ei, i se opriră pe umeri, apoi o traseră lângă el.

— Şi, reluă el, îmi place. Coborî ostentativ gura spre ea, iar Lauren aştepta paralizată atingerea buzelor lui.

Trecu de buze şi începu să-i miroasă pielea gâtului spre umăr, frecându-şi nasul şi gura de zonele cele mai sensibile, apoi urcă spre ureche.

Având masa de bucătărie în spate şi pe Nick imobilizând-o, Lauren nu putea să facă nicio mişcare şi rămase pe loc străbătută de o tornadă de senzaţii tulburătoare.

O sărutase pe tâmplă, apoi reveni spre buze.La o fracţiune de milimetru distanţă se opri şi repetă ordinul de mai devreme:

— Sărută-mă, Lauren.

— Nu, şopti ea tremurând.

El se înfioră şi începu să o sărute leneş pe celălalt obraz, apoi îi linse lobul urechii, palpând fiecare tendon şi curbă.

O muşcă uşor, cu buzele de ureche, iar Lauren

se mişcă înainte tulburată şi trupurile lor se lipiră. Un curent parcă îi străbătu pe amândoi şi tresăriră de senzaţia acestuia.

— Doamne! murmură Nick, iar buzele începură să coboare de pe gât pe umăr.

— Nick, te rog, te… şopti Lauren aproape fără vlagă.

— Te rog ce? şopti el pe gâtul ei. Te rog, salvează-ne pe amândoi de acest chin?

— Nu!

— Nu? repetă el tandru, ridicându-şi capul. Nu vrei să te sărut, să te dezbrac, apoi să fac dragoste cu tine? Ţinea buzele strânse, iar Lauren ardea de pasiunea de a-i simţi gura strivindu-i-o pe a ei. Nick se aplecă şi îşi frecă uşor buzele de ale ei, spre stânga, apoi spre dreapta, te rog, sărută-mă, o imploră el în şoaptă. Visez la sărutările tale din Harbor Springs, la căldura trupului tău în braţele mele…

Cu un geamăt prelung, Lauren se predă, apoi îi mângâie pieptul musculos cu vârfurile degetelor. Resimţea fiorii pe care-i trimitea în trupul lui şi foamea cu care-i devora buzele după ce o strânsese aproape de el.

Patima începuse să-i dea târcoale cu o furia deosebită, iar Nick o întrebă după ce-şi dezlipi buzele din sărutarea pătimaşă:

— Unde este dormitorul?

Lauren îşi ridică privirea spre ochii lui. Obrajii

îi ardeau de pasiune, iar ochii o chemau cu lumina lor verde.

Îşi aminti de ultima dată când privise ochii aceia insistenţi şi când căzuse pradă dorinţelor lui nepotolite.

Amintirile îi treceau prin minte în secvenţe scurte: la Harbor Springs făcuse dragoste cu ea, o ţinuse în braţe şi o dezmierdase, de parcă nu se putea sătura de trupul ei, apoi o trimisese acasă cu sânge rece.

Spre ruşinea ei, învăţase că era perfect capabil să facă dragoste pasional, tandru şi cutremurător cu o femeie, pentru simpla plăcere fizică, fără cea mai mică implicaţie sentimentală cu acesta.

Acum o dorea mai mult decât o dorise la Harbor Springs. Lauren ştia prea bine. O simţea. Era pe jumătate convinsă că simţea mai mult pentru ea decât simpla dorinţă, dar şi atunci, la Harbor Springs, în naivitatea ei, crezuse la fel.

De data aceasta voia să fie sigură. Mândria nu-i permitea să-l lase să se folosească iarăşi de ea.

— Nick, zise ea cu nervozitate. Cred că ar fi mai bine să ne cunoaştem întâi.

— Dar ne cunoaştem deja, îi aminti el. Intim.

— Voiam să spun… mi-ar plăcea să ne cunoaştem şi mai bine înainte ca să… înainte ca să începem orice.

— Dar am început ceva, Lauren, spuse el pe un

ton nerăbdător, iar eu vreau să termin.La fel şi tu.

— Nu-eu… rămase cu cuvintele nerostite, fiindcă mâinile îi dezmierdau deja rotunjimea sânilor, iar cu degetul îi încercuia inelele tari, ca nişte boboci gata să se spargă.

— Simt cât de mult mă doreşti, îi zise. Îşi coborî mâinile peste şoldurile ei şi le strânse lipind-o de el ca să o facă să simtă bărbăţia lui de oțel acum cu care o îmboldea spasmodic. Şi tu simţi cât de mult te doresc. Acum, ce altceva mai trebuie să ştim despre noi înşine? Ce mai contează?

— Ce mai contează? se enervă Lauren smulgându-se din îmbrăţişarea lui. Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? Ţi-am spus că nu pot face faţă unei legături simple, fără implicaţii. Ce încerci să faci cu mine?

Nick spuse printre dinţi:

— Încerc să te fac să intri o dată în dormitorul acela şi să ne liniştim torentul care s-a stârnit în amândoi de câteva săptămâni. Vreau să fac dragoste cu tine toată ziua până ce ne vom simţi prea slăbiţi ca să ne mişcăm. Sau, dacă-ţi place să-ţi spun mai pe şleau, vreau să mă…

— Şi pe urmă ce? întrebă Lauren înfierbântată. Vreau să cunosc regulile, la naiba! Azi facem dragoste, iar mâine nu suntem decât nişte cunoştinţe întâmplătoare, nu-i aşa? Mâine, dacă

vei dori, vei face dragoste cu altă femeie, iar mie nu trebuie să-mi pese. Corect? Mâine şi eu pot face dragoste cu un alt bărbat, iar ţie nu îţi va păsa. Corect?

— Da, fulgeră el.

Lauren primise răspunsul-nu-i păsa de ea mai mult decât îi păsase până atunci. Doar o dorea mai mult. Obosită, spuse:

— Cafeaua este gata.

— Eu sunt gata, spuse el cu cruzime.

— Ei bine, eu nu sunt! se înfurie Lauren de-a binelea. Nu sunt pregătită să fiu partenera ta de nebunii într-o duminică după-amiază. Dacă te-ai plictisit, du-te şi joacă-ţi jocurile cu cineva care să accepte o hârjoneală de o zi în pat cu tine.

— Ce naiba vrei de la mine? întrebă el dintr-o dată. Vreau să mă iubeşti, se gândi ea.

— Nu vreau nimic de la tine, spuse Lauren. Pur şi simplu, pleacă, lasă-mă în pace.

Nick o privi cu insolenţă.

— Înainte de a pleca, vreau să-ţi dau un sfat, zise el sec. Maturizează-te!

Lauren se simţi de parcă i-ar fi tras o palmă, înfuriată peste măsură, îi ripostă şi ea:

— Ai perfectă dreptate! Asta va trebui să fac. Începând chiar de azi mă voi maturiza şi voi începe să fac ce-mi predici tu! Mă voi culca cu oricare bărbat îmi va plăcea. Dar nu cu tine. Eşti mult prea în vârstă şi prea cinic pentru gustul

meu. Acum, pleacă!

Nick scoase o cutiuţă din catifea şi i-o trânti pe masa de bucătărie.

— Îţi eram dator cu o pereche de cercei, zise, ieşind deja din bucătărie.

Lauren auzi uşa de la intrare trântindu-se şi cu degetele tremurându-i luă cutia, apoi o deschise.

Se aştepta să găsească cerceii mamei sale, dar în locul lor dădu peste o pereche de perle strălucitoare într-o montură atât de delicată încât perlele arătau ca două picături de ploaie, suspendate în aer.

Lauren închise cutia brusc.

Care dintre prietenele lui îi pierduse în pat, se întrebă ea dezgustată. Sau erau, cadoul" lui din Italia?

Urcă în dormitor să-şi ia poşeta şi un pulover mai călduros. Voia să-şi scoată ultima oră din minte. Nick Sinclair nu trebuia s-o mai bântuie. Şi-l va alunga din minte.

Trase un sertar şi privi puloverul verde-argintiu pe care îl tricotase pentru acest... acest ticălos! îl scoase din sertar.

Jim avea aproape măsura lui Nick şi s-ar putea să-i placă.

I-l va face cadou, se hotărî, neluând în seamă pumnalul de durere care îi sfâşie inima.

CAPITOLUL 15

A doua zi dimineaţa, Lauren intră în birou purtând un costum din două piese şic, de culoare rubinie şi având pe buze un zâmbet luminos. Jim o privi şi zâmbi.

— Lauren, arăţi minunat, dar nu trebuia să fii sus?

— Nu mai e nevoie, răspunse ea dându-i corespondenţa. Credea că, deoarece, jocul" lor luase sfârşit, Nick nu va mai avea nevoie de ea dimineţile.

Se înşela. Peste cinci minute, când tocmai discutau un raport la care lucra Lauren, sună telefonul de pe biroul lui Jim.

— Este Nick, zise el dându-i receptorul. Vocea lui Nick o şfichiui.

— Urcă imediat! Am spus că am nevoie de tine toată ziua şi am vorbit serios. Acum mişcă-te!

Ii închise telefonul, iar Lauren rămase privind receptorul de parcă ar fi muşcat-o. Nu se aşteptase la aşa ceva din partea lui Nick. Nimeni nu-i vorbise vreodată astfel.

— Eu... cred că ar trebui să mă duc sus, zise, ridicându-se repede.

Jim o privea şi nu-i venea să creadă.

— Mă întreb ce i-a intrat aşa de tare pe sub piele?

— Cred că eu. Lauren văzu surâsul plin de subînțelesuri care începuse să lumineze chipul atrăgător al lui Jim, dar nu avea timp să

mediteze acum la asta. Peste câteva minute bătea la uşa biroului lui Nick, apoi total lipsită de calm, intră. Aşteptă câteva clipe să o observe, dar, deşi practic zbierase la ea să urce, acum continua să scrie, ignorându-i prezenţa.

Ea ridică exasperată din umeri, se apropie de, biroul lui şi-i întinse cutiuţa de la bijutier.

— Aceştia nu sunt cerceii mamei mele şi nu-i vreau, se adresă ea profilului său de granit. Aceia ai mamei mele erau mici şi simpli, nu perle. Nu valorau nicio centimă din aceştia; aveau doar valoare sentimentală, care pentru mine nu are preţ. Pentru mine însemnau ceva şi-i vreau înapoi. Poţi să înţelegi asta?

— Pot înţelege perfect, răspunse el glacial fără să se uite la ea. Apăsă pe un buton şi o chemă pe Mary. Oricum, ai tăi s-au pierdut. Fiindcă nu am putut să ţi-i înapoiez ţi-am dăruit ceva care are valoare sentimentală pentru mine. Aceşti cercei au aparţinut bunicii mele.

Dintr-o dată, Lauren îşi simţi stomacul contractându-se şi îi vorbi pe un ton lipsit de orice resentiment.

— Tot nu-i pot accepta.

— Atunci lasă-i aici. Nick dădu uşor din cap către colţul biroului. Lauren puse cutia în acel loc şi plecă în biroul ei temporar. Mary o urmă peste câteva minute, închise uşa biroului lui Nick şi veni lângă biroul ei; zâmbindu-i cu amabilitate,

îi transmise instrucţiunile pe care le avea de la şeful ei.

— Peste câteva zile aşteaptă un telefon de la signor Rossi. Vrea să-i stai la dispoziţie ca translator, atunci când va suna acesta. Între timp, ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai ajuta. Dacă mai ai timp, poţi să-ţi aduci de lucru de la Jim.

În următoarele trei zile Lauren văzu anumite părţi ale lui Nick pe care şi le imaginase doar că le are. Bărbatul care o tachina permanent, care o săruta şi care o urmărise neobosit dispăruse. Îi luase locul un om de afaceri puternic şi dinamic, care o trata cu un formalism şi o detaşare evident intimidante. Când nu vorbea la telefon sau nu era în şedinţă, îi dicta sau lucra la biroul lui. Dimineaţa venea la lucru înaintea ei şi rămânea acolo după ce ea pleca seara, târziu. Fiindu-i secretară auxiliară îşi dădea seama că orice nemulţumire de-a lui i-ar fi fost fatală. Avea sentimentul că îi aştepta doar o cât de mică greşeală, astfel încât să aibă un motiv de a o concedia. Miercuri, Lauren făcu greşeala de care îi era atâta groază: omise un întreg paragraf dintr-un contract detaliat pe care Nick i-l dictase: în momentul când ei o chemă la interfon ştia că sosise vremea. Intră în biroul lui şi îi tremurau picioarele, iar mâinile ei erau transpirate. În loc să o înghită de vie, ceea ce se

vedea clar că intenţiona să facă, el îi arătă greşeala şi-i puse contractul în mână.

— Refă-l, strigă el, iar de data aceasta să fie corect. După această întâmplare, Lauren se mai linişti.

Dacă Nick nu o concediase pentru acest lucru grav, însemna că nu căuta o scuză ca să scape de ea. Avea nevoie de ea pentru convorbirea cu Rossi, indiferent cât de slabă i-ar fi fost prestaţia.

— Sunt Vicky Stewart, se prezentă o tânără la ora prânzului în aceeaşi zi.

Lauren îşi ridică ochii şi văzu o tânără brunetă deosebit de şocantă stând în faţa ei.

— Eram în centru și m-am gândit să trec pe la Nick-adică domnul Sinclair-să văd dacă e liber la prânz, o informă ea pe Lauren. Nu te deranja, intru singură.

Peste câteva minute, Vicky ieşea însoţită de Nick şi se îndreptau spre lift. Mâna lui Nick se odihnea pe spatele ei şi zâmbea la orice cuvânt al femeii. Lauren se răsuci cu scaunul spre maşina de scris. Ura înfăţişarea lui Vicky, ura privirea posesivă pe care i-o arunca lui Nick; ura râsul colorat al femeii.

De fapt nu-i plăcea nimic la ea şi ştia foarte bine de ce; Lauren era irevocabil, complet şi fără speranţă îndrăgostită de Nick Sinclair. Adora totul la el, aura de putere şi de autoritate care

plutea în jurul lui, încrederea în sine cu care păşea, felul în care privea când era dus pe gânduri. Adora felul în care se îmbrăca, eleganţa hainelor lui, felul cum răsucea stiloul de aur în mână când vorbea la telefon cu cineva. Era, după cum decisese ea cu disperarea femeii îndrăgostite fără speranţă, cel mai puternic, mai provocator şi mai dinamic bărbat din lume. Niciodată nu păruse atât de departe de ea ca acum.

— Nu-ţi face multe probleme, draga mea, zise Mary Callahan ridicându-se să plece la masă.Au fost multe Vicky Stewart în viaţa lui până acum. Nu rezistă mult.

Această consolare nu făcu decât să înrăutăţească starea lui Lauren. Bănuia că Mary nu numai că şia ce se petrecuse între Nick şi ea în trecut, dar că ştia exact şi ce simţea Lauren pentru el acum.

— Nu-mi pasă ce face! spuse ea mânioasă.

— Chiar aşa să fie? răspunse Mary zâmbind, apoi plecă. Nick nu se întoarse până după-amiază, iar Lauren se întreba furioasă în al cui pat fuseseră-al lui sau al lui Vicky. Până la ora când plecă de la birou era deja frământată de gelozie şi atât de plină de autodispreţ pentru că iubea un libertin atât de neprincipial, încât începuse să o doară îngrozitor capul. Acasă se plimba fără rost prin apartamentul elegant.

Faptul că se afla aproape de Nick o durea mai mult cu fiecare zi care trecea. Trebuia să plece de la Sinco-nu mai putea suporta apropierea lui şi iubirea pe care i-o purta, iar în acelaşi timp nu mai suporta să-l vadă cu alte femei. Gândul că o privea ca pe un echipament de birou a cărui prezenţă nu deranja, dar de care avea nevoie să-i stea în preajmă o tortura.

Lauren avu pornirea de a-i trimite pe Nick Sinclair şi pe Philip Whithworth la naiba, de a-şi face bagajele şi de a pleca acasă la părinţi, la prieteni. Sigur că nu putea face asta. Aveau nevoie…

Se opri dintr-o dată şi în minte îi încolţi o idee care ar fi trebuit să i se pară viabilă şi mai înainte. Existau şi alte corporaţii mari în Detroit care aveau nevoie de secretare bune şi care le plăteau corespunzător. Când cumpără ingredientele care îi trebuiau pentru tortul lui Jim cumpără şi un ziar. Chiar din această clipă va începe să-şi caute o altă slujbă. Între timp voia să-i telefoneze lui Jonathan Van Slyke cu care studiase anul trecut şi îi va propune să-i cumpere pianul de acasă. Acesta pusese ochii pe el de când îl văzuse. În ciuda durerii surde pe care o simţea la gândul de a-l vinde, Lauren se consolă şi se linişti pentru prima dată în ultimele săptămâni.

Va căuta un apartament mai mic şi mai ieftin şi

se va muta de aici. Până atunci îşi va da toată silinţa la Sinco-iar dacă va auzi unul dintre numele menţionate de Philip, va uita de el chiar în primul moment. Philip va trebui să se descurce singur. Nu putea şi nu voia să-l trădeze pe Nick.

CAPITOLUL 16

Lauren mergea prin holul din marmură a doua zi dimineaţă ţinând cu grijă cutia cu tortul lui Jim şi un pachet frumos ambalat cu puloverul cenuşiu.

Se simţea liniştită şi împăcată cu gândul şi-i zâmbi chiar unui bărbat mai în vârstă când acesta se dădu mai într-o parte în lift ca să-i facă loc.

Liftul se opri la ce-l de-al treisprezecelea etaj şi se deschiseră uşile.

Lauren observă că în hol, în faţă, era un birou pe care scria pe o plăcuţă: *Global Industries*-Departamentul Pază şi Siguranţă.

— Scuzaţi-mă, spuse bărbatul în costum maroniu, aici cobor eu. Lauren îi făcu loc, iar el se strecură afară din lift.

Lauren îl privi cum se îndreaptă spre biroul de pază. Principala misiune a departamentului de siguranţă era protecţia facilităţilor de fabricaţie de la *Global Industries,* în special acelea de importanţă naţională care se ocupau cu cercetări

sau cu contracte guvernamentale în desfăşurare.

Totuşi, aici la sediu, departamentul de securitate prelucra în principal lucrările şi documentaţiile de teren.

Ca director la Detroit, Jack Collins se cam plictisea, dar sănătatea şubredă şi vârsta avansată îl forţaseră să se retragă din munca de teren şi să accepte această slujbă de birou. Asistentul său, un bărbat tânăr, rotofei şi foarte dinamic, pe nume Rudy, stătea cu picioarele sprijinite pe birou când Jack intră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă tânărul, îndreptându-şi repede poziţia.

— Probabil că nimic, spuse Jack aruncându-şi servieta pe birou şi scoţând din ea un dosar pe care se afla o etichetă: Raport de investigaţie-pază/Lauren E.Danner/angajat No.98753. Jack nu îl agrea în mod special pe Rudy, dar treaba lui, înainte de a se pensiona, era de a-l pregăti pe acesta. Îi explică fără tragere de inimă: Tocmai am primit raportul de la investigaţia pe care am făcut-o asupra unei secretare din clădire.

— O secretară? întrebă Rudy dezamăgit. Nu ştiam că se fac verificări ale secretarelor.

— În mod normal nu se fac. În acest caz ea a fost numită să lucreze la un proiect foarte important şi ultrasecret, iar computerul automat o trece în altă categorie şi cere o aprobare pentru ea.

— Şi care-i problema?

— Problema este că atunci când echipa a fost în Missouri să verifice la fostul ei loc de muncă, li s-a spus că a lucrat numai cu jumătate de normă vreme de cinci ani, timp în care a urmat colegiul. Nu a lucrat tot timpul, aşa cum crede Weatherby de la Sinco.

— Deci în cererea de angajare a minţit, nu-i aşa? întrebă Rudy, devenind interesat.

— Da, dar nu despre asta. De fapt, nu a spus că a lucrat permanent. A minţit în privinţa colegiului spunând că nu l-ar fi urmat. Echipa de investigatori din Missouri a verificat la universitate şi, nu numai că a absolvit-o, dar şi-a dat şi diploma.

— Atunci de ce ar fi spus că nu a terminat universitatea, dacă a făcut-o?

— Aici îmi pun şi eu problema.Aş fi înţeles să spună că a făcut colegiul, dacă nu l-ar fi făcut într-adevăr.Aş fi presupus că o diplomă de colegiu ar fi putut să o ajute la angajare.

— Ce altceva te mai interesează? Jack privi faţa rotundă a lui Rudy, ochii acestuia curioşi şi ridică din umeri.

— Nimic, minţi el. Numai că vreau să verific pentru liniştea mea personală. Trebuie să mă internez în spital la sfârşitul acesta de săptămână, pentru nişte analize, dar de luni voi începe să fac investigaţii.

— Ce-ar fi să mă laşi pe mine să verific cât timp eşti tu în spital?

— Dacă se hotărăsc să mă mai ţină şi pentru alte analize, îţi voi da un telefon ca să-ţi spun ce să faci.

— Este ziua mea, anunţă Jim când Lauren intră în biroul lui. În mod normal secretara pregăteşte un tort pentru şeful ei, dar nu credeam că ai avut timp să afli acest obicei. Vocea îi suna destul de jalnic.

Lauren începu să râdă. Nici nu realizase cât de mult apăsase pe umerii ei povara pe care i-o pusese Philip Whithworth. Dintr-o dată greutatea dispăruse.

— Nu numai că ţi-am pregătit un tort, dar am şi un cadou pentru tine, îl informă ea veselă. E făcut de mâinile mele. Jim despachetă cadoul şi se bucură ca un copil de pulover.

— Nu trebuia… zâmbi el ridicându-l-dar sunt bucuros că l-ai făcut tu.

— Este felul meu de a-ţi spune la mulţi ani şi de a-ţi mulţumi pentru că mă ajuţi cu… unele şi altele, zise ea.

— Apropo de, unele", Mary îmi spunea că Nick este ca un butoi de dinamită, gata să explodeze la prima scânteie. Spune că l-ai pus la punct şi că-l ţii pe jar cu măiestrie, i-ai câştigat inima femeii, adăugă el în şoaptă.

— Şi mie îmi place de ea, zise Lauren, cu ochi

îndureraţi la auzul numelui lui Nick.

Jim aşteptă până ce Lauren plecă sus, apoi luă telefonul şi formă patru numere.

— Mary, care e atmosfera la voi în această dimineaţă?

— Absolut explozivă, chicoti ea.

— Nick va fi la birou, azi după-amiază?

— Da, de ce?

— Fiindcă m-am hotărât să aprind un chibrit lângă el ca să văd ce se întâmplă.

— Jimmy, nu face asta! zise ea încet şi ascuţit.

— Ne vedem cu puţin timp înainte de cinci, frumoaso, râse el neluându-i în seamă avertismentul.

Când Lauren se întoarse de la masa de prânz văzu pe biroul ei, într-o vază, douăzeci de trandafiri roşii, superbi. Scoase bileţelul din plic şi citi cu uimire:, Îţi mulţumesc, iubito „după care urma iniţiala, J”.

Când îşi ridică privirea îl văzu pe Nick în pragul uşii, sprijinindu-se de toc.

Postura degajată pe care şi-o alesese nu putea ascunde tresăririle nervoase ale muşchilor mandibulei şi nici privirea de gheaţă.

— De la un admirator tainic? o întrebă el cu sarcasm. Era primul comentariu personal pe care îl făcea în ultimele patru zile.

— Nu chiar un admirator tainic, zise ea.

— Cine este? Lauren se crispa. Nick părea atât

de furios, încât se gândi că nu ar fi fost bine să-i spună de Jim acum.

— Nu ştiu precis.

— Nu ştii precis? o înţepă el. Câţi bărbaţi cu iniţiala, J" cunoşti? câţi dintre ei cred că valorezi mai mult de o sută de dolari plătiţi în trandafiri, ca să-ţi spună mulţumesc?

— O sută de dolari? repetă Lauren atât de uluită de sumă, încât nici nu remarcă faptul că Nick deschisese plicul şi citise biletul.

— Cred că ai început să te pricepi, o ironiză el cu cruzime. Lauren făcea implozie, dar îşi ridică sfidător capul.

— Acum am profesori mai buni!

Cu o privire de gheaţă care o pătrunse din cap până-n picioare. Nick se răsuci şi intră în biroul său. Tot restul zilei nu se mai arătă privirilor ei.

La ora cinci fără cinci, Jim intră în biroul lui Mary îmbrăcat cu puloverul cenuşiu, iar în mâini ţinea două farfurioare cu câte o felie de tort. Puse farfurioarele pe biroul, gol al lui Mary şi privi spre uşa lui Nick.

— Unde e Mary? întrebă el.

— A plecat acum o oră, spuse Lauren. M-a rugat să-ţi spun că extinctorul cel mai apropiat se află între cele două lifturi-deşi nu am înţeles legătura.Mă întorc imediat. Trebuie să-i duc scrisorile acestea lui Nick.

Tocmai când se ridică şi porni spre biroul lui

Nick uitându-se la scrisori, se întâmplă ceva uluitor care o imobiliza.

— Mi-a fost dor de tine, draga mea, zise Jim, luând-o repede în braţe.

Peste o clipă îi dădu drumul atât de brusc, încât făcu un pas înapoi şi se împiedică.

— Nick! zise el. Ia uite ce pulover mi-a făcut cadou Lauren de ziua mea. Ea l-a tricotat. Ţi-am adus şi o felie de tort; tot ea l-a făcut. Parcă ignorând grimasa înfuriată a lui Nick zâmbi şi adăugă: Trebuie să cobor la mine. I se adresă lui Lauren: Ne vedem mai târziu, iubire, apoi ieşi.

În stare de şoc, Lauren îl privea ca o stană de piatră. Încă mai avea privirea în direcţia în care ieşise el când Nick o întoarse cu faţa spre el.

— Căţea răzbunătoare, i-ai dat lui puloverul meu! Ce altceva a mai primit care-mi aparţine mie?

— Ce altceva? Lauren repetă pe un ton ascendent. Despre ce vorbeşti?

Nick strânse din pumni.

— Despre trupul tău răpitor, draga mea. Despre el vorbesc. Uimirea de început a lui Lauren se transformă în înţelegere, apoi în furie.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti cu asemenea cuvinte, ipocritule! izbucni ea, prea încinsă ca să se teamă de ceva. De când te cunosc îmi tot spui că nu există păcat pentru o femeie care-şi satisface dorinţele sexuale cu orice bărbat care-i

place, iar acum-practic era înecată de furie-iar acum, când crezi că am făcut-o, îmi tot spui tot felul de murdării. Tu, dintre toţi oamenii-tu, candidatul la Olimpiada Statelor Unite pentru dormitoare!

Nick îşi luă mâinile de pe ea, de parcă l-ar fi ars. Cu o voce scăzută, dar periculos de controlată, îi spuse:

— Ieşi afară, Lauren!

După ce ea ieşi, Nick se duse la bar şi îşi turnă un coniac mare, iar furia şi angoasa se zvârcoleau în interiorul lui ca nişte şerpi.

Lauren avea un iubit. Nu mai era o naivă cu ochi sclipitori care credea că oamenii trebuie să se iubească înainte de a face dragoste.

Corpul acela frumos mai fusese explorat şi de alţii. În mintea lui se adunară imagini chinuitoare cu Lauren dezbrăcată, în braţele lui Jim.

Dădu peste cap paharul, apoi îşi mai turnă unul ca să şteargă durerea şi imaginile. Luă paharul şi se aşeză pe canapea, apoi îşi puse picioarele pe măsuţă. Lichiorul începu să-şi facă efectul magic, iar mânia se mai domoli. În locul ei nu rămase decât un pustiu dureros.

— Ce te-a apucat? îl întrebă Lauren pe Jim a doua zi de dimineaţă.. El zâmbi.

— Spune-i un impuls necontrolabil.

— Eu i-aş spune nebunie, îl corectă ea. Nici nu-

ţi poţi imagina cât de furios a fost. Mi-a spus în toate felurile! Cred că e nebun.

— Este. Jim fu de acord satisfăcut. E nebun după tine. Şi Mary este de aceeaşi părere. Lauren îşi dădu ochii peste cap.

— Cu toţii sunteți nebuni. Eu trebuie să lucrez cu el. Cum o să reuşesc?

— Cu foarte mare prudenţă, chicoti Jim.

După o oră Lauren înţelese perfect ce-i spusese Jim, iar în zilele următoare începu să aibă senzaţia că merge pe sârmă. Nick lucra într-un ritm demonic care îi silea pe toţi, de la directorii executivi, până la curieri, să se grăbească pentru a reuşi să ţină pasul cu el, dar mai ales, să evite ciocnirile cu el. Dacă era mulţumit de eforturile cuiva era amabil, dar, dacă nu era-şi de obicei aceasta era situaţia-îl privea pe cel în cauză cu o sălbăticie care-i îngheţa sângele în vene lui Lauren. Cu o imparţialitate democratică îşi manifesta nemulţumirea de la telefoniste şi până la vicepreşedinţi, sfidându-i cu un sarcasm caustic care-i făcea pe vicepreşedinţi să transpire, iar pe telefoniste să plângă.

Directorii executivi intrau veseli în biroul lui, iar peste numai câteva minute se strecurau afară schimbând priviri care îi avertizau pe acei care trebuiau să între, strângând la piept dosarele şi documentaţiile sau rapoartele de pe computere. Până miercuri, a doua săptămână, atmosfera de

la etajul al optzecilea devenise tensionată, creând o panică ale cărei tentacule se întindeau de la departament la departament, de la etaj la etaj Nimeni nu mai râdea în lifturi şi nici nu mai stătea de vorbă lângă copiatoare.

Numai Mary Callahan părea senină şi nepăsătoare faţă de tensiunea tot mai presantă. De fapt, lui Lauren i se părea că fiecare oră care trecea cu toată avalanşa de nervozitate îi dădea puteri noi, în vreme ce Mary scăpase de tăişul limbii ascuţite a lui Nick, Lauren nu reuşise.

Faţă de Mary, Nick era întotdeauna politicos, iar cu Vicky Stewart care îl suna de cel puţin trei ori pe zi era fermecător. Indiferent cât de ocupat ar fi fost, avea mereu timp pentru Vicky.

Când îi telefona aceasta, ridica receptorul şi se aşeza comod în fotoliu. De la biroul ei Lauren vedea cu ce ton scăzut şi senzual îi vorbea, iar vocea îi vibra pasional. I se frângea inima când îl auzea.

În acea miercuri seara Nick trebuia să plece la Chicago, iar Lauren abia aştepta să-l vadă plecat. După atâtea zile de tensiune, după ce fusese tratată de parcă numai apariţia ei îl irita, simţea că se prăbuşeşte şi încerca să-şi stăpânească lacrimile şi firea doar printr-un extraordinar control al voinţei.

La ora patru, cu două ore înainte de plecare, Nick o chemă pe Lauren în sala de conferinţe ca

să o ajute pe Mary să ia notiţe în timpul unei şedinţe cu personalul din compartimentul financiar. Şedinţa era în plen, iar atenţia lui Lauren era sfâşiată între carneţelul de notiţe şi stiloul cu care stenografia, când vocea lui Nick tună în încăpere:

— Anderson! urlă el dezlănţuit. Dacă nu poţi să-ţi distragi atenţia de pe bustul domnişoarei Danner, noi ceilalţi nu vom reuşi să ducem la bun sfârşit această şedinţă. Lauren roşi imediat, dar Anderson, care era ceva mai în vârstă, deveni atât de congestionat, încât s-ar fi putut spune că suferise un atac de inimă.

De îndată ce ultimul membru al departamentului ieşi din sală, Lauren ignoră privirea lui Mary care o avertiza, şi se întoarse furioasă către Nick.

— Sper că eşti mulţumit! zise ea furioasă. Nu numai că m-ai umilit, dar erai cât pe ce să-l faci pe bietul om să sufere un atac de inimă. Ce ai de gând să faci pentru un bis?

— Să concediez prima femeie care deschide gura, dădu Nick replica scurt. Trecu pe lângă ea şi ieşi din sală.

Revoltată peste măsură, Lauren porni în spatele lui, dar Mary o opri.

— Nu te pune cu el, zise privind în urma lui Nick cu un zâmbet angelic. Privea de parcă tocmai ar fi asistat la un miracol. În starea lui de

acum te-ar concedia şi ar regreta apoi tot restul vieţii lui. Văzând că Lauren ezită, adăugă: Până vineri seara nu vine de la Chicago, aşa că avem două zile de recuperare. Mâine va trebui să ieşim undeva la prânz, poate la Tony. O meritătm.

Fără vitalitatea electrizantă a lui Nick, biroul directorului executiv părea foarte pustiu în dimineaţa următoare.

Lauren îşi spuse că era o pace binecuvântată şi îi plăcea, dar ştia că se minte pe sine.

La prânz plecă însoţită de Mary la Tony unde făcuse dinainte rezervarea.

Şeful de sală, îmbrăcat ca de obicei cu costumul negru, formal, se găsea la intrare, dar Tony le zări şi veni în întâmpinarea lor. Lauren se dădu un pas înapoi de surprindere.

Tony sări să o strângă în braţe pe Mary, aproape dărâmând-o.

— Îmi plăcea mai mult când lucrai pentru tatăl lui Nick şi pentru bunicul lui în garajul din spate, zise el. În vremurile vechi măcar reuşeam să vă văd mai des pe tine şi pe Nick. Se întoarse spre Lauren zâmbind călduros. Deci, micuţa mea Laurie, acum că îi cunoşti pe Nick şi pe Mary şi pe mine, ai devenit a familiei. Le conduse la masa lor, apoi zâmbind către Lauren. Ricco va avea grijă de voi. Ricco zice că eşti frumoasă; roşeşte când aude numele tău.

Ricco luă comanda şi roşi când aşeză un pahar

de vin în faţa lui Lauren. Mary făcu cu ochiul, iar când acesta plecă se uită în ochii lui Lauren şi spuse entuziasmată:

— Ai vrea să discutăm despre Nick? Lauren se înecă fiindcă tocmai bea vin.

— Te rog, hai să nu stricăm o masă plăcută. Deja ştiu mai multe decât este nevoie despre el.

— Ca, de exemplu? insistă Mary cu candoare.

— Ştiu că este un tiran egoist, arogant, năbădăios şi dictatorial!

— Iar tu îl iubeşti. Nu era o întrebare, ci o constatare.

— Da, spuse Lauren înfuriată. Mary se străduia să-şi ascundă amuzamentul pentru tonul lui Lauren.

— Eram sigură de asta. Cred că şi el te iubeşte.

Încercând să-şi stăpânească speranţele deşarte care-i chinuiau inima, Lauren îşi întoarse capul către vitraliul de la fereastră.

— Ce te face să crezi asta?

— Ca să încep, nu te tratează ca pe femeile pe care le-a avut la viaţa lui.

— Ştiu. Cu ele se poartă frumos, zise Lauren cu amărăciune.

— Exact! o aprobă Mary. Mereu îşi tratează femeile cu o atitudine de indulgenţă şi de amuzament... şi cu o indiferenţă tolerantă. Cât timp durează o legătură este atent şi fermecător. Când o femeie începe să-l plictisească şi-o scoate

din viaţă curtenitor, dar hotărât. După cunoştinţele mele nu numai o dată femeile au trezit ceva mai mult decât afecţiune sau dorinţă. Le-am văzut încercând în cele mai inventive moduri să-l facă gelos şi cu toate acestea nu a reacţionat în alt fel decât cu amuzament sau cu exasperare din când în când. Şi aici revenim la tine. Lauren roşi când se văzu categorisită printre celelalte femei cu care se culcase Nick, dar ştia că era inutil să nege ceva. Tu, continuă Mary, ai trezit mânia pură în el. Era furios atât pe tine, cât şi pe sine. Totuşi nu te alungă din viaţa lui nici măcar nu te trimite jos. Nu ţi se pare ciudat că nu te lasă să lucrezi pentru Jim şi te cheamă sus ca să faci pe translatoarea când sună Rossi?

— Cred că mă ține la el din răzbunare, zise ea tristă.

— Da, poate că şi de asta. Poate că vrea să se răzbune pe tine pentru ceea ce-l faci să simtă. Poate că vrea să-ţi găsească vreun defect ca să nu mai simtă acelaşi lucru ca până acum. Nu ştiu. Nick este un bărbat complicat… Jim, Ericka şi cu mine îi suntem foarte apropiaţi, totuşi ne ţine pe toţi trei la o mică distanţă. Există o parte din el pe care nu trebuie să o împartă cu ceilalţi, nici măcar cu noi… De ce mă priveşti atât de straniu? se întrerupse Mary şi o întrebă.

Lauren oftă.

— Dacă faci pe peţitoarea şi eu cred că încerci, nu ai găsit femeia potrivită.Ar trebui să vorbeşti cu Ericka, nu cu mine.

— Nu fi prostuţă.

— Ai văzut articolul de ziar despre petrecerea de la Harbor Springs de acum câteva săptămâni? întrebă Lauren şi privi stânjenită în altă parte. Eu am fost la Harbor Springs cu Nick şi m-a trimis acasă fiindcă venea Ericka. O numea, o cunoştinţă cu care face afaceri".

— Dar asta este! spuse Mary întinzându-se peste masă şi strângând-o uşor de mână. Sunt prieteni apropiaţi şi cunoştinţe în lumea afacerilor-atâta tot. Nick este în consiliul director la firma tatălui ei, iar acesta este în consiliul firmei noastre. Ericka cumpăra de la Nick casa de la Cove. I-a plăcut dintotdeauna şi probabil că se ducea acolo să încheie afacerea. Lauren simţi că-i tresaltă inima de fericire şi de uşurare, deşi mintea o avertiza că situaţia ei cu Nick era tot disperată. Măcar bine că nu o dusese în patul prietenei lui, în casa acesteia! Aşteptă, până ce Ricco le servi mâncarea, apoi întrebă:

— De cât timp îl cunoşti pe Nick?

— Dintotdeauna, zise Mary. Lucram pentru tatăl îşi bunicul lui şi eram contabilă; aveam douăzeci şi patru de ani. Nick avea patru ani. Tatăl lui a murit la şase luni după aceea.

— Cum era când avea patru ani?

Lauren era nerăbdătoare să afle tot ce se putea despre bărbatul acesta puternic şi enigmatic care-i răpise inima şi părea că acum nu o mai vrea. Mary surâse amintindu-şi.

— Pe atunci îi spuneam Nicky. Era cel mai încântător drăcuşor brunet pe care-l văzusem vreodată-mândru ca tatăl său şi încăpăţânat de multe ori. Era ţanţoş, vesel şi deştept-exact genul de băiat de care ar fi mândră orice mamă. Numai că a lui nu era mândră de el, adăugă ea mâhnită.

— Ce a fost cu mama lui? insistă Lauren amintindu-şi cât de mult evitase Nick să vorbească despre ea la Harbor Springs. Nu mi-a spus multe despre ea.

— Sunt uimită că a pomenit de ea. Niciodată nu vorbeşte de ea. Ochii lui Mary se îngustară când îşi aminti de trecut. Era o femeie extraordinar de frumoasă, bogată, răsfăţată, cocoloşită şi cu multe toane. Era ca un glob pentru pomul de Crăciun-frumoasă pe dinafară, dar fragilă şi goală în interior. Nick o adora cu toate defectele ei. Exact după moartea tatălui lui Nick a plecat lăsându-l pe el cu bunicii.La patru luni după ce a părăsit casa, el privea pe fereastră şi o aştepta să revină. Înţelegea că tatăl lui murise şi că nu se va mai întoarce la el, dar refuza să creadă că mama lui îl părăsise. Nu a

întrebat niciodată de ea, o aştepta doar. Eu credeam şi m-am înşelat, că bunicii nu o lăsau să vină şi îi condamnam, pe nedrept, cum s-a dovedit până la urmă. Apoi, într-o zi, cam cu două săptămâni înainte de Crăciun, Nick nu a mai stat să aştepte la fereastră şi a devenit ca o sfârlează, punându-se pe treabă. Până în acea zi trecuse aproape un an de la moartea tatălui său. Mama lui s-a recăsătorit şi a avut un băiat, deşi nimeni nu a ştiut de acel copil. Oricum, Nick s-a transformat într-un rezervor de energie; făcea aproape orice fel de muncă dacă pentru ea câştiga bani. Economisea tot, iar cu două săptămâni înainte de vacanţă m-a rugat să merg cu el să cumpere, un cadou extraspecial „. Credeam că vrea să ia ceva pentru bunica lui, fiindcă m-a târât după el prin zeci de magazine căutând ceva care, să fie perfect pentru o doamnă”. De-abia după-amiază târziu am aflat că voia să cumpere un cadou de Crăciun pentru mama lui.

La un raion cu marfă la preţ redus dintr-un magazin universal din centru, Nick a găsit în sfârşit, cadoul său extraspecial"-o cutiuţă pentru medicamente, smălţuită, care costa o sumă infimă din preţul ei obişnuit. Nicky era foarte încântat, iar entuziasmul lui contagios. În cinci minute l-a vrăjit pe vânzător şi l-a rugat să o împacheteze în ambalaj special, pentru cadouri,

iar pe mine m-a convins să-l duc acasă la mama lui ca să-i dea cadoul personal. Mary se uită la Lauren şi aproape că-i dăduseră lacrimile. A... a vrut să o mituiască pe maică-sa ca să se întoarcă acasă, numai că eu nu mi-am dat seama.

Mary înghiţi în sec, apoi continuă: Am luat autobuzul împreună cu Nicky spre Grosse Pointe, iar el era atât de nervos, încât de-abia putea să stea pe loc.Mă tot întreba dacă avea părul şi hainele în ordine., Arăt bine, Mary? „mă întreba el de zeci de ori. Am găsit uşor casa mamei lui-era o proprietate ca un palat frumos decorat pentru sărbători. Am sunat la uşă dar Nicky m-a oprit. L-am privit şi pot spune că niciodată în viaţa mea nu am văzut un copil atât de disperat:, Mary, spunea el, eşti sigură că arăt destul de bine pentru ea?" Mary se întoarse cu faţa spre ferestrele restaurantului şi vocea începu să-i tremure. Părea atât de vulnerabil şi arăta atât de frumuşel.

Sincer, credeam că dacă-l va vedea maică-sa îşi va da seama că are nevoie de ea şi că-l va vizita măcar din când în când.Mă rog, majordomul ne-a poftit înăuntru, apoi ne-a condus într-o superbă sufragerie în care bradul de Crăciun fusese atât de frumos împodobit, ca acelea din magazinele universale. Nicky nici nu se uita la el. Nu vedea decât o bicicletă lucioasă şi roşie cu un ghidon mare, care se afla sub brad şi se lumină la faţă.,

Ştiam că nu m-a uitat. A aşteptat doar să vin eu la ea”. A pus mâna pe bicicletă, iar menajera care ştergea praful aproape că i-a tras una. I-a spus că bicicleta era pentru băieţel. Nicky şi-a tras mâna de parcă l-ar fi ars.

Când mama lui a coborât în sfârşit în sufragerie, primele ei cuvinte adresate fiului ei au fost:, Ce doreşti, Nicholas?" Nicky i-a dat cadoul şi i-a explicat că îl alesese special pentru ea. Când ea a pornit spre brad să-l pună lângă celelalte cadouri el a insistat să-l deschidă atunci…

Mary se opri din povestit şi se şterse de lacrimi. Mama lui a deschis cadoul, s-a uitat la cutiuţa în miniatură şi a spus:, Eu nu iau pastile, Nicholas-ştii foarte bine „. Apoi i-a dat cameristei cutia şi a zis:, Oricum, domnişoara Edwards ia pastile. Sunt sigură că o va folosi la ceva.” Nicky se uita cum cadoul lui dispare în buzunarul cameristei, apoi a spus:, Crăciun fericit, domnişoară Edwards „. Se uita la mama lui şi i-a zis:, Acum Mary şi cu mine trebuie să plecăm.”

Până ce am ajuns în staţia de autobuz nu a mai scos un cuvânt.Pe drum eu îmi reţineam lacrimile, dar faţa lui Nicky era… inexpresivă. La staţie s-a întors spre mine şi mi-a dat drumul la mână. Cu o voce subţire, dar gravă, mi-a spus:, Nu mai am nevoie de ea, Mary, acum sunt mare. Nu mai am nevoie de nimeni." Vocea lui Mary se

voalase. Era ultima oară când m-a lăsat să-l ţin de mână.

După o clipă de tăcere dureroasă, Mary continuă: Din acea zi înainte, după toate cunoştinţele mele, Nick nu a mai făcut vreun cadou nici unei femei-alteia decât bunicii lui şi mie. După cele auzite de Ericka de la prietenele lui, Nick este extrem de generos cu banii lui, dar nu le face cadouri, indiferent de ocazie. Le dă bani şi le spune să-şi aleagă ce le place: nu-i pasă dacă sunt blănuri sau bijuterii sau altceva. Oricum nu alege el cadourile.

Lauren îşi aminti de frumoşii cercei pe care i-i dăruise ei şi de felul sfidător în care ea îl refuzase.

Inima i se opri în loc.

— De ce vrea mama lui să uite de existența lui, ca şi când nici nu ar exista pentru ea?

— Nu pot să ghicesc. Aparţine uneia din cele mai cunoscute familii din Grosse Pointe. Era la vremea ei o frumuseţe, regina balurilor pentru domnişoare. Pentru oameni ca ea legăturile de sânge sunt totul. Oamenii de familie au bani aşa că starea lor socială se bazează pe prestigiul legăturilor de familie. Când s-a măritat cu tatăl lui Nick a devenit o persoană străină clasei din care făcea parte. Acum situaţia s-a schimbat, banii sunt prestigiul în sine. Nick se mişcă în cercurile celor cu bani, ca ea, dar îi eclipsează şi

pe ea şi pe soţul ei. Desigur, faptul că este şi frumos, pe lângă bogăţia imensă pe care o posedă, nu-l prejudiciază cu nimic. În orice caz, Nick era pentru ea o amintire vie a decăderii ei din societatea înaltă. Nu-l voia în preajma ei, iar tatăl lui vitreg nici atât.Ar trebui să o cunoşti ca să-i înţelegi răceala şi răutatea. Singura persoană care contează pentru ea, în afară de ea însăşi, este fratele vitreg al lui Nick-pe el îl adoră.

— Cred că e dureros pentru Nick să o vadă.

— Nu cred. În ziua când i-a dat cadoul de la el cameristei, iubirea lui pentru ea a murit. A ucis-o în inima lui cu grijă şi ireversibil. Avea numai cinci ani, dar avea tăria şi hotărârea care l-au ajutat să o facă, chiar şi atunci.

Lauren simţi pornirea de a o strânge de gât pe mama lui Nick şi de a-l găsi ca să-l copleşească cu iubirea ei, chiar dacă el nu ar fi vrut.

Tocmai atunci Tony apăru la masa lor şi-i dădu lui Mary o bucăţică de hârtie cu un nume pe ea.

— Te-a sunat un domn cu acest nume. Spune că are nevoie de nişte documente care sunt încuiate în biroul tău. Mary privi bileţelul.

— Cred că trebuie să mă întorc. Lauren tu rămâi şi termină de mâncat.

— De ce nu aţi mâncat pastele? se încruntă Tony către ele. Nu v-au plăcut?

— Nu e vorba de asta, Tony, zise Mary aşezând

şervetul pe masă şi luându-şi poşeta. Îi povesteam lui Lauren despre Carol Whithworth şi ni s-a tăiat pofta de mâncare.

Numele răsună în urechile lui Lauren şi îi explodă în creier. Un strigăt mut de negare îi tăie respiraţia când încercă să vorbească.

— Laurie? o strânse Tony de umăr îngrijorat, iar ea se uita parcă paralizată spre Mary care ieşea.

— Cine? şopti ea imperceptibil. Despre cine vorbea Mary?

— Despre Carol Whithworth. Mama lui Nick. Lauren îşi ridică privirea albastră spre el.

— Oh, Doamne, respiră ea gâfâit. Oh, Doamne, nu!

Lauren luă taxiul până la firmă. Şocul se mai atenuase, iar în locul lui rămăsese o durere surdă. Merse prin holul de marmură şi ajunse la biroul recepţiei unde rugă să dea un telefon.

— Mary? zise ea când i se răspunse. Nu mă simt prea bine, mă duc acasă.

Învăluită în halatul de casă, seara, stătea şi privea la focul din căminul imens din sufragerie. Se înveli cu puloverul pe care îl tricotase anul trecut, încercând să se ascundă de frigul care o îngheţa în interior.

Îi dădea fiori de fiecare dată când îşi amintea despre ultima ei vizită la familia Whithworth: Carol Whithworth stând în capul mesei şi

prezidând complotul care se punea la cale împotriva propriului ei fiu. Fiul ei! Frumosul, minunatul, dragul ei fiu! Of, Doamne, cum putea să-i facă aşa ceva! Lauren tremura de furie neputincioasă şi strângea cu degetele încleştate lâna moale a puloverului ca şi când ar fi vrut să sfâşie chipul imperial al lui Carol. Chipul acela neridat, arogant şi drăguţ.

Dacă se punea problema de spionaj, Lauren era sigură că Philip îl făcea şi nu Nick. Dacă ar fi fost Nick, dacă într-adevăr plătea pe cineva ca să obţină informaţii de la licitaţiile firmei *Whithworth Enterprises*, nici nu putea să-l condamne. Dacă ar fi stat în puterea ei în acel moment, ar fi ajutat la ruinarea companiei lui Philip chiar sub ochii lui Nick.

Poate că Nick o iubea; Mary era de părere că da. Lauren nu avea cum să ştie. În momentul când ar fi aflat că ea este înrudită cu familia Whithworth, aceasta era posibil să ucidă orice sentiment ar fi avut pentru ea, la fel cum făcuse cu acela pe care îl avusese pentru mama lui.Ar fi căutat să afle de ce făcuse cerere de angajare la Sinco şi nu ar fi crezut niciodată că era o pură coincidență, chiar dacă ea l-ar fi minţit.

Lauren aruncă o privire plină de amărăciune şi urcă în cuibul îmbrăcat în mătăsuri unde se ascundea. Trăise exact ca amanta lui Whithworth. Dar trebuia să se termine.

Dacă va fi nevoie, îşi va lua două slujbe, va da şi lecţii de pian numai ca să recupereze diferenţa de salariu. Nu mai putea rămâne în Detroit.Ar fi înnebunit să-i vadă imaginea lui Nick oriunde se ducea, întrebându-se dacă el se gândea vreodată la ea.

— Te simţi mai bine? o întrebă Jim a doua zi de dimineaţă. Mary spunea că aţi vorbit despre Carol Whithworth, iar ţie ţi-a venit rău. Lauren era palidă şi îi întinse o foaie de hârtie pe care tocmai o scosese din maşina de scris. Jim o despături şi citi cele patru rânduri. Demisionez din motive personale. Ce naiba vrei să spui? Ce motive personale?

— Philip Whithworth este rudă îndepărtată cu mine. Nu am ştiut până ieri că mama lui Nick este Carol Whithworth.

Şocat, Jim se ridică de pe scaun. O privea furios şi tulburat şi îi spuse:

— De ce-mi spui mie asta?

— Pentru că m-ai întrebat de ce demisionez. O privi calm, dar trăsăturile feţei trădau tensiunea interioară.

— Deci eşti rudă cu al doilea soţ al mamei lui, zise el. Şi ce-i cu asta?

Lauren nu se aşteptase la proteste. Obosită se cufundă într-un fotoliu.

— Jim, când îţi va trece prin cap că, fiind rudă cu Philip Whithworth, aş putea să vă spionez pe

voi pentru el?

Ochii lui Jim deveniseră sticloşi.

— Şi eşti, Lauren?

— Nu.

— Te-a rugat Whithworth asta?

— Da.

— Şi tu ai acceptat? întrebă el brusc.

Lauren nu ştia că un om se poate simţi atât de penibil vreodată.

— M-am gândit la asta, dar până să vin la interviu aici m-am hotărât că nu aş putea. Nu mă aşteptam să fiu angajată şi oricum nu aş fi putut să… Pe scurt, îi spuse lui Jim cum se cunoscuse cu Nick în acea seară. A doua zi am venit la interviu şi tu m-ai angajat. Se ghemui şi îşi acoperi ochii cu mâinile. Voiam să fiu aproape de Nick. Ştiam că lucrează în această clădire şi am acceptat oferta ta. Dar nu i-am dat nicio informaţie lui Philip.

— Nu-mi vine să cred, zise Jim stupefiat, frecându-se pe frunte de parcă îl durea capul îngrozitor. Tăcerea din încăpere ticăia ca acele ceasornicului. Lauren era prea supărată ca să-i mai pese de ceva. Stătea acolo aşteptând ca el să pronunţe sentinţa. Nu contează, zise el până la urmă, nu demisionezi. Nu te voi lăsa eu.

Lauren răbufni.

— Ce tot spui? Nu-ţi pasă că aş putea să-i spun lui Philip tot ce ştiu?

— Nu o să faci asta.

— Cum poţi fi atât de sigur? îl provocă ea.

— Din bun-simţ. Dacă aveai de gând să ne spionezi, nu veneai acum să demisionezi şi să-mi spui că eşti rudă cu Whithworth. În plus, eşti îndrăgostită de Nick şi cred că şi el te iubeşte.

— Eu nu cred, spuse Lauren cu demnitate. Şi chiar dacă ar fi, în clipa când va descoperi cu cine mă înrudesc, nu va mai dori să aibă de-a face cu mine. Va insista să ştie de ce am vrut să lucrez la Sinco şi nu va crede niciodată că a fost o simplă coincidenţă, chiar dacă aş putea să-l mint, ceea ce nu sunt în stare…

— Lauren, o femeie poate mărturisi orice unui bărbat dacă găseşte momentul potrivit să o facă. Aşteaptă să revină Nick şi atunci…

Când văzu că Lauren refuză dând cu hotărâre din cap o ameninţă:

— Dacă-ţi dai demisia fără preaviz, nu-ţi voi da referinţe bune.

— Nici nu-ţi cer aşa ceva.

Jim o privi cum iese din biroul lui. Câteva minute rămase liniştit, cu sprâncenele împreunate, gânditor. Apoi luă telefonul.

— Domnule Sinclair. Secretara se aplecă peste umărul lui Nick şi, pe un ton scăzut, încercă să nu tulbure şedinţa cu industriaşi americani, aşezaţi în jurul mesei de conferinţe, care discutau un acord internaţional de comerţ. Îmi

cer scuze că vă deranjez, domnule, dar un domn James Williams doreşte să vorbească la telefon cu dumneavoastră.

Nick dădu din cap şi se ridică, iar pe chip nu i se citea alarma care îl cuprinse când află de această întrerupere urgentă. Nu-şi putea imagina ce dezastru se întâmplase că nu era sunat de Mary, ci de Jim. Secretara îl conduse într-o sală separată, iar Nick smulse telefonul.

— Jim, ce s-a întâmplat?

— Nimic, aveam doar nevoie de sfatul tău.

— Sfat? repetă Nick enervat. Sunt într-o şedinţă internaţională şi…

— Ştiu, aşa că voi fi scurt. Noul director de vânzări pe care l-am angajat va veni peste trei săptămâni, pe 15 noiembrie. Nick fumega de furie.

— Şi ce dacă? răbufni el.

— Păi, te-am sunat fiindcă voiam să ştiu dacă este în regulă că vine de-abia în noiembrie, dar dacă vrei să înceapă în ianuarie, cum am discutat iniţial. Eu…

— Nu-mi vine să cred! îl întrerupse Nick furios. Nu-mi pasă când începe, şi tu ştii.15 noiembrie este foarte bine. Altceva?

— Cam atât, răspunse Jim imperturbabil. Cum e la Chicago?

— Bate vântul! fulgeră Nick. Ajută-mă, te rog, dacă m-ai scos din şedinţă numai ca să mă

întrebi…

— Bine, scuză-mă. Te las imediat. Oh, apropo, Lauren şi-a dat demisia azi-dimineaţă.

Vestea îl lovi pe Nick cu tăria unei palme peste obraz.

— Vorbesc eu cu ea luni când mă întorc.

— Nu vei mai putea… demisia şi-a dat-o cu ziua de azi. Cred că vrea să plece mâine în Missouri.

— Cred că ţi-ai ieşit din mână, râse Nick sarcastic, de obicei se îndrăgostesc de tine şi trebuie să le transferi la alte departamente ca să ţi le iei de pe cap. Lauren te-a scutit de efort.

— Nu pe mine mă iubeşte.

— Asta e problema ta, nu a mea.

— Pe dracu nu-i a ta! Vrei să te joci în pat cu ea, iar când te refuză o pui la treabă până la epuizare. Este îndrăgostită de tine, iar tu o pui să primească mesajele de la alte femei, o faci să…

— Lauren nu dă doi bani pe mine! mârâi Nick furios. Oricum, nu am timp să discut cu tine despre ea.

Trânti receptorul şi reintră în sala de conferinţe. Şapte perechi de ochi îl priveau cu un amestec de grijă politicoasă şi de acuzaţie. Printr-o înţelegere mutuală, niciunul nu trebuia să primească apeluri decât în situaţii de extremă urgenţă. Nick se aşeză şi spuse curtenitor:

— Îmi cer scuze pentru întrerupere. Secretara

mea a supraestimat importanţa unei probleme şi a dirijat apelul aici. Nick încerca să se concentreze asupra afacerii în discuţie şi atât, dar imaginea lui Lauren îi invadase mintea. În mijlocul unei discuţii încinse despre drepturile de piaţă o văzu pe Lauren râzând cu faţa spre soare, cu părul în vânt, fluturându-i pe umeri, când navigau pe lacul Michigan.

Îşi aminti cum o privise., Ce se întâmplă cu mine dacă se potriveşte papucul?",

Te voi transforma într-un broscoi chipeş."

De fapt, îl transformase într-un maniac sălbatic! De două săptămâni gelozia îl rodea până la sânge. De fiecare dată când suna telefonul, Nick se întreba ce iubit o mai suna. De fiecare dată când un bărbat se uita la ea în birou, avea o pornire ucigaşă să-i bage dinţii pe gât acelui bărbat. Mâine Lauren va pleca. Luni nu o va mai vedea. Era mai bine pentru amândoi. Era mai bine pentru întreaga corporaţie; directorii din subordinea lui se strecurau din calea lui când îl întâlneau!

Şedinţa se încheie la ora şapte, iar după ce se termină cina, Nick se scuză şi urcă în camera lui. Când mergea prin holul luxosului hotel spre lift trecu pe lângă vitrina unui magazin cu bijuterii.

Un medalion superb cu rubin pe marginea căruia erau montate diamante sclipitoare îi opri privirea şi se opri. Admiră cerceii din set. Poate

că dacă i-ar cumpăra medalionul lui Lauren…

Dintr-o dată se simţi din nou copil, stând lângă Mary, cumpărând o cutiuţă emailată. Se întoarse şi plecă mai departe. Mită, îşi aminti el înfuriat, era forma cea mai josnică de implorare.

Nu o va, implora pe Lauren să se răzgândească. Nu va implora pe nimeni pentru nimic.

Petrecu o oră şi jumătate la telefon în cameră, răspunzând la mesaje, rezolvând afaceri care aşteptaseră prezenţa lui. După ce termină de vorbit se făcuse aproape unsprezece. Merse la fereastră şi privi linia orizontului sclipitor din Chicago.

Lauren pleca. Jim spunea că e palidă şi obosită. Dacă era bolnavă? Dacă era însărcinată? Ce dacă era? Nici măcar nu putea fi sigur că era copilul lui sau al altuia. Cândva putea fi sigur. Cândva fusese singurul bărbat din viaţa ei. Acum era posibil ca ea să-l înveţe pe el anumite lucruri, se gândi cu amărăciune.

Îşi aminti de duminica după-amiază când se dusese la ea să-i dea cerceii. Când încercase să o atragă spre pat, sărise mânioasă. Cele mai multe femei ar fi fost mulţumite cu ce le oferea el, dar nu Lauren. Voia să ţină la ea, să fie implicat sentimental şi sexual cu ea. Voise de la el un fel de certitudine. Nick se întinse în pat.

Era bine şi dacă pleca, se gândi el mânios. Se

va întoarce acasă şi va găsi un necioplit din oraşul ei care i se va târî la picioare, îi va spune că o iubeşte şi-i va promite orice îi va cere ea. Şedinţa s-a reluat la ora zece fix, a doua zi dimineaţă. Fiindcă toţi cei prezenţi erau nişte industriaşi giganţi, erau cu toţii punctuali. Preşedintele comitetului îi privi pe cei şase magnaţi aşezaţi în jurul mesei de conferinţe şi spuse:

— Nick Sinclair nu va lua parte astăzi la şedinţă. M-a rugat să vă explic că a fost chemat de urgenţă la Detroit azi-dimineaţă.

— Dar toţi avem probleme urgente, se supără unul din membrii comitetului. Ce problemă poate avea Nick încât nu poate participa?

— Spune că este o problemă de personal.

— Acesta nu poate fi o scuză! explodă un alt membru. Cu toţii avem probleme de personal.

— I-am spus lui Nick, răspunse preşedintele.

— Iar el ce a spus?

— A zis că nimeni nu are o problemă de personal asemănătoare cu a lui.

Lauren ieşi cu braţele pline de lucrurile din apartament şi le duse în maşină. Se opri şi privi cerul înnorat de octombrie. Se putea să plouă sau să ningă, trase ea concluzia nepăsătoare. Intră în casă şi lăsă uşa întredeschisă, ca să o poată deschide cu piciorul cu următorul transport. Avea picioarele ude fiindcă pavajul era

ud şi călcase în câteva bălţoace de pe trotuar, aşa că se aplecă şi-şi scoase adidaşii.

Voia să-i încalţe când va pleca în maşină, deci trebuia să-i usuce repede. Îi duse în bucătărie, îi puse în cuptor şi apăsă pe butonul, călduţ", lăsând uşa cuptorului deschisă. Sus se încălţă cu altă pereche de pantofi şi închise şi ultima valiză.

Acum mai trebuia să-i scrie un bilet lui Philip Whithworth, apoi putea să plece. Lacrimile îi ardeau în ochi, iar ea le şterse cu vârfurile degetelor. Luă valiza şi o duse jos.

La jumătatea drumului spre sufragerie auzi paşi în bucătărie, în spatele ei. Se răsuci surprinsă şi îngheţă când îl văzu pe Nick ieşind de acolo. Văzu cum îi străluceau ochii îndreptându-se spre ea, iar mintea o avertiză; ştia de la Philip Whithworth.

Intrată în panică, lăsă valiza jos şi se dădu înapoi. În grabă se lovi cu picioarele de braţul canapelei, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe perne.

Amuzat teribil, Nick îi privi frumuseţea apetisantă lungită pe canapea.

— Sunt flatat, iubito, dar aş vrea să mănânc întâi ceva. Ce-mi serveşti, în afară de adidaşi copţi?

Lauren se chinui să se ridice. În ciuda tonului său ironic, avea un zâmbet feroce şi se vedea clar că tot corpul îi era ca un arc întins. Reuşi să facă un pas din calea lui.

— Stai pe loc, îi comandă el calm.

Lauren îngheţă din nou.

— De ce… de ce nu eşti la conferinţa internaţională?

— De fapt, zise el, m-am întrebat şi eu acelaşi lucru de mai multe ori azi-dimineaţă. Îmi puneam aceeaşi întrebare când am trecut cu picioarele peste şapte oameni care aveau nevoie de votul meu pentru o problemă de importanţă vitală. Mi-am mai pus-o şi când veneam aici, şi când doamna din avion aşezată lângă mine vomita în pungă.

Lauren încerca să-şi stăpânească râsul nervos. Nick era crispat, era mânios, dar nu înfuriat. Deci nu ştia nimic de Philip.

— Mă întrebam acelaşi lucru, continuă el, făcând un pas înainte, când practic am împins un bătrânel aşezat pe bancheta din spate a unui taxi, ca să-l pot lua eu, fiindcă mi-era teamă că voi ajunge aici prea târziu.

Lauren încerca disperată să dezlege enigma stării lui, dar nu putea.

— Acum că eşti aici, spuse ea tremurând, ce vrei?

— Te vreau pe tine.

— Ţi-am spus…

— Ştiu ce mi-ai spus, o întrerupse Nick impacientat. Mi-ai spus că sunt prea bătrân şi prea cinic pentru tine. Corect? Ea încuviinţă.

— Lauren, sunt doar două luni mai în vârstă decât eram la Harbor Springs. Deşi mă simt cu mult mai îmbătrânit ca atunci, adevărul este că atunci nu te-ai gândit la vârsta mea şi nici azi nu crezi că sunt prea bătrân pentru tine. Acum îţi voi aduce lucrurile din maşină şi poţi să te apuci să le despachetezi.

— Plec acasă, Nick, spuse Lauren cu hotărâre.

— Ba nu pleci, hotărî el, implacabil. Îmi aparţii, iar dacă mă vei forţa, te voi duce cu forţa în pat şi te voi face să recunoşti asta acolo.

Lauren ştia că poate fi în stare de asta. Mai făcu un pas înapoi.

— Tot ce ai dovedi este că eşti mai puternic fizic decât mine. Nimic din ce aş recunoaşte nu ar conta. Ce contează este că nu vreau să-ţi aparţin în vreun fel!

Nick zâmbi ademenitor.

— Eu vreau să-ţi aparţin… în toate felurile.

Inima lui Lauren bubuia în piept. Ce voia să spună că, aparţinea"? Ştia că nu se referise la căsătorie, ci se oferea numai pe sine. Ce se întâmplă dacă îi spune acum de Philip Whithworth?

Nick vorbi iar, iar tonul vocii exprima disperare.

— Gândeşte-te cât de cinic şi de imoral sunt, gândeşte-te la toate schimbările pe care le-ai putea aduce caracterului meu. Lauren avu o

pornire de râs şi plâns în acelaşi timp. Se străduia să oprească lacrimile şi părul îi acoperi cu totul faţa. Era pe cale să o facă; era pe cale să devină acel clişeu sordid-secretara îndrăgostită de şeful ei, având o legătură amoroasă cu el.

Îşi va pune la mezat mândria şi respectul de sine în speranţa că îl va putea face să o iubească. Era dispusă să rişte să o urască atunci când îi va spune până la urmă totul despre Philip.

— Lauren, începu Nick pe un ton baritonal, te iubesc. Lauren îşi ridică încet capul şi nu-şi putea crede urechilor, apoi îl privi cu ochii plini de lacrimi. Nick văzu privirea înecată de plâns şi inima i se prăbuşi sfărâmată: Să nu îndrăzneşti să plângi, o avertiză, până acum nu am spus asta nici unei femei şi eu…

Rămase cu cuvintele în vânt, iar Lauren se aruncă în braţele lui tremurând de emoţie. Nesigur, el îi ridică bărbia şi o privi în ochi. Genele îi erau ude de lacrimi, iar ochii albaştri păreau o mare dezlănţuită.

Încercă să vorbească, dar Nick se încordă aşteptând înfrigurat refuzul ei, de care se temuse tot drumul de la Chicago.

— Cred că eşti atât de frumos, şopti ea. Cred că eşti cel mai frumos…

Nick oftă şi îşi apăsă buzele de gura ei. Devorându-i-le cu o foame nestăpânită care îl chinuise de câteva săptămâni îi lipi trupul firav,

care începuse să se topească, de fibrele lui rigide şi încordate la maximum. O sărută cu o fervoare furtunoasă şi tandră în acelaşi timp şi nu se putea sătura de ea. Până la urmă îşi dezlipi buzele de ale ei luptându-se cu dorinţa pe care i-o comanda trupul şi o ridică în braţe aşezând-o în dreptul inimii care-i zvâcnea din piept.

Când nu se mai mişcă timp de câteva minute, Lauren se lăsă pe spate în braţele lui şi-şi ridică privirea. Nick văzu că înţelege întrebarea şi că acceptă hotărârea lui de bunăvoie. Voia să stea lângă el aici, sau oriunde altundeva.

— Nu, murmură el tandru. Nu astfel. Nu am intenţionat să intru şi să te trag în pat. Am făcut asta la Harbor Springs. Frumuseţea neruşinată din braţele lui începuse să zâmbească aşa cum numai ea ştia.

— Chiar ţi-e foame? Pot să-ţi pregătesc nişte ciorapi sote, împreună cu adidaşii. Sau ai prefera ceva mai convenţional, cum ar fi o omletă? Nick zâmbi şi o sărută pe frunte.

— O las pe menajera mea să-mi pregătească ceva până ce fac un duş. Apoi vreau să mă culc puţin. Azi-noapte nu am reuşit să dorm, adăugă el cu subînțeles. Lauren îl privi jenată şi mai căpătă o sărutare. Îți recomand să faci la fel, fiindcă diseară când ne vom întoarce de la petrecere ne vom culca şi am de gând să nu te las să dormi până la ziuă.

În cincisprezece minute Nick descărcase toate lucrurile din maşină.

— Vin să te iau la nouă, spuse el înainte de a pleca. E o petrecerea formală.Ai cu ce să te îmbraci? Lauren ura ideea de a purta lucrurile care aparţinuseră amantei lui Philip Whithworth, dar nu avea altă alegere pentru acea seară.

— Unde mergem?

— La balul de binefacere pentru Spitalul de copii, la hotelul Westin. Eu sunt unul dintre sponsori şi am bilete pentru fiecare an.

— Nu mi se pare un loc prea discret, spuse Lauren jenată.Ne poate vedea cineva împreună.

— Toată lumea ne va vedea împreună. Este unul din evenimentele mondene importante ale anului şi de aceea vreau să vii cu mine. Ce e rău în asta?

Dacă balul de binefacere era un eveniment social important, niciunul din angajaţii de la *Global Industries* nu venea, iar Lauren înţelese lipsa de îngrijorare a lui Nick în privinţa bârfelor de la birou.

— Nu e nimic rău. Mi-ar plăcea să merg, zise ea, apoi se ridică pe vârfurile picioarelor şi-l sărută.Aş merge oriunde cu tine.

CAPITOLUL 17

Nick era foarte elegant în smoching-ul său negru, în cămaşa albă ca laptele, cu papionul

negru, când sună la uşa lui Lauren în acea seară.

— Arăţi minunat, îi şopti ea.

Ochii lui Nick păreau uimiţi de admiraţie când îi privi silueta perfectă şi părul strălucitor aranjat într-un coc răsucit la spate. Ochii i se opriră mai atenţi asupra sânilor apetisanţi care se profilau sub decolteul rochiei negre de catifea, crăpată de le genunchi şi până la gleznă.

— Nu îţi place? întrebă ea dându-i o capă neagră tot din catifea, căptuşită cu satin alb.

— Îmi plac la nebunie, răspunse el, iar Lauren roşi când înţelese la ce se referea.

Hotelul Westin se găsea în Centrul Renaşterii, chiar în inima Detroit-ului. În onoarea balului fusese întinsă pe jos o mochetă roşie chiar la intrarea principală în hotel.

Camere de televiziune aşteptau de o parte şi de alta a uşii. Când şoferul lui Nick opri limuzina, reporterii fotografi se înghesuiră lângă maşină, cu aparatele de fotografiat ridicate. Uşierul făcu un pas şi deschise portiera din dreptul lui Lauren. Când Nick o urmă şi o luă de braţ, blitzurile începură să strălucească într-o explozie de lumină, iar camerele de televiziune îi urmăreau pe măsură ce avansau pe covorul roşu. Prima persoană pe crea Lauren o văzu când intrară în sala de bal fu Jim. Şi el îi remarcă, iar când îi văzu apropiindu-se încercă să-şi ascundă veselia din privire.

Când întinse mâna, Lauren văzu că Nick ezită înainte de a-l saluta.

— Te-ai întors mai devreme de la Chicago, remarcă Jim sesizând rezerva şi răceala prietenului său.Mă întreb de ce?

— Ştii al naibii de bine de ce, răspunse Nick arţăgos.

Jim îşi ridică sprâncenele a mirare şi îşi mută privirea asupra lui Lauren.

— Ţi-aş spune ce minunat arăţi, dar în acest moment Nick îşi stăpâneşte deja cu greu impulsul de a-mi băga dinţii pe gât.

— De ce? se miră Lauren, apoi îl privi pe Nick ale cărui trăsături deveniseră de granit. Jim răspunse cu un surâs.

— Este vorba de douăzeci de trandafiri roşii şi un sărut la care el a fost martor. A uitat de o fată de care eram foarte îndrăgostit cândva, dar pe care nu am avut destul curaj să o cer în căsătorie. S-a săturat să aştepte ca eu să-mi adun curajul, aşa că i-a trimis el Erickăi douăzeci… Nick izbucni în râs:

— Ticălosule, spuse amuzat, iar de data aceasta îi strânse mâna sincer.

Pentru Lauren noaptea fu magică, aerul mirosea a flori, candelabrele străluceau, iar muzica era fermecătoare.

O noapte de dans în braţele lui Nick, alături de el, în care îi făcu cunoştinţă cu cei pe care-i

cunoştea-şi părea că era cunoscut de foarte multă lume.

Oamenii îi înconjurau când coborau de pe ringul de dans, sau când se opreau să bea un pahar de şampanie.

Lauren vedea clar că Nick era foarte respectat şi agreat şi se simţea mândră de el. Şi el se mândrea cu ea-se vedea după zâmbetul lui tandru cu care o prezenta cunoscuţilor şi după felul posesiv în care o ţinea de după talie.

— Lauren? Trecuse de miezul nopţii. Ea îşi lăsă capul pe spate şi-i zâmbi în timp ce dansau.

— Hmmm?

— Aş vrea să plecăm acum. I se citea dorinţa în ochii verzi ca marea, iar Lauren înţelese motivul. Dădu din cap şi fără a protesta îl lăsă să o scoată de pe ringul de dans.

Era cu siguranţă cea mai reuşită noapte din viaţa ei, se gândea ea, când o voce cunoscută îi trimise panică prin întregul sistem nervos.

— Nick, spuse Philip Whithworth, pe un ton uşor ridicat şi cu faţa numai zâmbete. Îmi pare bine că te văd. Lui Lauren îi îngheţă sângele în vene. Oh, nu! Nu aici, nu astfel! se ruga ea cu patimă. Nu cred că am cunoscut-o pe domnişoara, zise Philip privind-o pe Lauren cu un zâmbet politicos care o făcu să respire uşurată.

Lauren îşi plimbă privirea de la Philip, la Carol

Whithworth, apoi la Nick. Mamă şi fiu, faţă în faţă, privindu-se ca doi străini; o blondă suplă, cu trăsături regale şi un bărbat înalt, frumos, ai cărui ochi erau verzi, ca şi ai ei.

Cu o politeţe detaşată Nick făcu prezentările:

— Philip Whithworth şi soţia sa, Carol.

În limuzina luxoasă, peste câteva minute, Lauren simţi că Nick o priveşte.

— Ce sa întâmplat? o întrebă el. Ea trase aer în piept.

— Carol Whithworth este mama ta. Mary mi-a spus acum câteva zile.

Chipul lui rămase neschimbat.

— Da, aşa este.

— Dacă eu aş fi mama ta, şopti Lauren gata să se sufoce de emoţie, aş fi atât de mândră de tine. De fiecare dată când m-aş uita la tine m-aş gândi, ce bărbat frumos, puternic şi elegant este fiul…

— Iubitul tău! şopti Nick strângând-o în braţe şi sărutând-o cu patimă.

Lauren îl mângâie pe păr.

— Te iubesc, şopti ea. Un suflu de uşurare parcă destinse trupul lui Nick.

— Începusem să cred că nu vei spune niciodată asta.

Lauren se foi în braţele lui dar mulţumirea că scăpase cu bine nu dură mult. Faptul că Philip nu o dăduse de gol o alarmă încet, încet.

Prefăcându-se că nu-i cunoaşte pe Carol şi Philip în faţa lui Nick, Lauren participase la conspiraţia care îl făcea pe acesta să pară un caraghios.

O cuprinse panica. Urma să-i spună chiar în această seară după ce vor face dragoste. Trebuia să-i spună înainte ca pânza remuşcărilor să o încolăcească mai mult decât era deja învăluită în jurul ei.

Când ajunseră la apartamentul ei, Nick îi luă încet capa de pe umeri şi o aşeză pe un scaun, începu să-şi descheie nasturii smochingului, iar când îl văzu cum şi-l dă jos, Lauren simţi un fior excitant.

Se întoarse şi se îndreptă spre fereastră încercând să se stăpânească. Îl auzi pe Nick venind în spatele ei.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă cu glas tremurat.

— Nu.

O cuprinse cu braţele de mijloc şi o trase spre el sărutându-i tâmpla.

Lauren începu să respire sacadat când buzele lui îi atinseră urechea, apoi ceafa, iar mâinile începură să i se plimbe pe piept.

O mână i se opri pe abdomen, coborî pe curba şoldului, iar cealaltă îi dezmierdă sânul acoperit cu catifeaua moale. Atingerea lui era o încântare, iar când degetele se strecurară pe sub sutien unde atinseră blând, dar posesiv pielea sensibilă, Lauren simţi chemarea înfierbântată a

pasiunii lui apăsând-o insistent la spate.

O întoarse cu faţa spre el, iar pe Lauren o cuprinseră furnicături prin tot corpul. Îi desfăcu uşor buzele cu ale lui, iar mâinile o lipiră mai strâns de bărbăţia întărâtată.

O sărută cu o foame care o topea şi care se adâncea cu fiecare clipă devenind mai insistentă, apoi explodând cu urgenţă nestăpânită. Limba i se cufundă deja între buzele ei într-un sărut apăsat şi agresiv.

Cu un amestec de iubire şi de teama de a-l pierde, Lauren se undui pe formele lui în nevoia de a împărtăşi cu el pasiunea înfocată.

Simţi cum îi sorbea buzele, apoi îi mângâie cu limba buzele dulci şi calde. Simţi cum îi strânge mâinile la spate, iar când şi le eliberă Lauren începu să frământe cu pasiune muşchii lui tari de pe umeri şi de pe spate.

Undeva, în adâncul minţii lui tulburate de febra dorinţei, Nick era conştient că Lauren îl săruta cum nu o mai făcuse vreodată şi că îşi unduia coapsele pe bărbăţia lui cu mişcări senzuale şi incitatoare care îi provocau valuri de senzaţii tari, chemătoare. De fapt, nu începu să compare femeia lipsită de inhibiţii din braţele lui cu fetiţa nesigură şi sfioasă cu care fusese la Harbor Springs până ce Lauren se trase înapoi şi începu să-i descheie nasturii de la cămaşă.

Privea mâinile ei graţioase, iar mintea lui

trădătoare retrăi instantaneu acelaşi moment în Harbor Springs-doar că atunci el trebuise să-i pună mâinile pe cămaşă şi să-i spună să-i desfacă nasturii.

În seara aceea fusese nepricepută şi sfioasă. Cu siguranţă că dobândise de atunci mai multă experienţă. Regrete şi remuşcări începură să-i sfâşie inima şi în acel moment o opri.

— Pregăteşte-mi te rog ceva de băut, spuse el urându-se pentru gândurile secrete şi pentru sentimentele pe care le avea faţă de ea.

Tulburată de oboseala şi de amărăciunea din tonul lui, Lauren lăsă mâinile jos. Se duse la bar, îi turnă un pahar de coniac cu apă şi i-l dădu.

Văzu cum buzele lui se unduiesc într-un zâmbet când observă că-şi amintea exact ce bea, dar fără să comenteze ridică paharul şi bău.

Lauren era uimită de atitudinea lui, dar rămase perplexă de cuvintele pe care le auzi. Lăsând paharul în jos o întrebă:

— Hai să spunem lucrurilor pe nume ca să nu-mi mai pun atâtea întrebări. Câţi au mai fost?

Lauren îl privea îngheţată.

— Câţi ce?

— Amanţi, o lămuri el.

Lauren nu putea să creadă ce aude. După ce îi vorbise ca şi când standardele ei de moralitate erau acelea ale unei copile, după ce se purtase cu ea de parcă promiscuitatea ar fi fost o virtute

după ce îi spusese că bărbaţii preferă femeile experimentate, era totuşi gelos. Fiindcă acum ţinea la ea.

Nu ştia dacă trebuia să-l lovească, să izbucnească în râs, sau să-l pălmuiască.

Se hotărî că o mică răzbunare nevinovată pentru toată frământarea şi nesiguranţa ei ar fi bine venită. Se îndreptă spre bar şi luă o sticlă de vin alb.

— De ce ar avea vreo importanţă numărul? întrebă ea nevinovată.La Harbor Springs îmi spuneai că bărbaţii nu mai pun preţ pe feciorie şi că nu mai au pretenţia şi nici nu doresc ca o femeie să fie nepricepută. Corect?

— Corect, spuse el printre dinţi privind cuburile de gheaţă din pahar.

— Ai mai spus, continuă ea înfrânându-şi un zâmbet, că femeile au aceleaşi dorinţe sexuale ca şi bărbaţii şi că au dreptul să şi le satisfacă indiferent cu cine doresc. Erai foarte serios despre…

— Lauren, o avertiză el pe un ton scăzut. Ţi-am pus o întrebarea simplă. Nu-mi pasă care este răspunsul, vreau doar să ştiu ca să mă liniştesc. Spune-mi câţi au mai fost. Spune-mi dacă ţi-au plăcut sau dacă nu ai dat doi bani pe ei sau dacă ai făcut-o ca să te răzbuni pe mine. Spune-mi doar. Nu voi folosi asta împotriva ta.

Pe naiba că nu! se gândi Lauren în timp ce se

chinuia să scoată dopul sticlei.

— Sigur că nu vei folosi nimic împotriva mea, comentă ea.Ai spus doar…

— Ştiu ce am zis, o întrerupse el. Acum spune, câţi?

Lauren îl privi cu coada ochiului părând afectată de tonul lui.

— Numai unul. Mânia se aprinse în ochii lui, iar corpul i se încordă de parcă ar fi primit o lovitură în plin.

— Ai… ţinut la el?

— Cred că la vremea aceea l-am iubit, răspunse Lauren răsucind tirbuşonul.

— Bine, să uităm de el, conchise Nick. Observă până la urmă eforturile ei de a desface sticla de vin şi veni să o ajute.

— Vei putea să-l uiţi? întrebă ea, admirând uşurinţa cu care mânuia tirbuşonul.

— Da… după un timp.

— Cum adică, după un timp? spuneai că nu e nimic josnic la o femeie care-şi satisface nece…

— Ştiu ce am spus, la naiba!

— Atunci de ce eşti nervos? Nu m-ai minţit, nu?

— Nu te-am minţit, zise el trântind sticla pe bar, apoi luă două pahare de pe dulap.La vremea aceea aşa credeam.

— De ce? ţipă ea.

— Pentru că era convenabil să cred asta, fulgeră el. Atunci nu te iubeam.

Lauren simţi că-l iubeşte din ce în ce mai mult.

— Vrei să-ţi povestesc despre el?

— Nu, zise el scurt. Ochii ei străluceau, dar făcu un pas înapoi, precaută.

— Ţi-ar fi plăcut de el. Era înalt, brunet şi frumos, ca tine. Foarte elegant, sofisticat şi experimentat. Mi-a înfrânt rezistenţa în două zile şi…

— Gata, termină! răbufni Nick furios.

— Îl cheamă John. Nick se sprijini cu amândouă mâinile de dulap, cu spatele la ea.

— Nu vreau să mai aud nimic!

— John Nicholas Sinclair, îl lămuri Lauren.

Uşurarea pe care o resimţi în acel moment fu atât de intensă, încât Nick nu ştiu prea bine cum să-i facă faţă. Se întoarse cu faţa spre ea.

Lauren stătea în mijlocul camerei, un înger seducător în catifea neagră, o tânără uluitor de frumoasă, cu o ţinută graţioasă şi o siluetă perfectă.

Avea o fineţe şi o mândrie înnăscute care o ajutaseră să nu devină un receptacul convenabil pentru pasiunile bărbaţilor. Lauren îl iubea.

Putea să şi-o facă amantă sau putea să o ia de soţie. În inima lui ştia că locul ei era lângă el, ca soţie; orice altceva i-ar distruge mândria şi ar face-o să-i fie ruşine de sine. Trupul acela frumos i se dăruise numai lui.

Nu putea să-i accepte darul şi iubirea, iar în

schimb să-i ofere un lucru atât de josnic şi obscur ca, o legătură trecătoare".

Deşi era atât de tânără, Nick o iubea şi ştia că este destul de înţeleaptă încât să nu se joace cu viaţa lui.

Era încăpăţânată, iar de multe ori ştia să-l sfideze, după cum îşi dăduse foarte bine seama în ultimele câteva săptămâni…

O privi în tăcere, apoi inspiră adânc.

— Lauren, începu el foarte serios, aş vrea să am patru fete cu ochi albaştri şi saşii, care să poarte ochelari cu rame groase pe năsucuri. De asemenea, m-am ataşat foarte tare de părul tău de culoarea mierii, aşa că dacă s-ar putea… Vedea cum lacrimi de fericire şi neîncredere i se adună în ochi şi o strânse în braţe lipind-o de inima lui, mişcat de aceleaşi sentimente pe care le încerca şi ea. Iubito, te rog, nu plânge. Te rog, nu, şopti el sărutând-o pe frunte, pe obraji, apoi pe buze. Îşi aminti că aceasta era numai cea de-a doua experienţă sexuală a ei şi nu voia să o zorească, aşa că o luă în braţe şi o duse sus, în dormitor.

Cu gura strâns lipită de buzele ei îşi trase încet mâna de sub genunchii ei iar senzaţia produsă de atingerea pielii fine alunecându-i pe pulpe îl făcu să-şi piardă pe moment răsuflarea.

În timp ce îşi scotea hainele de pe el, Lauren, se dezbrăca şi ea sub privirile lui dogoritoare.

După ce lenjeria din dantelă îi dezvălui în întregime formele, Lauren se întoarse eu faţa la el şi rămase nemişcată. Tandreţea şi blândeţea cu care-i mângâia sânii îl făcură pe Nick să tremure uşor, iar degetele trasau cercuri concentrice, ezitând, pe albul desăvârşit al formelor ei.

După ce timp de câteva săptămâni îl respinsese cu răceală, acum se uita la el predându-i-se de bună voie.

Iubirea i se citea în privire şi intensitatea ei aproape că-l dezarma, dar îl făcea să se simtă mândru în acelaşi timp.

— Lauren, zise el, vădit chinuit de emoţiile puternice pe care le simţea.

— Te iubesc.

Ca răspuns, Lauren îşi strecură încet mâinile pe pieptul lui dezgolit şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului lipindu-se de trupul lui pietros şi încordat, trimiţându-i săgeţi de foc prin fiinţa incontrolabilă acum. Încercând să-şi domolească pasiunea explozivă, se aplecă şi o sărută.

Buzele moi se depărtară, iar limba lui îşi făcu încet, ademenitor, senzual… Apoi flămândă, pasionată şi dogoritoare se avântă iar în cuptorul fierbinte dintre buzele ei. Nick gemu înfundat, o aşează pe spate peste perne, mângâind-o cu fervoare, sărutând-o cu înfocare peste tot.

În vâltoarea senzaţiilor care puseseră stăpânire

pe ea, Lauren simţi că Nick era deosebit în această seară.La Harbor Springs se jucase cu trupul ei ca un maestru experimentat cu instrumentul lui, mâinile îi erau sigure, mişcările directe; acum gesturile lui erau atât de subtile şi de blânde în încercările de a o excita.

La Harbor Springs îşi controlase cu atâta măiestrie pasiunea; acum o căuta cu disperare, la fel ca şi ea îl dorea cu disperare. Îi sărută sânii, făcând cu limba cercuri în jurul sfârcurilor întărite, încât Lauren îşi pierdu cu totul raţiunea. Îl strângea cu degetele de păr ţinându-i capul lipit de sânul ei, apoi îi mângâia muşchii încordaţi de pe umeri şi de pe braţe.

— Te doresc, şopti el. Te doresc atât de mult!

Cuvintele acestea pline de nesaţ aprindeau în ea o flacără, iar gemetele lui pătrundeau adânc în sufletul ei.

Fiecare atingere ezitantă a mâinilor lui, fiecare dezmierdare a gurii, buzelor şi limbii lui o înălţau tot mai mult într-un univers unde nu mai exista nimic, decât frumuseţea sălbatică a unui preludiu înfocat. Când Nick îi depărta coapsele cu mâinile, Lauren gemu înăbuşit şi-i căută buzele cu pasiune. Zidul lui se prăbuşi; îi cuprinse buzele într-un sărut adânc şi se avântă în străfundurile fiinţei ei.

— Vibrează odată cu mine, iubito, o ademeni el, iar Lauren se prinse în joc, după care o

pătrunse. Nesaţul mişcărilor lui ritmice, urgenţa fiecărui avânt pe care şi-l lua ca să pătrundă în ea, îi trimiteau lui Lauren valuri de extaz, care explodară în final cu o forţă care-i smulse din piept un strigăt surd. Nick o strânse mai tare sub el, strivind-o cu greutatea trupului şi, cu o ultimă sforţare, i se alătură într-o uitare dulce-desfătătoare.

A doua zi de dimineaţă soneria telefonului o trezi. Se întinse peste Nick şi răspunse.

— Este Jim, pentru tine, zise ea dându-i receptorul. După câteva cuvinte încheie convorbirea, apoi sări din pat trecându-şi degetele prin păr.

— Trebuie să plec în Oklahoma astăzi, îi explică el cu un amestec de regret şi resemnare. Acum câteva luni am cumpărat o companie petrolieră care aparţinea unui tip din pricina căruia angajaţii au plecat pe rând de la el. Acum oamenii mei au încercat să negocieze cu aceeaşi specialişti contractele, dar aceştia s-au obişnuit să li se facă promisiuni care mai târziu nu sunt respectate. Vor să stea de vorbă cu mine, ori declanşează grevă. Când îşi trăgea pantalonii îi mai zise: Ne vedem mâine la birou. Peste câteva minute ajunse în faţa uşii, apoi o sărută apăsat, după care îi dădu drumul. Va trebui să zbor toată noaptea ca să ajung aici, dar mâine mă întorc. Îţi promit.

CAPITOLUL 18

Zeci de priviri curioase şi bănuitoare se îndreptau spre Lauren, luni de dimineaţă, când intră în birou. Uimită, îşi agăţă haina în cuier şi se îndreptă spre biroul ei unde o găsi pe Susan Brook înconjurată de alte zece colege.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Se simţea fericită şi radioasă. Nick o sunase de două ori de la Oklahoma şi oricum avea să-l vadă mai târziu, în cursul zilei.

— Tu să ne spui, o tachina Susan. Nu eşti tu aici?

Puse ziarul de duminică pe biroul lui Lauren şi-l netezi cu palma. Lauren făcu ochii mari. O pagină întreagă fusese dedicată balului de binefacere pentru Spitalul de copii. În centru era o fotografie color a ei cu Nick. Dansau, iar el îi zâmbea pătimaş. Lauren era în profil, cu faţa ridicată spre el.Sub poză scria:, *Industriașului din Detroit J.Nicholas Sinclair şi partenera".*

— Nu seamănă cu mine, nu? glumi ea privind feţele curioase din jurul ei. Ce coincidenţă uimitoare? Nu voia ca relaţia ei cu Nick să devină publică până la momentul potrivit şi în niciun caz nu dorea ca oamenii cu care lucra să o privească altfel.

— Vrei să spui că nu eşti tu? o întrebă dezamăgită una din colege. Niciuna dintre ele nu

observase liniştea care se aşternuse în birou în spatele lor şi că maşinile de scris se opriseră…

— Bună dimineaţa, doamnelor, se auzi vocea profundă a lui Nick. Şase femei uluite tresăriră fascinate când Nick veni la biroul lui Lauren şi îşi sprijini mâinile pe masă în jurul ei. Bună, îi zise la ureche, atât de aproape de ea, încât lui Lauren îi era teamă să-şi întoarcă faţa ca să nu fie sărutată de faţă cu toată lumea. Nick se uită la ziarul de pe birou. Arăţi foarte bine, dar cine e tipul acela urât cu care dansai? Fără să mai aştepte vreun răspuns. Nick se îndreptă şi o mângâie pe creştet, apoi merse în biroul lui Jim şi închise uşa în urma lui. Lauren simţea că-i vine să între în pământ de ruşine. Susan Brook ridică o sprânceană.

— Ce coincidentă uimitoare, o tachina ea.

Peste câteva minute Nick ieşi din biroul lui Jim şi o rugă pe Lauren să vină sus cu el. Când ajunseră în biroul lui o luă în braţe şi o sărută.

— Mi-a fost dor de tine, şopti el, apoi oftă şi-i dădu drumul ţinându-şi mâinile înlănţuite la spatele ei. O să-mi fie şi mai dor de tine-peste o oră trebuie să plec la Casano. Rossi nu m-a găsit şi l-a sunat pe Horace Moran la New York. Se pare că nişte americani dau târcoale prin orăşel punând întrebări despre el. Am trimis o echipă de securitate acolo. Între timp Rossi s-a ascuns şi nu are telefon în acel loc. Jim o să vină cu mine.

Tatăl Erickăi a intrat în panică şi a trimis-o pe Ericka la Casano să-l liniştească pe Rossi. Şi ea vorbeşte puţin italiana.Mă voi întoarce miercuri sau cel mai târziu joi. Se încruntă: Lauren nu ţi-am spus adevărul despre Ericka…

— Mi l-a spus Mary, îl întrerupse ea încercând să pară veselă, dar era foarte mâhnită de plecarea lui. În afară de faptul că-i va fi dor de el, va mai avea încă trei sau patru zile de nelinişte aşteptând să-i spună de Philip. Acum nu putea s-o facă, tocmai când trebuia să plece. Mânia l-ar fierbe în aceste zile. Va trebui să fie cu el când îi va spune, ca să-l calmeze. De ce vine şi Jim cu tine?

— Când va ieşi la pensie preşedintele de la Sinco luna viitoare, Jim îi va prelua postul. Venind cu mine vom putea discuta pe îndelete despre planurile pe care le avem pentru Sinco. Zâmbi. De asemenea, recunoscu el, îi sunt recunoscător lui Jim pentru intervenţia lui între noi şi m-am hotărât să-i dau şi eu o mână de ajutor. Luându-l cu mine în Italia, unde este şi Ericka… Văd că mă înţelegi, spuse el începând să râdă. O mai îmbrăţişă o dată, apoi îi dădu drumul, merse la birou şi puse în servietă nişte documente. Dacă mai sună Rossi, i-am spus lui Mary să transfere convorbirea la tine. Asigură-l că vin şi că nu are de ce să-şi facă probleme. Avem patru laboratoare care testează mostra

trimisă de el. În două săptămâni vom şti dacă e un geniu sau un şarlatan, iar până atunci vom presupune că nu e şarlatan şi-l vom cocoloşi.

Lauren asculta monologul lui grăbit cu un zâmbet admirativ. Când va fi măritată cu Nick va avea impresia că trăieşte pe creasta unei tornade şi ştia că va fi şi ea cuprinsă de torent.

— Apropo, zise el, un reporter de la ziar m-a sunat azi-dimineaţă. Ştiu cine eşti şi că te căsătoreşti cu mine. Când se va răspândi vestea, cred că presa te va urmări peste tot.

— Dar cum au aflat? Nick zâmbi şmechereşte.

— Eu le-am spus.

Totul se petrecea atât de repede încât Lauren se simţi ameţită.

— Le-ai spus din întâmplare şi când ne căsătorim? vru ea să ştie.

— Le-am zis că în curând. Închise servieta, iar pe Lauren o ridică de pe scaun. Vrei o nuntă mare, cu familiile şi câţiva prieteni? Când ne întoarcem din luna de miere putem să dăm o petrecere trăsnet ca să liniştim spiritele mondene pe care le cunoaştem?

Lauren se gândi repede că o nuntă cu fast, în biserică, va apăsa pe sănătatea fragilă şi pe finanţele inexistente ale tatălui ei; apoi cântări alternativa preferabilă de a deveni mai repede soţia lui Nick.

— Tu şi capela, spuse ea.

— Bine. Zâmbi. Fiindcă aş înnebuni cu adevărat dacă aş mai aştepta să fii a mea. Nu sunt un bărbat răbdător.

— Zău? Lauren îi aranja nodul cravatei ca să aibă o scuză pentru a-l atinge. Nu am observat asta niciodată.

— Puştoaico, spuse el tandru, apoi adăugă: Am completat un cec şi i l-am dat lui Mary. Pune-ţi-i într-un cont la bancă, ia-ţi câteva zile libere şi cumpără-ţi trusoul cât timp sunt eu plecat. Este o sumă frumuşică. Nu vei putea să-i cheltuieşti pe toţi pentru haine. Din restul de bani cumpără-ţi o amintire frumoasă pentru logodna noastră. Bijuterii sau blănuri, zise el. După ce Nick plecă, Lauren se lăsă peste biroul lui şi zâmbetul trist pe care-l încerca îi amintea de cuvintele lui Mary la masă:, începând cu acea zi Nick nu a mai cumpărat cadouri vreunei femei... Le dă bani şi le spune să-şi aleagă ceva care le place... nu-i pasă dacă sunt bijuterii sau blănuri..."

Alungă acest gând. Poate că într-o zi Nick se va schimba.

Între timp avea pentru ce să-i mulţumească, mai mult decât alte femei. Se uită la ceas. Era zece şi un sfert şi încă nu lucrase nimic.

Jack Collins se uita leneş la ceasul rotund de pe peretele camerei de spital luptându-se cu ameţeala produsă de injecţiile pe care i le făcuseră înainte de a-i lua sânge la analiză.

Încerca să se concentreze, să focalizeze.

Ceasul arăta zece şi treizeci. Era luni. Rudy trebuia să sune în legătură cu investigaţiile făcute secretarei bilingve a lui Nick Sinclair.

Ca şi când ar fi încurajat telefonul să sune, se auzi clopoţelul acestuia. Luă receptorul, îi scăpă din mână, dar până la urmă reuşi să-l ducă la ureche.

— Jack, se auzi o voce. Sunt Rudy.

Jack încercă să traseze în minte portretul feţei rotunde a lui Rudy.

— Ai verificat-o pe tipa aceea, Danner? întrebă el...

— Da, zise Rudy. Am făcut cum mi-ai spus. Locuieşte într-un apartament elegant pe Bloomfield Hills şi un tip mai în vârstă îi plăteşte chiria. Am vorbit cu paznicul şi mi-a zis că tipul ţinea apartamentul pentru amantele lui. Ultima tipă care a locuit acolo era o roşcată. Bătrânul Whithworth a venit la ea într-o seară şi a găsit-o distrându-se cu alt bărbat, aşa că a dat-o afară. Paznicul spune că Danner este liniştită şi trăieşte modest-se vede apartamentul de la poartă. Rudy chicoti: Mi-a zis că Whithworth dă banii degeaba pe ea fiindcă a venit doar o dată de când s-a mutat tipa. După cum mi se pare, Whithworth îmbătrâneşte şi...

Jack îşi scutură capul de ceaţa care în împăienjenea mintea.

— Cine?

— Whithworth, zise Rudy. Philip A.Whithworth. Cred că nu mai are putere şi…

— Ascultă-mă şi taci din gură! îl dojeni Jack. Trebuie să mă ducă jos la analize şi mi-au făcut o injecţie ca să dorm. Du-te la Nick Sinclair şi spune-i ce mi-ai zis mie.Ai înţeles? Spune-i lui Nick-ameţeala îl cuprindea pe Jack în valuri-spune-i că sunt de părere că spionează în afacerea cu Rossi.

— Ce face? Ea? Cred că glumeşti! Tipa este… tonul lui Rudy se schimbă din sfidare în disciplină militară. Voi avea grijă de toate, Jack, lasă totul pe…

— Ţine-ţi gura, fir-ai să fii şi ascultă-mă! răbufni Jack. Dacă Nick Sinclair este plecat, du-te la Mike Walsh, avocatul-şef al corporaţiei şi spune-i ce ţi-am spus eu. Nu vorbi cu nimeni despre asta. Vreau să o urmăreşti. Vreau să-i pui telefonul din birou sub urmărire. Vreau să ştii orice mişcare face. Ia pe cineva să te ajute…

Lauren privea în gol şi visa când sună telefonul marţi dimineaţa. Era atât de veselă şi de entuziasmată încât de-abia se putea concentra asupra sarcinilor de serviciu.

Căutase să şi-l scoată pe Nick din minte, dar nu reuşise; îi era imposibil să nu se gândească la el, fiindcă personalul din birou o tachina în continuu.

Răspunse la telefon şi sesiză declicul discret care se auzea de fiecare dată când ridica receptorul, începând cu o zi în urmă.

— Lauren, draga mea, se auzi vocea lui Philip Whithworth.Ar trebui să luăm prânzul împreună astăzi.Ar fi foarte plăcut să mai stăm de vorbă.

Nu era o invitaţie, era un ordin. Cu fiecare fibră a fiinţei sale, Lauren dorea să-i spună lui Philip Whithworth să se ducă la naiba şi să-i închidă telefonul, dar nu îndrăznea.

Dacă îl mânia, exista posibilitatea ca el să-i spună lui Nick cine era şi ce trebuia să facă, înainte de a avea şansa să-i mărturisească. Mai ales că locuia în apartamentul lui Philip şi nu se putea muta de acolo cât timp era Nick plecat, fiindcă el nu ar mai putea-o găsi la telefon.

Dacă o suna la birou, îi putea spune că se mută la un motel, dar trebuia să găsească un motiv şi nu dorea să mai adauge la dezamăgirea pe care Nick o va suferi, încă un element.

— Bine, spuse ea entuziasmată, dar nu pot lipsi mult de la birou.

— Nu putem lua prânzul în clădirea ta, Lauren, îi aminti Philip sarcastic.

Un frison alarmant fi accentua tonul. Lauren nu se simţea bine singură cu el ştiind ce avea să-i spună. Apoi îşi aminti de localul lui Tony şi îşi reveni.

— Ne întâlnim la prânz la restaurantul lui

Tony. Ştii unde este?

— Da, dar nu acolo. Nu poţi obţine masă decât dacă…

— Fac eu rezervarea, i-o tăie Lauren scurt.

Restaurantul era plin de oameni care aşteptau locuri libere când ajunse ea acolo. Tony o văzu şi îi zâmbi deznădăjduit dintr-un colţ, iar Dominic o conduse la masă.

Tânărul roşi când Lauren îi zâmbi fermecător.

— Lauren, îmi pare rău că masa nu e chiar bună, dar data viitoare când vei veni îţi vom opri una mai bună.

Lauren înţelese ce voia să spună când o conduse către o masă în spatele încăperii, în apropierea barului. Holul slab luminat era separat de sala de mese numai prin nişte stâlpi de lemn cu plante agăţătoare în jurul lor.

Din încăperea unde se afla barul răzbăteau frânturi de conversaţii întrerupte de râsete, iar chelnerii veneau şi plecau grăbiţi cu cafetiere.

Philip Whithworth era deja la masă şi rotea leneş paharul cu cuburi de gheaţă când se apropie Lauren.

Se ridică politicos, aşteptând ca Dominic să-i tragă scaunul, apoi îi ofer un pahar cu vin. Părea foarte calm, stăpân pe sine… foarte mulţumit, se gândi ea observându-i chipul.

— Acum, începu el, ce-ar fi să-mi spui cum stau lucrurile cu adevărat între tine şi prietenul

nostru comun…

— Vrei să spui, fiul tău vitreg, îl corectă ea, supărată pe tonul lui caustic.

— Da, draga mea, răspunse el, dar să nu-i folosim numele chiar într-un loc ca acesta.

Amintirea felului în care el şi soţia lui îl trataseră pe Nick o sfâşia pe Lauren.

Încerca să-şi amintească totuşi, că Philip nu se purtase urât cu ea, aşa că tonul îi era neutru.

— Peste câteva zile vei citi în ziare, deci pot să-ţi spun de pe acum că ne căsătorim.

— Felicitări, spuse el vesel, l-ai spus şi lui despre… legătura ta cu mine? Cu siguranţă că nu ştia nimic de asta când ne-am întâlnit cu toţii la bal.

— Îi voi spune foarte curând.

— Nu cred că e o idee prea bună, Lauren. Are o oarecare reţinere faţă de mine şi de soţia mea…

— Cred că are şi motive! spuse ea neputându-se abţine.

— Ah, înţeleg că ştii deja povestea. De vreme ce ştii, gândeşte-te cum ar putea reacţiona când ar descoperi că trăieşti ca amantă a mea, îmbrăcată cu hainele cumpărate de mine.

— Nu fii caraghios! Nu sunt amanta ta…

— Noi ştim asta, dar el va crede?

— Eu îl voi face să creadă, spuse Lauren pe un ton scăzut, convingător.

Zâmbetul lui Philip devenise atât de viclean şi

de calculat.

— Mi-e teamă că-ţi va fi imposibil să-l convingi, dacă va afla că mi-ai spus despre proiectul lui din Casano.

Panica începuse să o cuprindă pe Lauren în valuri paralizante, iar alarma îi răsuna în minte ca un clopoţel.

— Nu ţi-am spus nimic de Casano, absolut nimic! Nu ţi-am spus despre nimic confidenţial.

— El va crede că mi-ai spus de Casano.

Lauren îşi puse mâinile pe masă încercând să-şi stăpânească tremurul lor. Încet, pe nesimţite, teama i se inocula în suflet.

— Philip, mă… ameninţi că îi spui că am fost amanta ta şi alte minciuni de acest fel?

— Nu se poate spune chiar că te ameninţ, răspunse el calm. Suntem pe cale de a încheia un târg amândoi, tu şi cu mine, şi vreau să înţelegi că nu eşti în situaţia de a pune tu condiţiile.

— Ce târg? zise Lauren, dar numai Dumnezeu putea să o ajute; ştia deja.

— În schimbul tăcerii mele îţi voi cere anumite informaţii, din când în când.

— Şi crezi că ţi le voi da? îl sfida ea. Crezi asta din tot sufletul? Lacrimile o înecau, iar glasul îi tremura deja. Mai degrabă aş muri, decât să-l fac să sufere, mă înţelegi?

— Reacţionezi prea emotiv, îi spuse el, aplecându-se peste masă. Nu vreau să-l scot pe

om din afaceri, încerc doar să-mi salvez propria firmă. Avem mari probleme din pricina concurenţei cu Sinco.

— Ce păcat! şuieră Lauren.

— Poate că pentru tine nu înseamnă nimic, dar Whithworth Enterprises i se cuvine lui Carter prin naştere, este moştenirea lui şi asta este foarte important pentru soţia mea. Acum, hai să nu ne certăm pentru ajutorul pe care mi-l vei da sau nu, fiindcă nu ai de ales. Vineri este data limită pentru susţinerea contractelor celor mai importante, patru dintre ele. Vreau să ştiu suma cu care licitează Sinco. Scoase o bucată de hârtie cu numele celor patru proiecte, apoi i-o puse în mână lui Lauren strângându-i pumnul pe ea. O mângâie prieteneşte pe mână, ca un tată. Cred că acum trebuie să mă întorc la birou, zise trăgându-şi scaunul.

Lauren îl privi atât de mânioasă încât nu mai simţea nimic altceva, nici măcar teamă.

— Ofertele acestea sunt atât de importante pentru tine? întrebă ea.

— Foarte.

— Fiindcă soţia ta vrea să păstreze compania pentru fiul ei? De aceea este atât de important pentru ea?

— Mai mult decât îţi poţi imagina. Printre altele, dacă aş încerca să vând compania acum, care ar fi singura alternativă, registrele noastre

financiare ar deveni publice.

Ar fi foarte stânjenitor.

— Înţeleg, zise Lauren calmă. Deocamdată, ca să-l convingă că intenţionează să-l ajute, adăugă precaută: îmi promiţi să nu-i spui minciunile acelea lui Nick, dacă te ajut?

— Ai cuvântul meu de onoare, promise el.

Lauren intră în birou într-o stare de furie şi de enervare la culme. Carol Whithworth dorea să obţină, moştenirea" celui de-al doilea fiu, mult iubit, distrugând ce construise primul ei fiu. Se aşteptau ca Lauren să-i ajute. Era şantajată, iar această stare de şantaj nu va lua sfârşit niciodată, ştia prea bine. Familia Whithworth era lacomă, lipsită de scrupule şi de bun simţ. Înainte ca ei să termine, Global Industries putea deveni o parte a moştenirii lui Carter.

Peste câteva minute suna telefonul de pe birou. Automat Lauren ridică receptorul.

— Îmi pare rău că te zoresc, draga mea, se auzi vocea blajină a lui Philip, dar am nevoie de informaţia aceea azi. Găseşte ofertele de care îţi vorbeam undeva la departamentul tehnic. Dacă aş avea prima pagină, mi-ar folosi foarte mult.

— O să fac ce pot, spuse Lauren fără entuziasm..

— Excelent. Eşti foarte promptă.Ne întâlnim. În faţa clădirii la ora patru. Te voi aştepta în maşină. Toată treaba nu va dura decât zece

minute.

Lauren închise telefonul şi merse să caute departamentul tehnic. Deocamdată nu avea de ce să pară suspectă. De îndată ce se va întoarce Jim, îi va spune ce se întâmplase. Poate că el o va ajuta să-i spună lui Nick.

— Domnul Williams doreşte dosarele acestor patru proiecte, îi comunică secretarei de departament, în câteva minute Lauren căpătă dosarele. Le luă cu ea în biroul ei.

La începutul fiecărui dosar era o notă cu numele, un rezumat al echipamentului tehnic care va fi acordat firmei Sinco dacă firma va primi contractul şi suma cu care licita Sinco.

Lauren scoase notele şi se duse la copiator, făcu câte o copie şi puse originalul pe birou. Apoi le introduse la loc în dosare, scoase pasta corectoare din birou şi cu atenţie, calmă, modifică sumele cu care licita Sinco, crescând cifrele cu câteva milioane de dolari. Pasta de corectură era vizibilă pe copii, aşa că mai făcu câte o copie, iar pe acestea modificările erau practic invizibile. Tocmai pleca de lângă copiator, când un tânăr rotofei veni spre ea.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, zise el, sunt de la firma care întreţine copiatoarele şi au avut probleme cu aparatele toată ziua. Vă deranjează dacă mai treceţi originalele o dată, ca să văd dacă funcţionează bine?

Lauren simţi o nelinişte interioară, dar aparatul se defecta periodic, aşa că făcu ce i se ceru. El luă copiile, le privi şi dădu din cap.

— Cred că de data aceasta funcţionează perfect.

Lauren văzu că aruncă foile în coşul de hârtii când se întoarse ea cu spatele.

Nu-l văzu când, peste câteva clipe, se aplecă şi le luă de acolo.

Când trecea prin hol un Cadillac se apropie de după colţ. Geamul din partea ei se lăsa automat în jos, iar Lauren se aplecă şi-i dădu lui Philip plicul.

— Sper că înţelegi cât de importante sunt pentru noi, începu el, şi…

Lauren simţi că ia foc şi că-i ard urechile. Se întoarse pe loc şi intră grăbită în clădire. Era să se lovească de un tânăr cu faţa rotundă care ascundea la spate un aparat foto.

CAPITOLUL 19

— Slavă Domnului că te-ai întors! strigă Mary miercuri după-amiază când Nick intră grăbit în birou, urmat de Ericka şi de Jim. Mike Walsh vrea să vorbească de urgenţă cu tine. Spune că este foarte important.

— Spune-i să vină sus, zise Nick ridicând din umeri. După aceea vino să bem ceva. Tocmai o trimit pe Lauren la Las Vegas să se mărite.

Avionul a fost alimentat cu benzină şi verificat de plecare.

— Lauren ştie asta? întrebă Mary încruntată. Este jos, în biroul lui Jim şi munceşte pe rupte.

— O voi convinge eu de înţelepciunea planului.

— Când avionul va decola, nu va mai avea de ales, spuse Ericka zâmbind conspirativ.

— Exact. Nick era bine dispus şi râdea. Îi fusese atât de dor de ea, încât o suna de trei ori pe zi, ca un şcolar îndrăgostit lulea. Aşează-te comod, o invită el. Deschise un dulap cu haine de schimb şi scoase o cămaşă curată.

Cinci minute mai târziu ieşi din baie proaspăt bărbierit şi-i privi pe Mike Walsh şi pe bărbatul rotofei care stăteau lângă canapeaua pe care erau aşezaţi Ericka şi Jim.

— Ce s-a întâmplat, Mike? întrebă el mergând spre bar de unde scoase o sticlă de şampanie, stând cu spatele la ceilalţi.

— Există o scurgere de informaţii în proiectul Rossi, începu precaut avocatul.

— Da. Eu ţi-am spus asta.

— Oamenii aceia din Casano care încercau să dea de Rossi erau ai lui Whithworth.

Nick se opri o clipă din concentrarea cu care scotea dopul sticlei de şampanie şi acesta fu singurul semn care-i trădă tensiunea la auzul numelui Whithworth.

— Continuă, îl invită el.

— Evident, reluă avocatul, pe statul nostru de plată se află o femeie care se pare că spionează pentru Whithworth. Am aranjat cu Rudy, care este aici de faţă, să-i intercepteze telefonul de la birou şi să o ţină sub supraveghere.

Nick luă din bar patru pahare de şampanie, iar mintea îi zbura la zâmbetul lui Lauren şi la chipul ei frumos. În această seară va fi noaptea nunţii lor. După această noapte, numai el va avea dreptul să o ia în braţe şi să-şi unească trupul flămând cu al ei, să o mângâie şi să o sărute…

— Te ascult, minţi el. Continuă.

— Ieri i s-a făcut fotografie dându-i nişte copii ale celor patru oferte Sinco. Avem şi noi un set de copii ca acelea pe care i le-a dat lui Whithworth, pentru a le folosi ca probe la tribunal.

— Ticălosul! … Nick îşi reţinea cu greu accesul de mânie, nevoind ca animozităţile dintre el şi Philip Whithworth să-i strice cheful. Era ziua nunţii lui. Spuse cu răceală: Jim, voi face ceea ce trebuia să fac în urmă cu cinci ani. Îl voi scoate definitiv din afaceri. De acum încolo vreau ca Sinco să liciteze pentru fiecare contract la care prezintă şi el oferte şi vreau să sublicitezi. E clar? Vreau să-l azvârl pe ticălosul acesta de pe capul nostru!

Când Jim murmură ceva care suna a aprobare, Mike continuă:

— Putem să emitem un mandat de arestare pentru fată. Am discutat deja problema cu judecătorul Spath şi este pregătit de îndată ce-i vom spune noi.

— Cine este? întrebă Jim, când Nick părea preocupat să toarne şampania în pahare.

— Amanta lui Whithworth! spuse Rudy nerăbdător, iar în tonul vocii se percepea o mândrie personală exacerbată. Am verificat-o personal. Tipa locuieşte ca o regină într-un apartament luxos din Bloomfield Hills, pe care-l plăteşte Whithworth. Se îmbracă precum un fotomodel şi…

Mânia explodă în pieptul lui Nick şi tot trupul i se încorda într-o durere care-i răvăşea deja mintea, îşi punea întrebarea, dar înainte de a o putea rosti trebui să se sprijine de bar. Cu spatele la ei şopti:.

— Cine este?

— Lauren Danner, spuse avocatul scurtând descrierea amănunţită a rotofeiului de la securitatea firmei. Nick, ştiu că a lucrat pentru tine şi că este aceeaşi fată care a căzut la picioarele noastre în seara aceea. Publicitatea care va lua naştere după arestarea ei va descuraja cu siguranţă pe oricine ar mai încerca să ne spioneze, dar am aşteptat să discut cu tine înainte de a o acuza oficial. Să…

Vocea lui Nick era strangulată de furie şi de

durere.

— Du-te imediat în biroul tău, ordonă el, şi aşteaptă-mă. Te sun eu. Fără să se întoarcă, i se adresă lui Rudy: Pe tipul acesta scoateţi-l din biroul meu-permanent!

— Nick... se auzi glasul lui Jim.

— Ieşi! Nick îl biciui, apoi îşi recapătă controlul. Mary, cheam-o pe Lauren şi spune-i să vină aici în zece minute. Apoi du-te acasă. E aproape ora cinci.

În tăcerea ca de mormânt care se lăsase în urma plecării tuturor. Nick se dezlipi de bar şi bău dintr-o înghiţitură şampania pe care şi-o turnase ca să sărbătorească nunta cu un înger.

O prinţesă cu ochi albaştri şi surâzători care intrase în viaţa lui şi i-o răsturnase cu totul. Lauren îl spiona şi îl trăda lui Whithworth. Lauren era amanta lui Whithworth.

Inima lui nega, dar mintea ştia că nu se înşală. Acum se explica şi modul ei de a trăi şi hainele pe care le purta. Îşi aminti cum i-o prezentase lui Whithworth sâmbătă seara şi cum ea se prefăcuse că nu-l cunoaşte; parcă se dezintegra în mii de bucăţele. Furia şi angoasa îi ardeau venele ca acidul. Voia să o strivească în braţele lui şi să o facă să-i spună că nu era adevărat; voia să-şi toarne dragostea în interiorul ei până ce nu mai rămânea loc pentru nimeni în inima ei şi în corpul acela frumos.

Îi venea să o sugrume pentru trădarea ei, să o ucidă cu propriile-i mâini. Îi venea să moară.

Lauren privi cei trei ofiţeri de pază care stăteau în anticamera lui Nick şi intră în biroul lui. Aceştia o priviră şi deveniră atenţi, pregătiţi. Ea le zâmbi şi trecu pe lângă ei, dar niciunul nu răspunse, unul doar dădu din cap foarte prietenos.

În faţa uşii lui Nick se opri să-şi aranjeze părul. Mâna îi tremura cu un amestec de încântare că-l va revedea şi de teamă pentru cum ar putea reacţiona când îi va spune de legătura ei cu Philip.

Avea de gând să-i spună de-abia diseară, după ce îi va da puţin timp să se odihnească, dar, de vreme ce Philip o şantaja, trebuia să-i spună imediat.

— Bun-venit înapoi, spuse ea, intrând în birou.

Nick stătea la fereastră cu spatele la ea, sprijinindu-se de tocul geamului, privind oraşul în depărtare.

Draperiile erau trase într-o parte şi luminile nu fuseseră încă aprinse, astfel că semiîntunericul serii ploioase inundase încăperea.

— Închide uşa, spuse el încet. Îi vorbise pe un ton ciudat şi rămăsese cu spatele la ea, iar Lauren nu putea să-i vadă chipul.

— Ţi-a fost dor de mine, Lauren? o întrebă el, tot cu spatele. Lauren zâmbi când auzi

întrebarea pe care o auzea mereu după ce venea de undeva.

— Da, recunoscu ea strecurându-şi braţele în jurul mijlocului lui, prin spate.

La atingerea ei trupul său se încorda, iar când îşi lipi obrajii de spatele lui musculos şi rigid, îl simţi tare ca fierul.

— Cât de dor ţi-a fost de mine? şopti el duios.

— Întoarce-te şi am să-ţi arăt, îl tachină ea Nick îşi dezlipi mâinile de tocul ferestrei şi se întoarse. Fără să o privească, merse către canapea şi se aşeză.

— Vino aici, o invită el.

Lauren îl urmă ascultătoare şi rămase în picioare lângă canapea privindu-l şi încercând să-i citească faţa umbrită şi ciudată. Avea o expresie impasibilă, aproape resemnată, dar când se aşeză lângă el, Nick o prinse de mână şi o trase pe genunchii lui.

— Arată-mi cât de mult mă doreşti, o incită el.

Tonul ciudat al vocii lui îi trimise lui Lauren un semnal de alarmă care o înfiora inexplicabil, dar senzaţia fu repede alungată de insistenţa sărutării lui. Îi gusta buzele ca un bărbat experimentat, iar Lauren se predase neajutorată cererii fierbinți a gurii lui.

Îi fusese dor de ea. Degetele lui puternice începuseră deja să-i desfacă nasturii bluzei, apoi îi trase sutienul şi-i dezvălui sânii lungind-o pe

canapea şi acoperindu-i goliciunea cu trupul său. Buzele lui îi încordară sânii, iar mâinile căutau neliniştite sub fusta ei trăgându-i ciorapii.

— Mă doreşti acum?

— Da, gemu Lauren zvârcolindu-se sub greutatea lui. Cu mâna liberă o prinse de păr şi strânse tare.

— Atunci, deschide ochii, iubito, îi ordonă el scurt. Vreau să fii sigură că eu sunt deasupra ta şi nu Whithworth.

— Nick...! Lauren strigă disperată, iar el se ridică în picioare, cu mâna tot în părul ei, apoi o trase în sus.

— Ascultă-mă. Te rog! Lauren strigă îngrozită de mânia sălbatică şi de ura care i se citea în ochi. Pot să-ţi explic totul, eu... Un strigăt ascuţit smuls parcă din străfunduri o opri, fiindcă strânsoarea lui deveni mai puternică şi acum începuse să o zgâlțâie furios.

— Explică asta, tună el strângând din dinţi.

Privirea ei îngheţă pe nişte hârtii împrăştiate pe măsuţa pentru cafea: copii ale celor patru oferte pe care i le dăduse lui Philip; fotografii alb-negru, mărite, în care se văzu aplecată spre maşina acestuia; plăcuţa cu numărul de înregistrare al Cadillac-ului şi un număr de înregistrare care dovedea că proprietarul maşinii era Philip A.Whithworth, din Michigan.

— Te rog, te iubesc! Eu...

— Lauren, o întrerupse el amenințător, dar totuși calm.Mă vei mai iubi şi de acum în cinci ani până ce tu şi iubitul tău veţi ieşi din închisoare?

— Oh, Nick, te rog, ascultă-mă, îl implora ea plângând. Philip nu este iubitul meu, este rudă cu mine. M-a trimis la Sinco să cer o slujbă, dar îţi jur că nu i-am spus nimic. Mânia i se şterse de pe faţă lui Nick şi îi luă locul o expresie de silă teribilă care o alarmă într-atât de Lauren, încât cuvintele se înşiruiau aproape fără noimă. Până... până ce ne-a văzut atunci dansând m-a lăsat în pace, dar acum vrea să mă şantajeze.Mă amenință că-ţi spune minciuni dacă nu...

— Rudă cu tine, repetă Nick sarcastic. Ruda ta şi încearcă să te şantajeze.

— Da! sări Lauren încercând cu disperare să-i explice. Philip s-a gândit că tu plăteai pe cineva să-l spioneze, aşa că m-a trimis pe mine să aflu cine este persoana şi...

— Whithworth e acela care plăteşte un spion, îi aruncă Nick dispreţuitor. Şi acel spion eşti tu! îi dădu drumul şi încercă să o împingă, dar Lauren se agăţă de el.

— Te rog, ascultă-mă, se ruga ea cu patimă. Nu ne face una ca asta! Nick îşi lăsă braţele în jos, iar ea se prăbuşi la podea, plângând cu sughiţuri. Te iubesc atât de mult-plângea isteric-de ce nu vrei să mă asculţi? De ce? Te implor,

ascultă-mă.

— Ridică-te, strigă el. Încheie-ţi bluza. Se apropiase deja de uşă.

Tremurând de plâns, Lauren încercă să-şi aranjeze ţinuta, se sprijini cu o mână şi se ridică încet.

Nick deschise brusc uşa şi paznicii păşiră înăuntru.

— Luaţi-o de aici, ordonă el rece. Lauren îi privea paralizată pe bărbaţii care se apropiau de ea. Urmau să o ducă la închisoare. Ochii i se îndreptară spre Nick implorându-l în tăcerea să o mai asculte pentru ultima dată, să o creadă, să nu facă asta.

Cu mâinile în buzunare se uită la ea fără să clipească, îngheţând-o ca pe un gheţar cu ochii aceia reci. Numai muşchiul care-i zvâcnea în maxilar trăda cât de tulburat era de fapt.

Cei trei paznici înarmaţi o înconjurară, iar unul dintre ei o luă de braţ. Lauren îşi trase mâna, iar ochii îi erau inundaţi de lacrimi.

— Nu mă atinge. Fără să privească înapoi ieşi însoţită de el, apoi trecu prin biroul recepţiei unde se lăsase liniştea.

După ce uşa biroului se închise, Nick se aşeză pe canapea, cu braţele sprijinite pe genunchi şi privi fotografia mărită cu Lauren dându-i lui Whithworth copiile contractelor..

Era foarte fotogenică, se gândi el, iar ideea îi

trimise un pumnal în inimă îndurerându-l. În acea zi bătuse vântul, iar ea nu-şi luase haina pe ea. Fotografia era făcută din profil prinzându-i trăsăturile delicate, iar vântul îi flutura părul în toate părţile.

Era fotografia lui Lauren trădându-l.

Nick simţi cum i se pune un nod în gât şi înghiţi în gol. Cu siguranţă că fotografia iniţială fusese color, se gândi el. Poza alb-negru nu-i reda pielea catifelată şi reflexele părului bogat şi nici ochii viorii, de culoarea turcoazului.

Îşi acoperi faţa cu mâinile.

Paznicii o escortară în tăcere pe Lauren prin holul de marmură unde ultimii angajaţi plecau de la birouri. Văzând atâta lume, Lauren se simţi umilită de privirile curioase. Toţi se grăbeau acasă, fiecare cu grijile lor. Nu că i-ar fi păsat cine ştie de ruşinea ei; în acel moment nu-i păsa de nimic.

Afară ploua şi se întunecase, dar Lauren nu simţea acele de gheaţă ale ploii care-i pătrundea prin bluza din mătase subţire. Nu-i păsa nici de maşina poliţiei pe care se aştepta să o vadă la colt, dar nu văzu nimic.

Paznicul de la stânga ei şi cel din spate făcură amândoi câte un pas înapoi. Cel din dreapta ei se întoarse şi el să plece, apoi ezită şi o întrebă cu compasiune:

— Domnişoară, aveţi o haină?

Lauren îl privi uimită şi cu ochi îndureraţi.

— Da, zise ea. Avea o haină. Era cu poşeta în biroul lui Jim.

Paznicul privi cam nesigur spre colţul străzii, de parcă aştepta să oprească cineva şi să o ia cu maşina.

— Mă duc să vi-o aduc, spuse el şi intră înapoi în clădire cu colegii lui.

Lauren rămase pe trotuar, iar ploaia îi biciuia părul şi obrajii ca un milion de injecţii de gheaţă. Se părea că nu va fi dusă la închisoare, totuşi. Nu ştia unde să se ducă, sau cum să ajungă fără bani şi chei.Ca într-o transă se întoarse şi se îndreptă spre Jefferson Avenue când o siluetă cunoscută se îndreptă spre ea, după ce ieşise din clădire. O clipă speranţa îi reveni.

— Jim! strigă când el şi Ericka erau să treacă pe lângă ea fără să o vadă.

Jim se întoarse brusc, iar stomacul lui Lauren i se strânse de tot când văzu câtă furie şi amărăciune acuzatoare erau în ochii lui.

— Nu am ce să vorbesc cu tine, spuse el agresiv.

Speranţa muri în sufletul ei, iar cu moartea veni şi o linişte mormântală.

Se întoarse pe loc, îşi băgă mâinile îngheţate în buzunarele fustei şi începu să meargă pe stradă. După ce făcu câţiva paşi Jim o apucă de mână răsucind-o.

— Poftim, spuse, la fel de ostil ca mai înainte, ia haina mea. Lauren îşi trase mâna dintr-a lui.

— Nu pune mâna pe mine, spuse calmă. Nu vreau, să fiu atinsă.

Ochii lui o priviră alarmaţi.

— Ia haina mea, repetă el convingător, după ce şi-o dădu jos de pe el.Ai să mori îngheţată. Lauren nu privea cu teamă moartea prin îngheţ. Neluându-i în seamă haina pe care i-o întindea, îşi ridică ochii şi-l privi.

— Tu crezi ce crede Nick?

— Cuvânt cu cuvânt, zise el.

Având părul lipit de cap din cauza ploii şi cu şiroaie de apă curgându-i pe obraji, Lauren spuse cu demnitate:

— În acest caz, nu am nevoie de haina ta. Voi să plece, apoi se opri. Poţi să-i transmiţi lui Nick un mesaj din partea mea când va afla până la urmă adevărul.

Dinţii începuseră să-i clănţăne când îi vorbi: Spune-i să nu se apropie de mine vreodată. Spune-i să se ferească de mine! Fără să se gândească unde mergea, Lauren plecă îndreptându-se spre singurii oameni care o vor primi la ei fără să-i ceară ceva. Se duse la restaurantul lui Tony.

Cu degetele îngheţate bătu la uşa din spate. I se deschise şi apăru Tony care se uita la ea, iar smoching-ul lui negru contrasta cu aburii şi

gălăgia de la bucătărie, unde se afla.

— Laurie! Dio mio! Dominic, Joe, strigă el, veniţi repede! Lauren se trezi într-un pat cald şi confortabil, iar când deschise ochii văzu o cameră plăcută, dar necunoscută. O durea capul îngrozitor, dar încercă să se ridice în coate şi privi de jur împrejur, era în casa de deasupra restaurantului, iar tânără soţie a lui Joe o ajutase să se culce după ce făcuse o baie fierbinte şi mâncase bine. Nu murise, acum îşi dădea seama. Ce dezamăgire, ce păcat, se gândi ea. O durea tot trupul, de parcă fusese bătută.

Se gândea când va descoperi Nick că ea modificase cifrele pe oferte. Dacă unul din cele patru contracte urma să fie acordat firmei Sinco, cu siguranţă că Nick se va întreba cum de fusese posibil. Se va întreba de ce Whithworth nu sublicitase faţă de Sinco şi atunci poate că ar compara copiile date de ea lui Philip cu originalele.

Apoi, exista şi varianta ca alte companii, în afară de Sinco şi Whithworth să primească contractele, în care caz Nick va crede că ea l-a trădat. Lauren dădu la o parte plapuma şi coborî din pat încet. Se simţea prea rău ca să se mai gândească la cele întâmplate. Peste câteva minute se simţi chiar mai rău, când intră în bucătăria familiei şi-l auzi pe Tony vorbind la telefon. Fii lui stăteau cu toţii la masă.

— Mary, spuse Tony încruntat peste măsură, sunt Tony. Vreau să vorbesc cu Nick.

Inima lui Lauren o luase razna, dar era prea târziu să-l oprească fiindcă el se şi lansase într-un monolog continuu.

— Nick, sunt Tony, zise.Ar fi bine să vii până aici. Lui Laurie i s-a întâmplat ceva.

Aseară a venit la mine aproape îngheţată. Nu avea nici haină, nici poşetă, nimic. Nu voia să spună ce s-a întâmplat. Nu ne-a lăsat pe niciunul să o atingem în afară de… Ce? Faţa îi deveni furioasă. Să nu-mi vorbeşti mie pe tonul ăsta,

Nick! Eu… Rămase nemişcat o clipă, ascultând ce-i spunea Nick, după care luă receptorul din dreptul urechii de parcă ar fi avut dinţi care-l muşcau. Nick mi-a închis telefonul, le spuse el fiilor săi.

Privirea lui uimită se opri asupra lui Lauren care stătea şovăind în pragul uşii.

— Nick mi-a spus că ai furat nişte informaţii de la el, că eşti amanta tatălui său vitreg. Spunea că nu vrea să-mi mai audă numele dacă mai încerc să vorbesc cu el despre tine şi că va închide contul de la bancă de pe numele lui, pentru împrumutul pe care l-a făcut ca să renovăm restaurantul. Asta mi-a spus Nick-aşa a vorbit cu mine! repetă el neîncrezător. Lauren făcu câţiva paşi, palidă de remuşcare.

— Tony, nu ştii ce s-a întâmplat. Nu înţelegi.

— Înţeleg felul în care mi-a vorbit, spuse Tony printre dinţi. Neluând-o în seamă se întoarse la telefon şi formă furios un număr. Mary, zise el, dă-mi-l pe Nick la telefon imediat. Aştept, şi părea că Mary îl întreabă ceva. Da, răspunse el, să fii sigură că e vorba de Lauren. Cum? Da, este aici şi ea. Tony îi dădu receptorul lui Lauren, cu o mină atât de înfuriată şi jignită, încât ei i se făcu pur şi simplu rău. Nick nu vrea să vorbească cu mine, zise Tony, dar Mary vrea să-ţi spună ceva. Cu un amestec de speranţă şi teamă, Lauren vorbi:

— Alo, Mary?

Vocea lui Mary părea de gheaţă.

— Lauren, ai făcut destul de mult rău acelora dintre noi care am avut încredere în tine. Dacă ai cât de cât bun-simţ, lasă-l pe Tony în afara problemei acesteia. Nick nu face amenințări deşarte-a vorbit serios cu Tony. E clar?

Lauren înghiţi nodul care i se pusese în gât.

— Foarte clar.

— Bine. Atunci îţi recomand să rămâi unde eşti încă o oră. Avocatul firmei noastre îţi va trimite lucrurile şi-ţi va explica situaţia din punct de vedere legal. Îţi vom da de ştire prin Philip Whithworth, fiindcă e mult mai bine aşa.La revedere, Lauren.

Lauren căzu pe scaunul de lângă masă, prea ruşinată ca să-i privească pe cei care acum se

uitau la ea cu aceiaşi ochi acuzatori cu care Jim şi Mary o trataseră mai devreme.

Tony o strânse consolator de umăr, iar Lauren respiră greu.

— Voi pleca de îndată ce soseşte avocatul cu poşeta mea. Se uită la ei. În loc să o dispreţuiască, băieţii şi Tony o priveau cu compasiune şi milă. După toate câte i se întâmplaseră, Lauren putea mai bine face faţă răutăţilor, decât bunătăţii, iar mita lor îi sfâşia inima şi-i slăbea şi mai tare rămăşiţele de stăpânire de sine care o făcea să nu plângă. Nu-mi cereţi să vă explic, şopti ea. Dacă aş încerca, nu m-aţi crede.

— Ba te-am crede, spuse Dominic roşind. Stăteam, în spatele panoului, unde ţinem cafetierele şi am auzit fiecare cuvânt pe care… porcul acela ţi l-a spus la prânz dar nu ştiam cum îl cheamă. Tata l-a recunoscut şi a venit la mine, fiindcă se întreba cum de stai la masă cu cineva pe care Nick îl urăşte.

Lauren era pe punctul de a plânge, dar se abţinu şi spuse zâmbind:

— Cred că v-a fost foarte greu în ziua aceea să staţi amândoi să mă păziţi. Nu plânsese de ani de zile până să-l cunoască pe Nick. După noaptea care trecuse nu va mai plânge vreodată. Plânsese la picioarele lui, implorându-l să o asculte.

Numai acest gând o ucidea.

— Am încercat să-l sun pe Nick în ziua aceea după ce ai plecat, zise Tony, ca să-i spun că Whithworth te ameninţă şi că ai necazuri, dar era plecat în Italia, i-am spus lui Mary să-i transmită să mă sune de îndată, ce se întoarce, dar nu puteam crede că-i vei da tatălui vitreg al lui Nick informații.

Lauren percepu tonul de reproş cu care-i vorbise Tony şi ridică din umeri.

— Nu i-am dat ce voia el. Dar Nick aşa crede. Peste o jumătate de oră, Tony şi Dominic merseră cu ea jos, în restaurant, care încă nu era deschis şi stăteau în spatele scaunului ei cu un aer protector. Lauren îl recunoscu pe Mike Walsh ca fiind bărbatul care era cu Nick când căzuse în acea seară la picioarele lor. Acesta i-l prezentă pe Jack Collins, şeful departamentului de securitate a firmei *Global*. Amândoi bărbaţii se aşezară la masă în faţa ei.

— Poşeta dumneavoastră, spuse Mike dându-i-o. Vreţi să verificaţi conţinutul?

Lauren răspunse nepăsătoare.

— Nu.

— Foarte bine, răspunse el curtenitor. Voi trece direct la subiect. Domnişoară Danner, firma *Global Industries* are dovezi suficiente împotriva dumneavoastră pentru a vă acuza de furt, conspiraţie, fraudă şi alte delicte grave. În

acest moment corporaţia nu va insista pentru arestarea dumneavoastră. Dacă veţi mai fi văzută în preajma clădirii *Global Industries* sau la filialele acesteia, corporaţia poate şi vă va acuza pentru delictele pe care le-am menţionat. A fost deja pregătit un mandat pentru arestarea dumneavoastră. Dacă veţi mai fi văzută în clădire, mandatul va fi imediat semnat şi veţi fi arestată. Dacă vă aflaţi în alt stat, vom insista pentru extrădarea dumneavoastră.

Deschise un plic mare şi scoase din el câteva foi de hârtie. Această scrisoare menţionează exact cele ce v-am spus mai devreme, îi dădu o copie a scrisorii şi un document oficial. Aceasta-îi arătă el documentul-este o interdicţie, semnată de judecător, care stabileşte că intrarea dumneavoastră pe proprietatea firmei *Global Industries* este ilegală.Mă înţelegeţi?

— Perfect, spuse Lauren, cu capul ridicat în semn de afront.

— Aveţi vreo întrebare?

— Da… două. Lauren se ridică, apoi îi sărută pe obraji pe Tony şi pe Dominic. Ştia că nu va rezista emoţiei despărţirii şi îşi lua rămas bun de la cei doi prieteni ai ei acum, fiindcă îi era mai uşor. Se întoarse către avocat şi spuse: Unde este maşina mea?

Avocatul făcu semn către uşa restaurantului.

— Domnul Collins a venit cu ea. E parcată în

față. Care este cealaltă întrebare?

Lauren nu-l privi pe avocat şi i se adresă lui Jack Collins:

— Dumneavoastră sunteţi acela care a descoperit, dovada" împotriva mea?

Deşi era palid la faţă, ochii lui Jack erau pătrunzători şi totodată întrebători.

— Un coleg de-al meu a condus investigaţia cât timp eu am fost în spital. De ce întrebaţi, domnişoară Danner? vru el să ştie, privind-o atent.

Lauren îşi luă poşeta de pe masă.

— Fiindcă oricine a făcut acest lucru nu este bun în această slujbă. Îşi mută privirea de la Jack Collins şi le zâmbi lui Tony şi lui Dominic.La revedere, şopti ea. Şi vă mulţumesc. Ieşi din restaurant fără să privească înapoi.

Amândoi bărbaţii de la *Global Industries* o priviră cum pleacă.

— Uimitoare tânără, nu-i aşa? întrebă avocatul.

— Frumoasă, fu de acord Jack Collins, puţin încruntat.

— Dar trădătoare şi înşelătoare, cum sunt toate. Jack Collins se încruntă mai tare.

— Mă întreb dacă e chiar aşa. I-am privit ochii. Părea supărată şi îndurerată. Nu avea aerul cuiva vinovat. Mike Walsh se mişcă incomod în scaun.

— Este vinovată. Dacă nu crezi asta, citeşte

dosarul pe care asistentul tău l-a adunat despre ea.

— Cred că asta o să şi fac, zise Jack.

— Aşa să faci, spuse Tony încruntat şi furios, trăgând cu urechea la discuţia lor. Apoi să veniţi să staţi de vorbă cu mine şi eu vă voi spune adevărul. Whithworth a obligat-o să facă asta!

CAPITOLUL 20

Nick se rezema de spătarul scaunului şi-i privea intrând pe Jack Collins, Mary, Jim şi Tony. Acceptase această întâlnire în legătură cu Lauren numai fiindcă insistase Jack, spunând că este vital şi în interesul corporaţiei, în caz că ea se va hotărî să-i dea în judecată.

Să-i dea în judecată pentru ce, se gândi Nick cu amărăciune. Se ruga lui Dumnezeu să fi fost altundeva acum. Oriunde altundeva.

Urma să se vorbească despre ea, iar el va trebui să asculte. Lauren plecase deja de o lună şi încă nu reuşise să şi-o scoată din minte.

Se tot aştepta să o revadă intrând în biroul lui, cu carnetul de notiţe în mână, gata să primească instrucţiunile.

Săptămâna trecută fusese atât de prins în declaraţia financiară a corporaţiei, iar în sala de primire auzise o femeie râzând.

Semăna cu râsul muzical al lui Lauren, iar el sărise din scaun spunându-şi că o va trage în

biroul său şi-i va spune pentru ultima dată să stea departe de el.

Dar, când ajunse în sala de primire şi văzu că era altă femeie, inima i se sfâşie.

Avea nevoie de odihnă, îşi spunea el, de o relaxare şi puţină schimbare. Se extenuase peste măsură încercând să şi-o alunge din minte şi muncise până ce se epuizase fizic şi psihic.

Acum se vor schimba toate. Peste câteva ore trebuia să plece la Chicago unde lua parte la o şedinţă internaţională a comitetului comercial- acea şedinţă de la care plecase ca să vină la Lauren şi care se reprogramase, aşa că acum comitetul urma să ia decizia care necesita votul lui.

Duminică, peste trei zile, după încheierea şedinţei, Vicky va sosi şi ea la Chicago şi vor pleca în Elveţia pentru trei săptămâni. Trei săptămâni la rând în care ziua vor schia iar noaptea vor face dragoste; astfel toate problemele lui vor fi rezolvate drăguţ.

Petrecerea Crăciunului în Elveţia, ca în urmă cu trei ani, era de asemenea o idee tentantă.

Cu cine petrecuse Crăciunul acum trei ani? încerca să-şi amintească.

— Nick, zise Jack Collins, pot să încep?

— Da, spuse el scurt întorcându-se cu capul spre fereastră. Cât timp va mai trece până ce îşi va putea şterge din memorie momentele acelea

când Lauren plângea la picioarele lui., Te rog, nu ne face una ca asta „, plângea ea., Te iubesc atât de mult”.

Răsuci stiloul aurit între degete, conştient că Tony îl privea furios, aşteptând ocazia să pledeze în apărarea lui Lauren. Apărarea ei, se gândi Nick sarcastic. Ce apărare? Fiindcă Lauren era italiancă, Tony înclina automat în favoarea ei. Fiindcă era atât de frumoasă. Tony era orbit şi nu-i vedea caracterul.

Nu-l putea condamna pe Tony, fiindcă el însuşi fusese la fel de orb şi de prost.

Lauren îl captivase, îl fascinase şi-l vrăjise. De la bun început se simţise atras de ea şi îşi pierduse minţile din pricina dorinţei incontrolabile, înfiorătoare, pe care o simţea faţă de ea…

— Înţeleg, spuse Jack Collins, că Lauren Danner este un subiect foarte neplăcut pentru dumneavoastră toţi cei prezenţi, dar ne cunoaştem de prea mulţi ani şi nu putem decât să discutăm deschis, nu-i aşa?

Când nimeni nu răspunse, Jack oftă frustrat.

— Ei bine, şi pentru mine este un subiect dificil de abordat. Investigaţia făcută asupra ei a căzut practic în responsabilitatea mea, iar acum pot să vă mărturisesc că a fost făcută deficitar. Tânărul care s-a ocupat de verificarea efectuată cât timp eu eram în spital nu avea experienţă şi era prea

nerăbdător, ca să spunem lucrurilor pe nume, dar politicos. Dacă nu ar mai fi trebuit să mă internez în spital de două ori, aş fi făcut eu cercetarea. Acum că am făcut-o, continuă el tărăgănând cuvintele, trebuie să recunosc că încă nu am citit-o exact pe tânără-cel puţin mai am dubii. Am vorbit deja cu fiecare dintre voi separat. Acum sper că, dacă ne-am adunat cu toţii, vom putea rezolva unele contradicţii care pe mine mă pun în dificultate. Poate că fiecare are câte o părticică a jocului, iar acum putem reface imaginea în întregime. Tony, deocamdată mă voi adresa numai lui Nick, lui Mary şi lui Jim. Vreau să-ţi păstrezi comentariile pentru final. Ochii lui Tony se făcură mici de nerăbdare, dar strânse buzele şi se aşeză pe canapea. Acum, reluă Jack, adresându-se celor amintiţi, toţi trei mi-ați spus că sunteţi de părere că Lauren Danner a făcut cerere pentru slujbă la noi fiindcă voia să ne spioneze pentru Philip Whithworth. Cu toţii aţi subliniat că este o femeie foarte inteligentă, bună dactilografă şi stenografă. Corect? Mary şi Jim dădură afirmativ din cap. Nick îşi înclină doar capul. Atunci, următoarea întrebare pe care vi-o pun este, de ce o tânără inteligentă şi cu o bună pregătire ca secretară a făcut deliberat greşeli la toate testele date, susținând că nu a urmat colegiul, când, de fapt, a obţinut o diplomă universitară ca foarte bună

pianistă? Când toţi tăcură, el continuă: De ce ar face o tânără, inteligentă şi educată care doreşte o slujbă ca spioană, una dintre cele mai caraghioase greşeli pe care le cunosc eu-adică să scrie în cerere că doreşte postul de preşedinte sau de şef de personal?

Jack se uită la cei trei auditori cu o expresie scrutătoare şi continuă:

— Răspunsul evident este că nu dorea să obţină postul. De fapt, a făcut tot ce i-a stat în putere ca să se asigure că nu-i va fi acordat niciun post, nu-i aşa? Nu răspunse nimeni, iar el oftă. După cum înţeleg, se întorsese de la interviu când s-a întâlnit cu Nick, care a intervenit pentru ea chiar în aceeaşi seară. A doua zi Jim a primit-o la interviu şi, pe negândite, Lauren Danner s-a hotărât să lucreze pentru Sinco şi a acceptat oferta lui Jim. De ce?

Jim se sprijini de spătarul canapelei.

— Ţi-am spus deja ca şi lui Nick ce mi-a zis Lauren.Că s-a întâlnit cu Nick în seara aceea şi că a acceptat slujba fiindcă voia să lucreze aproape de el. Credea că el este un simplu inginer care lucrează la Global.

— Iar tu ai crezut-o? întrebă Jack.

— De ce nu? oftă Jim dezgustat. Am văzut-o plângând când a aflat cine era de fapt Nick. Şi eu sunt un idiot care a crezut că Whithworth este rudă cu ea şi că, deşi el îi propusese să ne

spioneze, ea l-a refuzat.

— De fapt, zise Jack zâmbind amuzat, Whithworth este rudă cu ea. Am verificat şi, după arborele genealogic al familiei Whithworth, care a fost trasat acum treisprezece ani şi trecut într-un registru al snobilor, familia Danner este un gen de văr de-al optulea sau de-al şaselea cu familia Whithworth.

Bucuria fugitivă care-l cuprinse pe Nick dintr-o dată se spulberă imediat, veri sau nu, Lauren fusese amanta tatălui lui vitreg.

— Înţeleg, spuse Jack, masându-şi tâmplele de parcă l-ar fi durut capul-că domnişoara Danner nu a cerut să lucreze cu tine, Nick. De la Weatherby am înţeles că refuza categoric această idee.

— Da, rânji Nick. Nu mai suporta discuţia. Vorbind despre ea simţea răni în suflet…

— Dacă într-adevăr voia să spioneze pentru Whithworth, insistă Jack, de ce s-ar fi opus să lucreze pentru tine, când astfel ar fi avut posibilitatea şi accesul deschis la toate informaţiile confidenţiale?

Nick luă un dosar de pe birou şi începu să îi citească.

— Nu voia să lucreze cu mine fiindcă ne certasem pentru o problemă personală. Nu voia să se culce cu mine, adăugă Nick în şoaptă.

— Dar nu are nicio legătură, spuse Jack cu o

hotărâre, dacă v-aţi certat, ar fi trebuit să fie încântată să vină şi să te spioneze.

— Nimic nu are legătură cu fata aceasta, spuse Mary ezitând. Când i-am spus despre mama lui Nick, se făcuse albă ca…

— Nu am timp şi de asta acum! i-o tăie Nick, plec la Chicago, Jack, toată problema se poate rezolva în câteva cuvinte. Lauren Danner a venit la Sinco pentru a spiona. Este amanta lui Whithworth. Este o mitomană şi o actriţă desăvârşită.

Tony deschise gura ca să protesteze, dar Nick îl opri pe un ton scăzut dar categoric.

— Nu-i lua apărarea în faţa mea, la naiba! M-a lăsat să-i fac prezentările cu mama şi cu tatăl meu vitreg! M-a lăsat să mă fac de toată ruşinea prezentând-o complicilor ei, dintre care unul este iubitul ei! Ne-a trădat pe toţi; nu numai pe mine. I-a spus lui Whithworth despre Rossi, ca acesta să-şi pună oamenii să-l caute pe Rossi prin tot Casano-ul. I-a dat lui Whithworth informaţii despre oferte, lucru care va costa firma o avere la capitolul profituri. A…

— Nu a fost amanta lui Whithworth. Jack îl întrerupse pe Nick când Tony sări în picioare ca să protesteze. Ştiu că asistentul meu aşa ţi-a spus, dar adevărul este că, deşi Whithworth este proprietarul apartamentului, a fost la ea doar o dată, în seara când a sosit Lauren, pentru nici

treizeci de minute.

— Cred că vârsta tatălui meu vitreg nu-i mai permite să…

— Termină, şi nu mai vorbi despre Lauren astfel! răbufni Tony furios. Eu…

— Păstrează-ţi cuvintele, Tony, i-o trânti Nick.

— Am multe de păstrat, dar acum voi spune ce am de zis! Dominic şi cu mine am auzit ce-i spunea Whithworth când au luat prânzul la localul meu. Lauren i-a zis că vă căsătoriţi şi că avea de gând să-ţi mărturisească de gradul lor de rudenie.

De cum a spus asta, Whithworth a început să-i facă aluzii despre el şi ea ca fiindu-i amantă-după cum ai fi putut crede tu, şi că tot tu ai putea crede că ea i-a spus despre Casano. Lauren s-a supărat şi i-a zis că de la ea nu ştie nimic despre Casano şi că nu este amanta lui. Atunci, pe loc, l-a întrebat dacă cumva încearcă să o şantajeze. El zicea că face un târg cu ea. Spunea că va tăcea, dacă ea îi va da informaţiile…

— Ceea ce a şi făcut! interveni Nick. Chiar peste o oră! A făcut asta pentru că voia să mă mintă în continuare până ce Whithworth reuşea să ne scoată din afaceri.

— Nu! strigă Tony. I-a zis că mai bine moare decât să-ți facă un rău. A…

Nick lovi cu palma pe birou şi sări în picioare

— Este o căţea mincinoasă şi trădătoare! Atât

vreau să ştiu. Acum ieşiţi cu toţii afară!

— Eu plec! strigă Tony, îndreptându-se spre uşă. Dar mai trebuie să ştii ceva. Ce i-ai făcut tu a durut-o mai mult decât am văzut vreodată pe cineva suferind.Ai aruncat-o în stradă fără haină, fără bani, iar ea îl sună pe Whithworth? Nu, ea merge peste opt străzi prin frig şi ploaie, şi vine să plângă în braţele mele. Aşa că acum îţi zic… Tony se ridică pe vârfurile picioarelor şi-şi puse înfuriat pălăria pe cap: De acum încolo eşti şters de pe lista mea, Nick. Dacă pofteşti să mănânci în restaurantul meu, ar fi bine să o aduci şi pe Lauren cu tine!

CAPITOLUL 21

— Domnule Sinclair, secretara din Chicago se aplecă peste umărul lui Nick şi-i vorbi în şoaptă, ca să nu-i deranjeze pe cei şapte industriaşi americani aşezaţi în jurul mesei de conferinţă, discutând ultimele detalii ale unui acord comercial internaţional, îmi cer scuze că vă deranjez, domnule, dar un domn James William vă aşteaptă la telefon…

Nick dădu din cap şi se ridică. Şapte perechi de ochi se îndreptară în direcţia lui privindu-l acuzator.

În afară de problemele urgente, niciunul nu primea telefoane.

La ultima şedinţă, iar acum şi la aceasta, numai

Nick primise un telefon urgent, iar ultima dată şedinţa trebuise amânată şi reprogramată fiindcă el plecase subit de acolo. Nick ieşi din sala de şedinţe, amintindu-şi de ultimul telefon pe care Jim i-l dăduse şi-l întrerupsese.

Atunci Jim inventase o scuză oarecare, ca să-i spună că Lauren demisionase.

— Da, ce este? zise Nick înfuriat de amintirea ei, înfuriat de durerea pe care i-o provoca această amintire.

— La departamentul tehnic se sărbătoreşte ceva, începu Jim, ezitând. Nick, cu toate că Lauren i-a dat lui Whithworth copiile celor patru contracte, tocmai ne-au fost acceptate două dintre ele. Preţul cel mai scăzut pentru celelalte două contracte nu a fost încă anunţat. Făcu o pauză, aşteptând răspunsul lui Nick. Nu pot să-mi dau seama-tu ce crezi?

— Cred, şuieră Nick, că ticălosul acela fraier nu e destul de deştept ca să câştige o mână la poker cu toate cărţile marcate.

— Whithworth poate fi şarlatan şi şmecher, dar nu e prost, îl contrazise Jim. Cred că mă duc să iau dosarele de la Jack Collins ca să văd cifrele modificate de Lauren…

— Ţi-am spus ce vreau să faci, îl întrerupse Nick pe un ton ucigător. Indiferent cine va primi celelalte două contracte, vreau ca Sinco să participe la absolut toate licitaţiile alături de

Whithworth şi vreau să licităm sub preţul lui, dacă e nevoie. Vreau să-l scot pe ticălosul ăsta din afaceri într-un an!

Nick trânti receptorul şi intră în sală.

Preşedintele privi cu reproş.

— Acum, putem relua?

Nick dădu din cap.

Votă atent cele trei probleme discutate şi, pe măsură ce dimineaţa devenea după-amiază, iar după-amiaza se preschimba în întunericul serii îi venea din ce în ce mai greu să nu se gândească la Lauren.

Zăpada se vedea căzând prin fereastra blocului zgârie-nori din Chicago, în timp ce şedinţa continua, iar vocea lui Tony îi răsuna în urechi…, Ai azvârlit-o afară fără haină, fără bani, fără nimic, iar ea îl sună pe Whithworth? Nu! Merge peste opt străzi prin frig şi ploaie ca să plângă în braţele mele".

Peste opt străzi! De ce nu au lăsat-o paznicii să-şi ia haina? îşi aminti ce bluză subţire purta, fiindcă el îi deschisese nasturii cu intenţia de a o expune şi de a o înjosi, aşa cum chiar făcuse.

Îşi aminti perfecţiunea sânilor ei albi; pielea de o fineţe desăvârşită; gustul delicios al buzelor ei; felul în care îl sărutase şi îl ţinuse lipit de ea…

— Nick, spuse preşedintele brusc, presupun că eşti în favoarea propunerii noastre?

Nick îşi dezlipi privirea de la fereastră. Nu ştia

despre ce propunere se discutase.

— Aş dori să o mai aud o dată înainte de a decide, se fâstâci el.

Şapte feţe mirate se întoarseră în direcţia lui.

— Dar e propunerea ta, Nick, îl dojeni preşedintele. Tu ai scris-o.

— Atunci sigur că sunt pentru, îl informă el rece.

Comitetul luă cina într-unul din restaurantele cele mai elegante din Chicago.

În clipa când masa se termină, Nick se scuză şi reveni la hotel.

Zăpada cădea cu fulgi grei acoperindu-i paltonul gros, din caşmir, rămânându-i agăţaţi în păr, cât timp parcurse Michigan Avenue. Privea absent vitrinele magazinelor mari, strălucitoare, decorate pentru Crăciun.

Îşi băgă nervos mâinile în buzunare, înjurându-l în gând pe Jim fiindcă îl sunase de dimineaţă ca să-i amintească de Lauren, iar pe ea o ura fiindcă îi intrase în viață.

De ce nu-l sunase pe Whithworth să o ia, când paznicii au scos-o din clădire? Pentru Dumnezeu, de ce mersese cale de opt străzi pe o vreme mizerabilă ca să ajungă la Tony?

După ce o rănise şi o înjosise, de ce-i căzuse la picioare ca un înger cu inima zdrobită? Nick se opri să-şi scoată o ţigară. Se aplecă şi feri ţigara de vânt, apoi o aprinse.

Vocea ei îi răsuna în urechi presărată cu suspine amare:, Te iubesc atât de mult „, plânsese ea., te rog, ascultă-mă… te rog, nu face asta…”

Furia şi durerea îl încolţiseră. Nu putea să o primească pe Lauren, se gândi el. Nu o va lua niciodată înapoi.

Voia să creadă că Whithworth o şantajase cu contractele. Voia chiar să accepte că Lauren nu-i spusese lui Whithworth de proiectul Rossi.

Totuşi, dacă o făcuse, oamenii lui Philip nu şi-ar fi pierdut timpul întrebând în tot statul despre activităţile lui Nick-ar fi întrebat despre Rossi.

Se părea că nici măcar nu cunoşteau numele chimistului. Chiar dacă l-ar fi aflat, nu conta. Testele de laborator dovediseră că formula lui Rossi era pe jumătate eficientă şi producea iritaţii la ochi şi la piele.

Nick se opri sub un stâlp la colţ, unde stătea un bărbat în costum de Moş Crăciun, cu un vas de metal şi sunând dintr-un clopoţel.

Crăciunul nu fusese niciodată o ocazie fericită pentru Nick.

Era o vacanţă care până la urmă îi amintea de vizita pe care i-o făcuse mamei sale când era copil, de fapt, nu-şi amintea de ea decât de Crăciun.

Maşinile treceau pe lângă el, iar cauciucurile striveau zăpada proaspăt aşternută.

Crăciunul acesta ar fi putut fi altfel; putuse să fie un început.Ar fi dus-o pe Lauren în Elveţia. Nu, l-ar fi petrecut acasă cu ea.

Ar fi făcut un foc grozav în şemineu şi astfel şi-ar fi început propriile lor tradiţii.Ar fi făcut dragoste cu ea în faţa focului, iar luminiţele din bradul de Crăciun ar fi licărit pe pielea ei satinată…

Nick îşi smulse mintea din acest vârtej ameţitor de gânduri şi plecă mai departe traversând strada în timp ce claxoane disperate protestau, iar farurile erau aprinse ameninţător.

Nu va face Crăciunul cu Lauren. O dorea îndeajuns de tare ca să o ierte pentru toate, dar nu putea, nu voia să o ierte pentru că-l trădase cu mama şi tatăl lui vitreg. Poate, cu timpul ar fi putut să o ierte pentru conspiraţia împotriva lui, dar nu putea uita că fuseseră cei din familia Whithworth. Aşa ceva nu putea niciodată ierta.

Nick deschise uşa cu cheia.

— Unde dracu’ ai fost? îl întrebă Jim Williams de pe canapeaua unde se lungise cu picioarele sprijinite de o măsuţă antică. Am venit să discutăm despre contractele pe care Lauren i le-a dat lui Whithworth.

Nick îşi scoase haina de pe el, înfuriat că-i fusese invadată intimitatea apartamentului şi pentru că era forţat-chiar şi pentru că va trebui să-l dea afară pe Jim-să discute din nou despre

Lauren.

— Ţi-am spus, începu el pe un ton scăzut, că vreau ca Whithworth să iasă din afaceri şi vreau să se facă tot ce spun eu. Când mi-ai explicat rolul tău în complicitatea cu Lauren te-am scuzat, dar nu voi admite…

— Nu trebuie să-l scoţi pe Whithworth din afaceri, îl întrerupse Jim liniştit, iar Nick veni lângă el. Lauren a făcut-o pentru tine. De pe canapeaua de lângă el, Jim luă copiile după originalele contractelor şi copiile modificate pentru Whithworth. Nick, a schimbat cifrele, spuse el necăjit.

Şedinţa comitetului internaţional de comerţ s-a reluat la ora nouă fix, a doua zi dimineaţă. Preşedintele comitetului i-a privit pe cei şase participanţi aşezaţi la masa rotundă, apoi a spus:

— Nick Sinclair nu va fi prezent astăzi, informă el grupul care privea ameninţător.

M-a rugat să vă transmit regretele lui şi să vă explic că a fost solicitat de o problemă urgentă.La unison se ridicară spre el şase perechi de ochi neliniştiţi, care apoi se îndreptară spre locul gol de la masă.

— Ultima dată era o problemă de personal. Ce naiba mai are de rezolvat Sinclair şi acum? întrebă un bărbat impunător destul de vehement.

— Se ocupă de o fuziune, răspunse preşedintele. Spunea că trebuie să negocieze cea

mai importantă fuziune din viaţa lui.

CAPITOLUL 22

Orăşelul Fenster, Missouri era acoperit cu un covor proaspăt de zăpadă. Decorul de Crăciun al oraşului, cu luminiţe la toate intersecţiile, îi dădea un aspect al romanelor lui Norman Rockwell şi acest lucru îi aminti lui Nick de reţinerile iniţiale despre sex ale lui Lauren.

Îndrumat de un bătrânel cumsecade, Nick găsi uşor străduţa liniştită pe care Lauren crescuse. Se opri în faţa unei case modeste, albe, cu un leagăn la poartă şi un stejar uriaş în curte, şi deconecta motorul maşinii pe care o închinase de la aeroport cu cinci ore în urmă.

Faptul că a trebuit să conducă pe străzile acoperite cu zăpadă fusese partea uşoară; acum, că va trebui să dea ochii cu Lauren, venea partea cea mai dificilă.

Sună la uşă şi-i deschise imediat un tânăr firav, în jur de douăzeci de ani. Inima lui Nick se opri din bătut.

Niciodată, nici în cele mai sumbre momente, nu-i trecuse prin minte posibilitatea ca Lauren să trăiască aici cu un alt bărbat.

— Mă numesc Nick Sinclair, spuse el şi remarcă faţa zâmbitoare a tânărului metamorfozându-se într-o grimasă vădit descumpănită.Aş vrea să vorbesc cu Lauren.

— Sunt fratele ei, răspunse tânărul, iar ea nu doreşte să te vadă.

Fratele ei! Nick se simţi dintr-o dată mai liniştit, dar ar fi avut chef să-i ardă un pumn acestuia fiindcă îi furase cândva banii lui Lauren.

— Am venit să o văd, insistă Nick imperturbabil, iar dacă va trebui să trec peste tine ca să ajung la ea, o voi face.

— Cred că vorbeşte serios, Leonard, se auzi vocea tatălui ei, care tocmai venise în hol cu degetul păstrând semnul într-o carte pe care o citea.

Câteva minute, Robert Danner îl studie pe bărbatul înalt şi impunător din pragul uşii privind insistent, cu ochii lui albaştri, liniile tensionate ale vizitatorului neaşteptat. Domnul Danner schiţă un zâmbet fugar, care-i îndulci figura severă.

— Leonard, zise bătrânul, de ce să nu-i acordăm domnului Sinclair cinci minute pentru Lauren, să vedem dacă o face să se răzgândească. Este în sufragerie, adăugă el, făcând un semn cu capul, peste umăr, în direcţia de unde se auzeau acordurile unor colinde de Crăciun la casetofon.

— Cinci minute şi atât, mormăi Leonard, mergând chiar în spatele lui Nick. Acesta se întoarse spre el:

— Singuri, spuse el hotărât.

Leonard deschise gura să protesteze, dar tatăl său interveni:

— Singuri, Leonard.

Nick închise încet uşa sufrageriei, avansa doi paşi şi se opri, cu inima bătându-i violent în piept.

Lauren stătea pe o scăriţă şi atârna podoabe în bradul de Crăciun. Părea atât de tânără în blugii şi în puloverul verde-deschis, iar frumuseţea îi era subliniată de valurile aurii care-i cădeau pe umeri şi pe spate.

Nick avu pornirea să o smulgă de pe scară, să o ia în braţe, să o ducă pe canapea şi să se piardă în fiinţa ei, să o sărute, să o mângâie şi să-i aline suferinţa cu trupul, cu mâinile şi cu buzele lui.

Coborând de pe scară, Lauren îngenunche şi mai scoase câteva globuri dintr-o cutie aşezată printre cadourile frumos împachetate, împrăştiate în jurul bradului. Cu coada ochiului zări nişte cizme bărbăteşti, maronii.

— Lenny, ai picat la ţanc, îl tachină ea. Aproape am terminat. Steaua stă bine în vârf sau să mă duc în pod să aduc îngeraşul?

— Lasă steaua din vârf, se auzi o voce blândă şi profundă. În cameră se află deja un înger.

Lauren îşi întoarse capul, iar ochii îi îngheţară pe silueta zveltă şi solemnă a bărbatului care stătea la câţiva centimetri depărtare de ea.

Obrajii îşi pierdură culoarea naturală când sesiză hotărârea cu care o privea Nick, înregistrată în toate liniile feţei; de la sprâncenele negre, stufoase, până la bărbie. Fiecare bucăţică a trupului său binecunoscut emana bogăţie, forţă şi acelaşi magnetism pe care încerca să-l alunge din visele ei noaptea. Trăsăturile lui îi rămăseseră întipărite în creier; şi atunci stătea în genunchi, ultima dată când l-a văzut, plângând la picioarele lui. Umilinţa şi mânia îi dădură putere să se ridice.

— Ieşi afară! răbufni ea, prea orbită de frământările ei ca să mai poată observa regretul şi amărăciunea care-i întunecau privirea verzuie.

În loc să plece, el făcu un pas înainte, spre ea.

Lauren se dădu înapoi, apoi rămase pe loc, iar trupul îi tremura violent. Nick întinse mâna, dar ea îşi luă avânt şi-i trase o palmă peste faţă.

— Am spus să ieşi afară! scrâşni ea din dinţi. Când văzu că nu se mişcă, Lauren ridică mâna ameninţător: Să fii al naibii! Ieşi!

Privirea lui Nick urmărea palma ridicată.

— Dă-i drumul, spuse el blând.

Tremurând de mânie, Lauren coborî încet mâna şi îşi împreună braţele în jurul taliei, apoi se dădu la o parte încercând să ocolească bradul şi să plece de lângă el, să iasă din cameră.

— Lauren, stai! I se puse în cale, oprind-o.

— Să nu mă atingi! Lauren aproape că strigă,

smucindu-se. Se dădu iar într-o parte, încercând să facă încă trei paşi care i-ar fi dat posibilitatea să iasă din încăpere.

Nick simţea că ar lăsa-o să-i facă orice, orice, în afară de a-l părăsi. Nu putea, să o lase să facă asta.

— Nu! strigă ea din răsputeri. Nu te apropia de mine! Încercă să fugă, dar Nick o prinse în braţe. Se întoarse către el ca o pisică sălbatică, luptându-se şi strigându-i:

— Ticălosule! zbieră ea cu durere, bătându-l cu pumnii în piept, înnebunită de furie. Ticălosule! Te-am implorat în genunchi!

Nick îşi adună toate forţele ca să o ţină bine până ce furia i se mai domoli, apoi căzu în braţele lui plângând cu sughiţuri.

— M-ai făcut să te implor… plângea ea nestăpânit… M-ai făcut să te implor.

Lacrimile ei îi sfâşiau inima lui Nick, iar cuvintele îl biciuiau până la sânge.

O ţinea strâns şi o privea în toată frumuseţea ei de tânără veselă care intrase în viaţa lui şi i-o dăduse peste cap cu surâsul ei fermecător.,

Ce se va întâmplă cu mine dacă papucul se potriveşte?",

Te voi transforma într-un broscoi chipeş".

Ochii lui Nick ardeau acum de remuşcare şi-i închise.

— Iartă-mă, şopti el. Îmi pare atât de rău.

Lauren simţi durerea din glasul lui şi simţi că zidul rece de nelămurire pe care şi-l ridicase împotriva lui începea să se topească.

Se lupta cu sine să uite senzaţiile pe care le trăise când se găsea în braţele lui, momentele când stătea atât de aproape de trupul lui vânjos şi fierbinte.

În săptămânile de nopţi nedormite şi în zilele de mânie dezolantă ajunsese la concluzia că Nick era ireversibil cinic şi dur.

Faptul că mama lui îl părăsise în acel mod îl făcuse să devină astfel şi orice ar fi făcut ea nu l-ar fi putut schimba.Ar fi fost oricând capabil să o alunge din viaţa lui şi să o calce în picioare, fiindcă nu a iubit-o niciodată cu adevărat.

La cinci ani învăţase că o femeie nu poate rămâne în inima lui. I-ar fi oferit lui Lauren trupul şi afecţiunea, dar atât. Nu va mai putea niciodată să fie vulnerabil ca atunci.

O mângâia încet pe spate încercând să o liniştească deznădăjduit, trimiţându-i valuri de căldură unde o atingea. Lauren îşi adună şi ultimele picături de autocontrol şi se eliberă din strânsoare.

— Acum m-am liniştit. Îl privi în ochi şi şopti: Nick, vreau să pleci.

Nick se crispă şi întreg corpul îi deveni un arc întărit la calmul şi hotărârea cu care-i spusese ultimele cuvinte, dar nu plecă şi alungă aceste

cuvinte din minte, de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă pe care nu o înţelegea. Privind-o stăruitor, duse mâna spre buzunarul hainei şi scoase o cutiuţă învelită în hârtie argintie.

— Ţi-am adus un cadou, spuse el. Lauren îl privea nedumerită.

— Ce?

— Poftim, îi dădu el pacheţelul, punându-i-l în palmă. Este un cadou de Crăciun.. Pentru tine. Deschide-l. Cuvintele lui Mary îi zburau prin minte şi ea începu să tremure., A încercat să o mituiască pe mama lui ca să se întoarcă la el... i-a făcut un cadou... şi a insistat să-l deschidă pe loc..."

— Deschide-l acum, Lauren, o rugă el. O privea livid, dar ea sesiză disperarea din ochii lui şi tensiunea care i se citea pe chip, aşteptându-se să-l refuze şi pe el şi cadoul.

Cu mâna tremurând, Lauren dezveli darul şi văzu o cutiuţă de catifea, pe care era gravat numele unui bijutier din Chicago, apoi numele hotelului din Chicago. Deschise capacul.Pe o bucată de catifea albă stătea un medalion cu un rubin încadrat de nişte diamante strălucitoare. Medalionul era de mărimea unei cutii pentru pastile.

O mituia.

Pentru a doua oară în viaţa lui, Nick încerca să mituiască o femeie pe care o iubea ca să revină

la el. Lacrimi tandre îi umplură ochii lui Lauren, iar inima i se înmuie. Nick avea o voce răguşită de emoţie şi-i vorbi din tot sufletul.

— Te rog, şopti. Te rog. O luă în braţe lipind-o strâns de el, îngropându-şi obrajii în părul ei. Te rog, iubito… Lauren pierdu cu totul zidul de apărare.

— Te iubesc, spuse ea dintr-o dată înlănţuindu-şi braţele în jurul gâtului lui, mângâindu-i muşchii braţelor, apoi părul.

— Ţi-am cumpărat şi cerceii, adăugă el emoţionat, îţi voi cumpăra un pian-cei de la facultate spuneau că erai o studentă talentată. Vrei un pian mare sau…

— Nu! Lauren strigă şi se ridică pe vârfurile picioarelor amuțindu-l cu un sărut.

Nick simţi un fior cald prin corp şi o strânse cu putere cuprinzându-i buzele cu un sărut flămând şi disperat.

Îi mângâie spatele, apoi şoldurile, sânii, coborând iar pe pulpe presându-le de ale sale de parcă ar fi vrut să-i absoarbă trupul în al său.

— Mi-a fost atât de dor de tine, şopti el, încercând să înmoaie sărutarea mutându-şi buzele pe gura ei întredeschisă cu o foame intensă, apoi îşi răsfiră degetele prin părul ei. Aproape că îşi pierduse controlul şi gemând o strânse de ceafă şi o sărută pătimaş cu o dorinţă imperativă.

Lauren îi întoarse sărutarea cu aceiași dragoste împătimită în inimă, arcuindu-se pe trupul lui.

Peste câteva minute, care părură o veşnicie, reveni însă la realitate, dar braţele îi rămaseră înlănţuite în jurul lui, iar obrajii lipiţi de pieptul său. Îi simţea inima bătând cu putere.

— Te iubesc, şopti el. Înainte ca Lauren să-i răspundă, continuă pe un ton grav, parţial implorând, parţial tachinând-o: Trebuie să te măriţi cu mine. Cred că am fost dat deja afară din comitetul pentru comerţ internaţional-părerea lor este că sunt instabil. Tony m-a tăiat şi el de pe lista lui. Iar Mary spune că-şi da demisia dacă nu te aduc înapoi. Ericka ţi-a găsit cerceii şi i-a dat lui Jim.La rândul lui mi-a spus că nu ţi-i dă înapoi decât dacă vii să-i iei…

Luminiţele colorate străluceau în bradul de Crăciun, din sufrageria imensă.

Întins pe covor, în faţa focului, Nick o ţinea pe soţia lui în braţe, ca pe un copil şi privea flăcările dansând prin valurile bogate ale părului ei lăsat liber peste pieptul lui gol. Erau căsătoriţi de trei zile.

Lauren se ghemui mai bine în braţele lui încălzindu-se la căldura lor fierbinte.

Atent să nu o deranjeze, Nick trase cuvertura de satin peste umerii ei. Îi atinse obrajii, mângâindu-i uşor cu vârfurile degetelor.

Lauren adusese bucurie în viaţa lui şi veselie în casa lui. Îl considera frumos, iar când ea îl privea, Nick se simţea frumos.

În altă cameră a casei enorme, se auzea ceasul bătând miezul nopţii. Lauren clipi şi deschise ochii, iar el îi admiră adâncimile albastre.

— E Crăciunul, şopti el. Soţia lui surâse, iar zâmbetul ei îi aduse o emoţie puternică.

— Nu, zise ea încet, acoperindu-i buzele cu degetele fine: Crăciunul a venit acum trei zile.

SFÂRȘIT

Frumosul președinte al firmei Global Industries, Nick Sinclair, face afaceri la fel cum face dragoste cu femeile: stăpîn pe sine, fermecător și îndrăzneț. Cînd o angajează pe frumoasa Lauren Danner, presupune că și ea va fi tot o cucerire ușoară. Dar sufletul și inteligența ei îl vor adăsmeni, amețindu-l.

El este revoltat, provocat – și foarte îndrăgostit...

Lei: 12